

Giới thiệu Lãnh Lệ Chi Tinh

Truyện Lãnh Lệ Chi Tinh, tình cảm không phải là một trò chơi cũng không có quyền được lợi dụng, tình cảm nó rất thiên liêng cao quý không ai có quyền chà đạp lên nhân phẩm nhân cách của người khác.

Anh với bề ngoài là một người bình thường nhưng tâm địa lại vô cùng nham hiểm, rất háo thắng luôn muốn mình là người giỏi nhất nhưng khi gặp cô trong người anh bắt đầu có chút ảm áp của tình người hiểu được tình cảm là như thế nào. Chính vì cô là người bình thường nên anh không cảnh giác trước cô và đã dần có tình cảm với cô.

Sự thật bất ngờ hiện ra trước mắt anh khi hay tin cô chính là người tình của kẻ thù không đội trời chung với anh. Bao nhiêu suy nghĩ bấy giờ bỗng dừng lại hết và thực hiện một kế hoạch trả thù hằn, mục tiêu bước đầu tiên trong việc trả thù chính là cô.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Lệ Chi Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Hắn đang cười.

Cười tao nhã lễ độ.

Trên gương mặt cực kì tuấn tú trí thức, hoàn toàn nhìn không ra một chút tức giận hay lớn tiếng, trái lại, hắn tựa như một văn nhân nhã sĩ, nhã nhặn tao nhã, phong thái hiên ngang, nếu thay cổ trang chắc chắn trở thành một thư sinh phiêu dật xuất trần.....

Nhưng, giấu sau cặp kính mắt gọng màu vàng, đôi mắt dài nhỏ lệ (không phải đang khóc, chỉ là mắt anh trông có vẻ lấp lánh ướt át) lại hiện ra tất cả sự khôn khéo lợi hại của hắn, thân thể mảnh khảnh nhưng vẫn đủ rắn chắc cùng quần áo hàng hiệu cắt vừa người càng tô đậm khí độ cao quý khiến người của hắn, người tình mắt ắt sẽ phát hiện, hắn tuy thanh lịch văn nhã, cũng tuyệt đối không phải thư sinh tầm thường yếu ớt, thực sự nên nói hắn như một mưu sĩ thời cổ đại, không cần dùng binh khí, chỉ cần nói cười cũng có thể bức người ta vào chỗ chết, giết người vô hình!

Cho nên, hắn cười tuy tao nhã có lễ, nhưng vẫn làm cho mỗi người đang ngồi đều lạnh hết sống lưng, lông tơ dựng đứng, không khí dần dần đông lại khi hắn cười.....

Trong phòng họp tràn ngập cảm giác áp bách như tai vạ sắp ập xuống.....

“Ý..... của anh là.....” Phó tổng điều hành công ty Khoa học kỹ thuật SIMO sắc mặt trắng bệch, mắt trợn lên lúng ta lúng túng cơ hồ không nói được.

“Ý của tôi hắn là các ngài đều nghe rất rõ, từ hôm nay trở đi, Khoa học kỹ thuật SIMO chính thức đổi chủ, thuộc sở hữu của Tập đoàn tài chính Thiên Vũ, trở thành một phần tử của tập đoàn tài chính.” Hắn kiên nhẫn tuyên bố lưu loát một lần nữa.

“Điều này sao có thể?” Phó tổng hoảng loạn hít một hơi.

Khoa học kỹ thuật SIMO ở Đức là một công ty điện tử quy mô không hề nhỏ! Hơn nữa, cho tới trước khi người đàn ông phương Đông trước mắt này xuất hiện, tài vụ trong công ty cũng chưa vấn đề gì, bởi vậy khi hắn khoe khoang rằng muốn mua Khoa học kỹ thuật SIMO, từng bị tổng tài công ty cười mỉa.

Nay, mới qua nửa tháng, tiểu tử này đã thành công mua lại SIMO.....

Hắn làm sao có thể? Quả thực không tưởng tượng nổi!

“Vì sao không thể? Tôi nói rồi, tôi sẽ mua được SIMO.” Hắn đẩy gọng kính lên, mỉm cười tự tin.

“Nhưng tổng tài của chúng tôi.....” Ai mà tin tổng tài cá tính xốc nổi sẽ đáp ứng nhượng bộ?

“Tổng tài của các ngài tự nhận không thể lãnh đạo tốt việc vận chuyển buôn bán của SIMO, bởi vậy ngày hôm qua đã tự động nhượng lại 10% cổ phần cuối cùng” Khẩu khí hắn có một tia thần nhiên trào phúng.

“Nhất định là mày giờ trò quỷ! Nói, xú tiểu tử, mày rốt cuộc dùng thủ đoạn gì?” Phó giám đốc tài vụ SIMO nhìn không được nổi bão.

Từ sau khi người đàn ông phương Đông này xuất hiện, toàn bộ công ty lâm vào một loại không khí biến hóa kì lạ và nguy hiểm, vừa rồi, tin đồn SIMO liên quan tới việc cung cấp vũ khí điện tử cho phần tử khủng bố gây xôn xao, rất nhanh, cổ phiếu SIMO rớt nhanh trên diện rộng, làm tâm lý nhóm cổ đông khủng hoảng, bán tháo cổ phiếu.

Hắn có lý do tin tưởng, tất cả đều do người đàn ông phương Đông lai lịch không rõ này giờ trở quý!

Người đàn ông phương Đông nhả nhặn tuần dặt chậm rãi đứng lên, không nóng không lạnh nhìn người Đức táo bạo này, nét tươi cười vẫn không thay đổi.

“Dù tôi thật sự dùng thủ đoạn, các ngài cũng không thể thay đổi được sự thật SIMO bị mua lại, hôm nay tôi đến cũng không muốn nghe các vị tranh cãi hoặc kháng nghị, mà chỉ để thông báo tin này, sau này, nhân viên Tập đoàn tài chính Thiên Vũ sẽ đến làm ở SIMO, vấn đề việc làm hoặc cắt giảm, phiên các vị trực tiếp giải quyết cùng họ.”

Hắn dừng một chút, lại nói: “Nói thật, điều các ngài cần phiên nào không phải tôi đã làm gì, mà là bát com của các ngài còn khó giữ, theo tôi được biết, Tập đoàn tài chính Thiên Vũ tựa hồ có ý muốn bỏ cũ thay mới các cấp quản lý của SIMO một cách toàn diện.”

Con tức của phó giám đốc tài vụ lập tức bị dập tắt triệt để, hai chữ thất nghiệp giống gió lạnh thổi mạnh vào sau ót hắn, khiến hắn kinh hoàng ngây ngốc. Không chỉ hắn, mọi người trong phòng họp cơ hồ đều há hốc mồm.

Người đàn ông phương Đông cười chế giễu ra tiếng, sự thoải mái của hắn thật đối lập với nỗi lo âu kinh hoàng của mỗi người ngồi ở đây.

Hắn đem văn kiện trên bàn cho vào cặp da, đứng dậy, tao nhã giờ tay chào hơn mười ông già người Đức trong phòng, nói: “Như vậy nhé, tôi cáo từ trước.” Nói xong, hắn xoay người đi khỏi phòng họp.

Phó tổng sừng sốt vài giây, lập tức không cam lòng kêu hắn.

“Đợi chút, anh. Rốt cuộc là loại người nào? Là Tập đoàn tài chính Thiên Vũ phái tới sao?”

Hắn đứng trước cửa quay đầu lại, ý cười càng sâu.

“Tôi không phải người của Thiên Vũ, chỉ là thay bọn họ làm việc thôi. Tên tôi, phát âm bằng tiếng Đức rất khó, nhưng tôi nghĩ các ngài hẳn là nhớ rõ. Tôi tên là Gia Cát Tung Hoành, hân hạnh được gặp.” Lưu lại tên, thân hình tuần dặt của hắn lập tức biến mất ở cửa, quăng lại cho mỗi người trong phòng họp cảm xúc kinh ngạc cùng sợ hãi.

“Hắn nói hắn là Gia Cát.” Phó tổng không đọc nổi.

“Gia Cát. Tung Hoành!” Phó giám đốc tài vụ sắc mặt đại biến, kêu hoảng một tiếng, “Hắn chính là Gia Cát Tung Hoành.”

“Sao? Ông từng nghe tên hắn?”

“Trời ạ! Hai năm nay hắn mang danh cổ vấn quản lý kinh doanh hoành hành khắp thương giới Mỹ, nghe nói hắn chẳng những là cao thủ tài vụ, chinh đồn công ty cũ nát, hơn nữa theo ta biết, xí nghiệp được hắn cải tạo cơ hồ đều có thể cải tử hồi sinh, hơn nữa buôn bán ổn định.” Phó giám đốc tài vụ nhớ tới tập chí kinh tế Mỹ kì mới nhất, lẩm bầm.

“Hả? Hắn có danh tiếng vậy sao?” Phó tổng tròn mắt.

“Nhưng hắn lợi hại nhất không phải là cứu lại xí nghiệp, mà là chuyên môn thay người mua lại xí nghiệp! Chỉ cần công ti nào bị hắn chú ý, sẽ không thể thoát khỏi lòng bàn tay hắn, gần đây, số công ty lọt vào tay hắn đã vượt quá mười lăm. Hơn nữa hắn tinh thông ngôn ngữ các nước, hơn nữa tựa hồ xuất thân danh môn, thương giới Mỹ phong cho hắn một danh hiệu, “Lãnh Lệ quý công tử”.” Phó giám đốc tài vụ thì thầm nói ra trọng điểm.

“Lãnh Lệ quý công tử.” Phó tổng lẩm bầm.

“Nhất định là Tập đoàn tài chính Thiên Vũ chú ý tới công ti chúng ta, mới mời hắn đến thu mua SIMO.” Phó giám đốc tài vụ nói liền một hơi.

“Đáng sợ. Tập đoàn tài chính Thiên Vũ trong hai năm không động nổi tới một sợi lông tơ của chúng ta, Gia Cát Tung Hoành này lại trong nửa tháng làm suy sụp chúng ta, hắn đến tốt cùng có lai lịch gì?” Phó tổng điều hành rùng mình, hơn nữa đời hắn lần lộn ở thương trường, còn chưa gặp qua sức can thiệp đến thế, thậm chí thao túng cả thị trường.

“Hắn là phép màu, phó tổng, giới truyền thông muốn tra lai lịch hắn không ít, nhưng bối cảnh có liên quan tới hắn đến nay chưa có bất kì kẻ nào biết, nhưng thật ra có người cho rằng hắn nhất định là xuất thân từ danh môn phú hào, mới có khí chất tôn quý bức người như vậy.” Phó giám đốc tài vụ lắc đầu, sắc mặt càng thêm tái nhợt.

“Đáng giận! Mới đầu nhìn hắn đáng vẻ nhả nhặn, căn bản không đề phòng, không nghĩ tới.” Phó tổng hai tay dùng sức đập vào mặt bàn một cái. Nếu sớm biết tiểu tử kia là nhân vật lợi hại như vậy, hẳn nên cẩn thận đề phòng, đáng tiếc hắn cùng tổng tài tất cả đều bị bề ngoài văn tuấn nho nhã kia lừa gạt, bọn họ đều nghĩ nam nhân có khí chất học giả sâu đậm này tuyệt đối không thể động được vào SIMO.

“Phó tổng. Chúng ta sau này sẽ ra sao?” Có nhân hỏi.

Vấn đề này ai cũng muốn hỏi, trong phòng họp mọi người nhìn nhau, tất cả đều tâm tình hoảng loạn, lung lay bất an.

Còn có thể làm sao bây giờ? Gặp phải Lãnh Lệ quý công tử Gia Cát Tung Hoành, bọn họ cũng chỉ có thể tự nhận xui xẻo, mặc cho vận mệnh sắp xếp.

“Em nói gì?” Trình Duy Ân đứng trong phòng em trai là Trình Duy Trạch sợ hãi kêu to một tiếng, hai mắt trừng to cơ hồ muốn ra khỏi hốc mắt.

“Suyt! Nhỏ giọng chút, chị đừng để ba nghe thấy!” Trình Duy Trạch xông lên che miệng nàng, dáo dác ngó quanh, chỉ sợ đánh thức ba ốm yếu đang nằm trên giường.

“Em..... Em nói rõ cho chị! Em đã dùng tiền làm gì?” Trình Duy Ân một tay hất tay em ra, nhéo đùi em còn cao hơn nàng nửa cái đầu, tức giận đến mức ngón tay không ngừng phát run.

Nàng quả thực không thể tin được, đứa em trai kém nàng bốn tuổi này lại đem tiền gửi ngân hàng còn sót lại của cả nhà họ toàn bộ đưa cho cái gọi là gì..... Gì mà trang web “Bắc Cực Tinh”? Trời! Trời ơi! Tên tiêu tử cả ngày chỉ biết lang thang trên mạng lại làm ra việc ngu xuẩn như vậy?

“Chị! “Bắc Cực Tinh” gần đây rất nổi tiếng, chẳng những thanh danh vang dội trên mạng, ở thế giới thực cũng làm rất nhiều người khiếp sợ quỳ gối..... Bọn họ là tập đoàn lính đánh thuê “không gì không làm được”, chỉ cần ra giá cao, bọn họ cái gì cũng có thể làm cho chị!” Trình Duy Trạch hưng phấn mở to mắt.

“Được rồi! Chị thấy em chơi điện tử tới mức hồng sọ não rồi, cái gì mà tập đoàn lính đánh thuê? Căn bản là xiếc lừa tiền, hiểu không hả? Những người đó chính là muốn gạt tiền em!” Trình Duy Ân giận tới mức sắp tắt thở bỏ mình, thằng em không hiểu này rốt cuộc có đầu óc không?

“Chị tự mình xem báo hôm nay đi, xem đi! Báo viết Bắc Đầu Thất Tinh đã làm rất nhiều việc, tuy không có chứng cứ trực tiếp nhưng.....” Trình Duy Trạch vội vàng bày một đồng báo trước mặt nàng.

Nàng gạt đồng báo đi, giờ sao còn tâm tình xem báo? Ngày mai, “Xí nghiệp Hải An” nhà nàng sẽ bị “Tập đoàn Đức Lai” mua lại, mà nàng lại bó tay không có cách, chỉ có thể trông chờ công ty ba mình vất vả lập nên bị cướp đi.....

“Em nghe rõ đây, ngày mai trước giữa trưa đưa bốn mươi vạn kia về cho chị.” Nàng tức giận kêu.

“Chị, hãy nghe em! Dùng bốn mươi vạn mua một cao thủ tới cứu công ty nhà ta là rất đáng, hơn nữa “Bắc Đầu Thất Tinh” lại vất vả đáp ứng thỉnh cầu của em, chị biết không? Có một đồng người nhiều tiền tới cửa muốn ủy thác họ, họ cũng không phải ai cũng nhận, nhưng lại đáp ứng em, nói đồng ý nhận ủy thác của em, hơn nữa tới mai người sẽ đến.....” Trình Duy Trạch chỉ hy vọng chị mình có thể hiểu được dụng tâm lương khổ của hắn.

“Không cần! Xin bọn họ trả tiền đi, không cần người, sáng sớm mai đã phải ký kết, tới mai thì dùng làm cái rắm gì? (chị chửi bậy cơ à?) Dùng đầu ngón chân cũng biết đó là một âm mưu! Dùng bốn mươi vạn mời họ, không bằng chị tự mình xử lý.” Nàng oán hận chau đôi mày thanh tú.

“Nếu chị có thể xử lý sẽ không trở thành tình cảnh này.....” Trình Duy Trạch lầm bầm.

“Em nói gì?” Con tức của nàng càng lên cao.

“Chẳng lẽ không đúng? Em chưa từng gặp người không có khái niệm như chị, đã tốt nghiệp quản lý, ngay cả địch bạn đều không phân rõ, vay tiền lại vay ngân hàng của tập đoàn Đức Lai cũng không biết.....” Trình Duy Trạch không cố ý nói ra, nhưng hắn sớm cực kỳ thất vọng với năng lực quản lý tài sản của Trình Duy Ân, học quản lý bốn năm, bà chị này lại gốc gác nghề vay tiền từ ngân hàng của tập đoàn Đức Lai, vô duyên cớ cho người ta cơ hội ăn quân cờ của mình.

“Em.....” Trình Duy Ân nghẹn lời.

Đúng, nàng ngốc, không rõ tình hình, nhưng kì hạn sắp tới, ngân hàng khác lại không cho vay, đột nhiên có một nhà hảo tâm nói muốn cho công ty vay mười triệu làm vốn quay vòng, nàng có thể cự tuyệt sao?

“Bắc Đầu Thất Tinh đã xử lý rất nhiều vụ lớn, trước đây huyết án “Tập đoàn tài chính Minh Nhật” ở Mỹ và kì tích cải tử hồi sinh của cả một trấn ở Hàn Quốc nghe nói đều là bọn họ làm, chị hiểu ý em không? So với việc để chị tự mình làm bừa, không bằng mời chuyên gia đến.” Trình Duy Trạch không khách khí nói.

“Chuyên gia, hừ, chuyên gia sao? Trời mới biết “Bắc Đầu Thất Tinh” có phải giả danh lừa bịp trên mạng không!” Con tức của nàng không giảm ngược lại càng tăng, em nàng còn không tin nàng bằng một tổ chức xa lạ? “Vậy đánh cược xem, dù sao bốn mươi vạn kia cũng không thể cứu công ty chúng ta.” Trình Duy Trạch nhún nhún vai.

“Em nói gì?”

“Hoặc là, còn có thể cứu chị.” Hắn lại bỏ sung.

“Cứu chị cái gì?” Nàng nhướn mày, lớn tiếng hỏi lại.

“Làm ơn đi, mọi người đều thấy Đường Thiệu Tông của Đức Lai không có hảo ý với chị, em thấy hắn không chỉ muốn mua xí nghiệp Hải An của chúng ta, ngay cả chị hắn cũng muốn mua trong một lần luôn.” Trình Duy Trạch cũng rất chán ghét ánh mắt tên sắc lang họ Đường kia nhìn chị mình.

Nói thật, bà chị Trình Duy Ân tuy cá tính vội vàng thiếu kiên nhẫn lại sợ sệt, nhưng gương mặt thanh tú trắng trẻo, vóc người lại đẹp, cho dù không phải mỹ nữ hàng đầu, nhưng so sánh với những cô gái khác thì cũng không kém chút nào, Đường Thiệu Tông lần đầu tiên nhìn thấy chị liền một bộ dáng háo sắc

chảy nước miếng, về mặt đó đáng để về nhà bị đánh đòn.

“Cảm ơn.” Trình Duy Ân đương nhiên cũng biết ý đồ của Đường Thiệu Tông, chỉ là, nàng sẽ không để tên hỗn đản kia có cơ hội làm bậy.

“Em chỉ là nhắc nhở chị, loại người như Đường Thiệu Tông thủ đoạn tì bỉ gì cũng làm được, bằng năng lực của chúng ta tuyệt đối không phải đối thủ của hắn, cho nên em mới tiêu tiền mời người hỗ trợ.” Mục đích của hắn còn không phải vì nhà bọn họ sao?

“Sợ chỉ làm trở ngại chứ không giúp được gì, em thực nghĩ là Bắc Đẩu Thất Tinh thật sự sẽ phái người đến ư?” Nàng không tin.

“Sẽ.”

“Cho dù thật, cũng chỉ là tùy tiện tìm người đến làm bộ thôi.” Nàng cười lạnh.

“Bọn họ cho tới giờ chưa từng thất bại.”

“Hừ!” Thật quá khoe khoang!

“Chị cứ chờ xem, đến lúc đó nhất định chị sẽ phải cảm ơn em.” Hắn đắc ý cười cười, lại nói tiếp: “À, đêm mai trường em có tụ hội, chị thay em tiếp khách nhé! Nghe nói bọn họ sẽ phái một người đến, hình như tên là.....Thiên Quyền.”

“Thiên Quyền?”

“Đúng vậy! Bắc Đẩu Thất Tinh có bảy nhân vật trọng yếu, lấy danh hiệu Thiên Xu, Thiên Toàn, Thiên Ki, Thiên Quyền, Ngọc Hành, Khai Dương, Điều Quang, mỗi người đều rất mạnh!” Trình Duy Trạch hưng trí bùng bùng nói.

“Trời ơi! Đây rốt cục là gì? Còn có danh hiệu? Quả thực buồn cười! Chị không đi, muốn ra sân bay đón thì em tự đi đi, chị nhiều việc muốn chết!” Nàng lắc đầu mạnh, ra khỏi phòng em trai.

“Áy! Chị à, chị không đi, bốn mươi vạn mới thật sự không công lãng phí.” Trình Duy Trạch kêu sau lưng nàng.

Nàng phút chốc đứng yên, quay đầu trừng mắt nhìn hắn, tức giận nghiêng răng nghiêng lợi.

“Em nói thật, nếu chờ mười phút không thấy ai đón, chuyên gia kia lập tức chạy lấy người đó!” Hắn cố ý nói đặc biệt nghiêm trọng.

Nàng há miệng hít một hơi, mới nhận được cảm xúc muốn đánh người.

“Chị nói không đi là không đi!” Nàng bước ra ngoài, dùng sức đóng sầm cửa.

Thực buồn cười, muốn nàng đi đón kẻ lừa đảo bốn mươi vạn? Không, đánh chết nàng cũng không đi!

Sau khi tổ chức “Bắc Đẩu Thất Tinh” huyết tẩy trung tâm nghiên cứu tư nhân của tập đoàn tài chính Minh Nhật (kiệt tác của Quỳnh ca, mời đọc Chiến Xu Chi Tinh), thanh danh lan truyền, cảnh tượng vợ bé thứ năm của tổng tài Minh Nhật Võ Tàng chết thảm đã khiến cảnh sát Mỹ cảnh giác cao độ, nghe nói cảnh sát đã thành lập một tổ nhỏ, muốn đem “Bắc Đẩu Thất Tinh” về quy án.

Chính là, đối với một tổ chức hết thấy đều như ảo, bọn họ căn bản không thể nào xuống tay, huống chi nhiều nhà chính trị cấp cao trong chính phủ Mỹ cũng từng mời họ làm việc, có tầng quan hệ này, muốn truy bắt “Bắc Đẩu Thất Tinh” cơ bản là nhiệm vụ bất khả thi.

Gia Cát Tung Hoành đang ngồi tại sân bay ở San Francisco, miệng cười khinh miệt, cầm báo trong tay quăng vào thùng rác, không muốn để ý chuyện báo chí phóng đại về “Bắc Đẩu Thất Tinh”. Không có nhân chứng, cũng không có vật chứng, hắn tin cảnh sát Mỹ đối với án mạng này là sấm thì to mà mưa thì nhỏ, đến cuối cùng cũng không giải quyết được gì.

Nhưng thật ra thế lực hắc đạo khổng lồ phía sau tập đoàn tài chính Minh Nhật có vẻ đáng chú ý, Minh Nhật Võ Tàng vừa chết, rất nhiều vấn đề sẽ lên sân khấu, không chừng thế lực kia sớm muộn sẽ tìm tới “Bắc Đẩu Thất Tinh”.

Trầm ngâm đầy kính lên trên mũi, hắn thông thả đi đến phòng chờ, chọn ghế ngồi xuống, sẵn sàng bay tới Hồng Kông.

Theo lý thuyết, hắn hiện tại hẳn nên trở về nhà mình, thư giãn nằm trên giường ngủ đủ một giấc, nhưng vừa xong việc ở Đức về đảo Bắc Cực Tinh, còn chưa kịp thở, Thiên Xu đã muốn hắn lập tức tới Hương Cảng, cũng chỉ thị hắn một vụ án mới— “Có công tác mới muốn giao cho ngươi, Thiên Quyền.” Thiên Xu nói giữa cuộc họp Bắc Đẩu Thất Tinh.

“Này, không cho ta nghỉ ngơi chút sao? Ta vừa mới từ Đức về.” Hắn nhún đôi mày rậm tựa lưng vào ghế, nhìn chăm chăm cái đầu trắng trong màn hình, không biết vì sao, đột nhiên cảm thấy hình ảnh đã quá quen thuộc kia vô cùng chướng mắt.

Hơn mười năm, hắn vẫn muốn vạch trần bộ mặt thật của Thiên Xu trốn trong máy tính, nhưng lại không có manh mối, chuyện này ứ đọng trong lòng hắn, rất đáng ghét.

“Sao? Người cuồng làm việc như ngươi cũng kêu mệt?” Thiên Xu khẽ cười nói.

Gia Cát Tung Hoành một mình phụ trách quản lý tài chính và sản nghiệp liên quan của “Bắc Đầu Thất Tinh” kéo dài qua nhiều nước, vũ lực kinh người trong mắt người bình thường, trên thực tế tài phú cũng vượt xa tưởng tượng của người ngoài, rất nhiều xí nghiệp nổi danh cũng không biết, Bắc Đầu Thất Tinh là cổ đông lớn nhất của họ.

Gia Cát Tung Hoành áp dụng sách lược công kích ngầm, lấy phương thức giấu tên, từng bước cho tên “Bắc Đầu Thất Tinh” vào bản đồ tài lực trên toàn thế giới, và một loạt đầu tư đa dạng phân tán, tích tiểu thành đại, lợi dụng những lỗ hổng rất nhỏ trong các xí nghiệp lớn, như tằm ăn dâu nuốt dần lợi nhuận không lộ, trở thành lực lượng vô hình chi phối hệ thống kinh tế.

Bởi vậy, “Bắc Đầu Thất Tinh” nói đúng ra đã không chỉ là tập đoàn lính đánh thuê, nó còn là tổ chức xí nghiệp lớn siêu quốc tịch.

“Đương nhiên, ta cũng không phải máy!” Gia Cát Tung Hoành nhướn mày, khẩu khí hơi nhanh.

Hắn mới giúp Tập đoàn tài chính Thiên Vũ mua lại Khoa học kỹ thuật SIMO nổi tiếng ở Đức, trên thực tế, kim chủ chân chính phía sau Tập đoàn tài chính Thiên Vũ chính là “Bắc Đầu Thất Tinh”, cho đến nay đa số những vụ hắn nhận đều có liên quan trực tiếp hoặc gián tiếp với tổ chức, hắn vì tổ chức bốn ba như thế, kêu một thì có gì sai? Năm người kia đều hơi giật mình khi thấy thái độ của hắn, nhất là “Thiên Toàn” Diêm Quỳnh, trong số họ, Gia Cát Tung Hoành là người tinh táo nhất, trầm ổn nhất, mỗi khi họ tranh cãi cùng Thiên Xu, cơ hồ đều là hắn trấn an xin tha thứ, bởi vậy, hôm nay biểu hiện của hắn sắc nhọn như vậy, thật làm cho mọi người giật mình.

“Ta biết ngươi luôn làm việc rất nghiêm túc và cực khổ, nhưng lần này đối với ngươi mà nói bất quá là việc nhỏ.....” Thiên Xu cười nói.

“Ngươi nói ‘việc nhỏ’ ta cũng không thấy thoải mái, lần trước Thiên Toàn nhận việc nhỏ cơ hồ mất nửa cái mạng.” Hắn châm chọc phản bác.

“Này này, Thiên Quyền, hôm nay ngươi sao vậy? Lừa gạt lớn vậy!” Diêm Quỳnh buồn bực nhìn Gia Cát Tung Hoành một cái, sao đây, Thiên Quyền muốn đầu cùng Thiên Xu sao? Vì sao lại đột nhiên đề cập đến chuyện hắn từng vì thu hồi trái tim nhân tạo mà làm loạn? “Sự kiện đó là Thiên Toàn xử lý không thỏa đáng, ta tin ngươi hẳn là sẽ không phạm phải sai lầm như thế.” Thiên Xu một câu đồng thời tổn hại hai người.

“Cái gì, ta xử lý không thỏa đáng?” Đột nhiên Diêm Quỳnh mất hứng.

“Không phải là không thỏa đáng, mà là bị tình yêu làm mù mịt đầu óc.” Khai Dương Đoàn Dẫn Phi cười khẩy nói.

Diêm Quỳnh quát mắt trừng hắn, cả giận nói: “Ngươi câm miệng.”

“Sao? Ngươi vì Đông Tâm Ngữ thiếu chút nữa phản bội chúng ta, đây là sự thật! Còn sợ ta nói sao?” Đoàn Dẫn Phi đùa dai.

“Ngươi.....” Diêm Quỳnh nghẹn lời, mặt cứng đờ.

“Đủ rồi! Mỗi ngày gặp hai người các ngươi lại cãi nhau, ta xem mà phát mệt!” Thiên Ki Dịch Kiếm Hoài chịu không nổi cau gương mặt xinh đẹp lại.

“Ta thực không hiểu các ngươi, cho dù kiếp trước là kẻ thù, đầu mười năm cũng nên nguôi giận chứ!” Ngọc Hành Thạch Dật lớn tiếng khuyên, hẳn thật sự không biết hai đại nam nhân sao có thể cãi nhau thành như vậy, cũng không đầu phải đàn bà!

Mất thấy hội nghị sẽ biến thành đại hội bát nháo, Thiên Xu đột nhiên nói: “Hôm nay hội nghị dừng ở đây, Thiên Quyền lưu lại, những người khác đều ra ngoài trước đi.” Diêm Quỳnh đứng lên đầu tiên, hướng Đoàn Dẫn Phi hừ một tiếng, đi ra ngoài.

“Ta thật thương cho Tâm Ngữ, yêu phải người táo bạo dễ nóng giận như vậy, nàng nhất định cực kỳ thống khổ.....” Đoàn Dẫn Phi chế nhạo sau lưng hắn.

Diêm Quỳnh quát mắt quay đầu, túm cổ áo hắn nóng giận quát to: “Tên này thật đáng đánh đòn.....” “Đủ rồi! Các ngươi tất cả dừng tay.....” Thạch Dật đứng xen vào giữa hai người, cánh tay khỏe mạnh có lực tách họ ra. Bình thường hắn tính tình ôn trọng, không nghĩ tới hôm nay lại đến phiên hắn khuyên can.

“Hai tên điên!” Dịch Kiếm Hoài ánh mắt xem thường, bước qua họ rồi đi.

“Tên ẻo là ngươi vừa nói gì?” Đoàn Dẫn Phi không phục mắng.

Dịch Kiếm Hoài phút chốc giận dữ, trong tay ánh bạc chợt lóe, mấy cái lông chim kim loại đâm thẳng tới miệng Đoàn Dẫn Phi.

“Này này này! Thiên Ki, dừng tay.....” Thạch Dật vội vàng ngăn cản, bắt được lông chim của Dịch Kiếm Hoài.

Trường hợp đột nhiên không khống chế được, bốn người đứng cùng một chỗ, không khí hỏa bạo, Gia Cát Tung Hoành nhìn Thiên Xu một cái, nói: “Ngươi không xử lý một chút?”

“Không, xem bọn hắn làm loạn cũng rất vui.” Thiên Xu một bộ dáng việc không liên quan tới mình, nói.

“Trong mắt ngươi, chúng ta có lẽ đều chỉ là món đồ chơi.....” Gia Cát Tung Hoành nói móc, nhìn bốn người kia, cũng không muốn ra mặt.

“Ngươi cho là vậy?” “Chẳng lẽ không đúng?” “Không phải, với ta mà nói, các ngươi kỳ thật đều là.....” Thiên Xu dừng lại.

“Là cái gì?” “.....Bạn.....của ta.” Thanh âm hần mang chút cô đơn.

Gia Cát Tung Hoành hơi cười, có vẻ trào phúng. “Ngươi biết định nghĩa bạn là gì sao? Thiên Xu.” “Ngươi không tin?” “Mười mấy năm qua ngươi chưa bao giờ hiện thân, bảo ta phải làm sao tin ngươi coi chúng ta là bạn?” “Thì ra ngươi để ý bộ dáng ta như vậy.” Thiên Xu cười cười.

“Những người khác cũng để ý giống ta.” “Phải không? Ta bắt đầu chuẩn bị một hồi hiện thân đây!” Thiên Xu thuận miệng nói.

Gia Cát Tung Hoành trầm mặc nhìn màn hình, mắt đi ý muốn nói chuyện tiếp, Thiên Xu quý dị thần bí căn bản không có khả năng hiện thân, hần sao lại nghe không ra ngữ khí lấy lệ? Mặt khác bốn người còn đang cuốn vào nhau giương cung bạt kiếm, lúc này, Diêu Quang Vọng Nguyệt Tinh Dã xoay mình nghiêng tai lắng nghe, mở miệng nói: “Đông Tâm Ngữ đang gọi ngươi, Thiên Toàn.” Nhĩ lực của hần phát triển dị thường gấp năm lần người thường, thanh âm dù cực nhỏ cũng nghe được nhất thanh nhị sở (cực kì rõ ràng).

Diêm Quýnh ngẩn ngơ, rốt cuộc hết tâm tình đấu với Đoàn Dẫn Phi, chạy như bay về phòng hồi sức. Đông Tâm Ngữ đang ở đó điều dưỡng, bình thường Diêm Quýnh cơ hồ một tắc cũng không rời năng.

“Chắc, vừa nhắc tới Đông Tâm Ngữ hần liền thay đổi, thật sự là tên gốc trong tình yêu.....” Đoàn Dẫn Phi tóc nhuộm vàng óng ánh, bữu môi cười cợt. Đối với người đã quen trò chơi nhân gian như hần mà nói, tình yêu nhiều lắm chỉ có thể làm món điểm tâm ngọt, há có thể làm bữa chính? “Khai Dương, điện thoại ngươi để quên trong phòng ngủ, hiện tại đang kêu.....” Vọng Nguyệt Tinh Dã lại nói tiếp.

Đoàn Dẫn Phi kinh ngạc sờ sờ túi quần, di động quả nhiên không ở trên người, hần vội vàng chạy về phòng, không có thời gian cùng Thiên Ki Định Kiếm Hoài giằng co tiếp.

Địch Kiếm Hoài hừ một tiếng, rút lông chim kim loại về, quay đầu hát tóc, ra khỏi phòng họp.

Thạch Dật mặt lộ ra nét mỉm cười. “Làm tốt lắm, Diêu Quang.”

Vọng Nguyệt Tinh Dã mặt không đổi sắc, thông thả đi ra ngoài. Trong mắt hần, mấy người bạn này trừ Gia Cát Tung Hoành ra, tất cả đều ngây thơ buồn cười.

Thạch Dật ra sau cùng, phòng họp lại khôi phục bình tĩnh, Thiên Xu xem xong trò khôi hài, cười nói với Gia Cát Tung Hoành: “Cùng nói về nhiệm vụ ta giao cho ngươi đi!”

Gia Cát Tung Hoành gật gật đầu. “Nói đi! Muốn ta làm gì?” “Xí nghiệp Hải An, chắc ngươi đã nghe qua?” Thiên Xu hỏi.

“Xí nghiệp Hải An? Ngươi nói là xí nghiệp vận tải biển Hồng Kông, bọn họ không phải bị cổ đông bán đứng, sắp bị tập đoàn Đức Lai mua lại sao?” Gia Cát Tung Hoành cực kì linh mãnh với tin tức quan trọng của thương trường thế giới.

“Đúng vậy, mua lại ngay sáng sớm mai.....”

“Hừ? Thì sao? Chẳng lẽ bọn họ tìm tới chúng ta, hy vọng có thể thay bọn họ cứu Hải An?” Hần rất nhanh tiếp lời.

Thiên Xu ngừng vài giây, thở dài: “Phản ứng của ngươi luôn nhanh như vậy, đúng, xí nghiệp Hải An từ sau khi chủ tịch Trình Nhất Hoa bị bệnh, con gái ông ta liền nhận chức, nhưng năng đối với phương diện quản lí kinh doanh năng lực không tốt, kinh tế suy sụp, tiền đồ Hải An tràn ngập nguy cơ.”

“Như vậy, là nàng cầu cứu chúng ta sao?” Hần hồ hững hờ.

“Không, người gửi đơn đặt hàng trên trang web của chúng ta là em trai nàng, tiểu tử đó dùng bốn mươi vạn thuê chúng ta giúp họ vượt qua cửa ải khó khăn, cứu lại Hải An.”

“Bốn mươi vạn đô la Mỹ (400.000\$)?”

“Không, bốn mươi vạn tiền Hồng Kông.”

“Đừng nào loạn!” Hần ngẩn ngơ, lập tức lạnh lùng cười. “Mỗi vụ chúng ta nhận đều có giá quy định từ hai mươi vạn đô la Mỹ trở lên, ta cũng không muốn vì vụ nhỏ này mà phải bay đến Hồng Kông.”

“Ta đã đáp ứng hần.” Thiên Xu cười nói.

“Vì sao?” Hần trừng mắt nhìn cái đầu màu trắng trong màn hình, khó có thể lý giải dụng ý của Thiên Xu khi nhận ủy thác.

“Vì sao cái gì?”

“Vì sao ngươi có vài phần nể mặt xí nghiệp Hải An?” Hần truy vấn.

“Không vì sao cả, chỉ là ngẫu nhiên muốn nhận chút công tác đơn giản, cho ngươi thoải mái chút.” Thiên Xu tránh nặng tìm nhẹ.

Hần cũng không dễ bỏ qua, trầm giọng lại nói: “Hay là, ngươi muốn đối phó tập đoàn Đức Lai?”

“Đừng nghĩ nhiều, Thiên Quyền, ta chỉ đơn thuần muốn chiếu cố một tiểu tử.”

“Thật sao?” Thiên Xu từ lúc nào bắt đầu sự nghiệp từ thiện vậy? Có trời mới tin.

“Việc này phải tiến hành nhanh một chút, đêm mai ngươi hãy tới Hồng Kông, ngăn cản việc xí nghiệp Hải An bị mua lại.”

“Rồi sao?” Hần một tay chống cằm, đột nhiên hỏi.

“Cái gì?” Hai mắt của cái đầu trống rỗng màu trắng nhìn hần.

“Ngăn cản xí nghiệp Hải An đổi chủ, rồi sao?” Hần biết, Thiên Xu muốn hần làm chuyện này tuyệt đối không đơn thuần như bề ngoài.

“Ngươi nói xem?” Thiên Xu bán cái cái nút.

“Hay là muốn ta thuận tiện đem xí nghiệp Hải An đến tặng cho ngươi?” Hần sâu sắc đoán.

Trong máy tính lại lần nữa truyền ra tiếng cười tán dương của Thiên Xu.

“Ta thực may mắn vì ngươi không phải kẻ địch của ta, phản ứng của Thiên Quyền ngươi thật sự rất nhanh.”

“Không, may mắn là ta.” Hần không phải khiêm tốn, mà là sớm nhận rõ tài trí Thiên Xu ở trên hần, cho nên, hần mới có thể nhận mệnh tùy ý Thiên Xu sai phái.

“Đừng khách khí, ngươi là người mưu lược nhất trong chúng ta, phải nói, cũng là người hiểu ta nhất.” Thiên Xu xúc động nói.

“Đối với một người trước nay chưa từng gặp mặt, điều này có thể quên đi sao?” Hần chăm chọc nhún nhún vai.

Thiên Xu lâm vào trầm mặc.

Hần biết Thiên Xu lại muốn trốn tránh đề tài này, cũng không truy cứu, hỏi tiếp: “Ngươi có thể nói cho ta biết vì sao ngươi lại muốn xí nghiệp Hải An không?”

“Chờ ngươi hoàn thành nhiệm vụ, ta tự nhiên sẽ nói cho ngươi.” Lại là loại đáp án chết tiệt này! Hần trừng mắt nhìn màn hình, thật không biết nhẫn nại của bản thân bao giờ sẽ dùng hết.

“Ta nên xuất phát lúc nào?” Hần tức giận hỏi.

“Lập tức lên đường, từ San Francisco bay đi Hồng Kông, đối phương nói sẽ phái người tới đón ở sân bay.”

“Được! Ý này chính là đêm nay ta đừng nghĩ tới việc lưu lại qua đêm chứ gì.” Hần tự giễu đứng lên, nhanh chóng lấy cặp da và áo khoác, một thân phong trần một mồi, chưa nghĩ chút nào đã phải tới một chiến trường khác.

“Thiên Quyền, chuyện này. Có lẽ ngươi sẽ cảm thấy chuyến đi này không tệ.” Thiên Xu đột nhiên nói.

Hần hơi sững lại trước cửa, xoay người nhìn máy tính, không cho là đúng nói: “Thế sao? Chẳng lẽ nơi đó có cái gì đó ta muốn?”

“Rất có thể.”

“Ngươi biết ta muốn gì sao? Thiên Xu.” Hần cười lạnh bước ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Không, ta không cho ngươi biết.” Thiên Xu không đáp lại hần, hần trầm tĩnh ly khai đảo Bắc Cực Tinh.

Máy bay bay lên, tiếng động cơ xẹt qua chân trời yên tĩnh, kéo suy nghĩ của hần từ bây giờ trước quay trở lại.

Hần tựa đầu vào sau ghế ngồi, hơi nhăn nhăn trán.

Xí nghiệp Hải An quy mô cũng không lớn, các công ti vận tải biển phân tán nhiều ở ven bờ biển Trung Quốc, nếu không có cổ đông phản bội, tình trạng kinh doanh còn có thể miễn cưỡng duy trì. Một xí nghiệp thu lợi không đáng kể như vậy, Thiên Xu vì sao lại đặc biệt có hứng thú với nó? Chẳng lẽ cái tên âm hiểm chỉ biết tránh ở máy tính kia muốn làm trò gì? Nghĩ không ra nguyên do, khó tránh hần trong lòng không yên, trên mặt trắng nõn hiện lên biểu tình bất đắc dĩ.

Mười ba năm, hần cảm thấy chính mình từ mười lăm tuổi được cứu ra, liền luôn luôn đấu trí cùng Thiên Xu, mặc dù trong mắt người khác, hần là hần tướng tinh anh trên thương trường, trong tổ chức, hần cũng là một quân sư mưu trí khôn khéo, nhưng cùng Thiên Xu giao phong vài lần, hần thủy chung vẫn ở thế hạ phong, mấu chốt lớn nhất là, Thiên Xu vẫn là địch thủ nhìn không thấy.

Hần không đoán ra Thiên Xu nghĩ gì, thử không ra năng lực của Thiên Xu, mười ba năm qua, trong các lần phân cao thấp dù hữu hình hay vô hình, Thiên Xu đều hơn một chút, như vậy suy sụp, thật làm cho hần bức mình ám ức, cũng làm cho hần thể nghiệm cảm khái “Trời đã sinh ra Du, sao còn sinh ra Lược?”.

Nhưng bởi vậy, hẳn mới có thể buông kiêu ngạo tự tôn, một lòng vì Thiên Xu bán mạng!

Không chỉ vì báo ân, Thiên Xu lấy một loại phương thức khác khiến hẳn cùng với năm sao khác (ngoại hiệu của các anh toàn là sao mà) trung thành, dưới sự dụ dỗ kiềm lãnh đạo cường ngạnh của hẳn, họ đều tự nguyện theo hẳn, cho dù khó tránh khỏi có chút oán giận, nhưng nhận thức Thiên Xu là chủ nhân của họ đã sớm ăn sâu vào trong lòng mỗi người, kẻ ước sinh tử, cả đời này cũng sẽ không hủy bỏ.

Chỉ là, nếu muốn hẳn nghe lệnh Thiên Xu, Thiên Xu nên thể hiện chút thành ý chứ? Chủ nhân gì mà trốn không thấy mặt? Luôn giấu diếm thân phận bản thân, sao có thể làm họ tâm phục khẩu phục? Cho nên, dù cả đời làm việc vì Thiên Xu, hẳn cũng muốn bắt được Thiên Xu từ trong máy tính ra!

Loa nhắc nhở chuẩn bị đăng ký thông tin, hẳn lấy giấy đăng ký ra, đứng lên, đi về phía cửa đăng ký, thoáng nhìn hình ảnh khổng lồ của máy bay, xoay mình nhớ tới câu nói cuối cùng của Thiên Xu.

Chuyến này, thật sự chuyến đi này không tệ? Thái Bình Dương kia sẽ có cái gì hẳn muốn sao? Hẳn thật tò mò.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Lệ Chi Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 2

Trình Duy Ân đứng trước cửa nhập cảnh, cầm trong tay cái bảng tạm bợ để đón khách, trên viết Thiên Quyền hai chữ to bằng tiếng Trung, chăm chú nhìn đám lũ khách từ trong đi ra, hàng lông mày vốn xinh đẹp nhăn lại cơ hồ có thể giao nhau.

Kết quả, nàng vẫn tới sân bay đón, không vì sao cả, chỉ là không cam lòng lãng phí bốn mươi vạn, nếu nàng không đến, ai có thể xác nhận cái gọi là tổ chức Bắc Đầu Thất Tinh kia có phải tập đoàn lừa đảo? Vì muốn nàng giữ lời, Duy Trạch còn cho nàng xem tin trên mạng liên quan Bắc Đầu Thất Tinh, nghe nói đó là một tổ chức so với phân tử khủng bố còn kinh khủng hơn, có thể giết người, cũng có thể cứu người, có thể hại người, cũng có thể giúp người, chỉ cần nhận công tác, chưa từng thất bại qua, nhưng cũng bởi vì xác suất thành công 100%, bọn họ thu phí cao làm người ta liú lười, bình thường giá quy định là từ 200 ngàn đôla Mỹ trở lên.

200 ngàn đô! Vậy vì sao bọn họ tự nguyện lấy giá 400 ngàn tiền Hồng Kông nhận ủy thác của Duy Trạch? Tuy nhiên cũng có thể! Có phải Duy Trạch gặp gỡ kẻ mạo danh Bắc Đầu Thất Tinh? Được, cho dù không bị lừa, như vậy, Bắc Đầu Thất Tinh thiện ác khó phân, trời mới biết mọi người đó đến có nguy hiểm không? Nghĩ tới mức đau ốm đầu, nàng càng nghĩ càng bất an, hôm nay mặc kệ người của Bắc Đầu Thất Tinh có đến không, nàng đều hao tổn tâm trí, Duy Trạch nhất định là ngại nàng chưa quan tâm đủ nhiều tới công ti, nên mới khiến nàng không đồng ý cũng phải đi tìm phiền toái.

Mở mắt ra, không kiên nhẫn nhìn đồng hồ, lại nhìn các lũ khách nhập cảnh, nàng đơn giản cầm cái bảng giờ lên, tiếp theo, nàng thoáng nhìn trên bảng Duy Trạch viết là Thiên Quyền.

Thiên Quyền? Còn nói danh hiệu gì đó! Cũng không phải tình báo viên 007, nàng thật tò mò vị chuyên gia mà Duy Trạch dùng nhiều tiền như vậy mời đến rốt cuộc là bộ dáng gì.

Sẽ không phải là người hung dữ mắt trợn trừng chứ? Khủng bố hơn cả phân tử khủng bố? Trời ơi, nếu sát tinh kia tới, nàng sao ứng phó được? Lại lần nữa đưa mắt nhìn cửa nhập cảnh, nàng tiếp tục chờ đợi.

Lúc này, một người đàn ông Á Đông hung ác đi ra, nàng trong lòng hơi kinh sợ, có điểm xúc động muốn giơ bảng đứng lên, nhưng người nọ cũng không thèm liếc mắt tới cái tới cái bảng của nàng, hồ hững đi qua mặt nàng. Nàng vội trộm quay đầu ngấm bóng dáng người nọ, lặng yên thở dài nhẹ nhõm một hơi.

May không phải hẳn! Bằng không nàng cũng không có dũng khí đưa người đáng sợ đó trở về.....

Đột nhiên nàng giật mình, một cái bóng xuất hiện gần nàng, nàng vội vàng quay đầu lại, tầm mắt nhìn đúng vào một cái caravat màu bạc được thắt một cách đoan chính, giật mình ngạc nhiên, ánh mắt nhìn lên trên, một gương mặt tuấn dật nho nhã lập tức kích động tiến vào mắt nàng.

“Xin chào, tôi là Thiên Quyền.” Giọng nói trầm thấp có lực, áp chế tiếng ồn từ bốn phía.

Nàng hơi giật mình, nam nhân anh tuấn tuấn lãng này chính là Thiên Quyền? Thật khác xa so với tưởng tượng của nàng!

Một đầu tóc ngắn chỉnh tề, trên khuôn mặt tuấn tú sạch sẽ rực rỡ mang một chiếc kính mắt gọng vàng, tăng thêm vẻ trí thức xuất chúng; Một thân âu phục tối màu bao lấy dáng người cao gầy của hẳn, phụ trợ đúng mức khí chất tôn quý bức người.....

Giờ phút này, những hình dung trong đầu nàng là hung ác, lỗ mãng, khủng bố đều nháy mắt biến mất, Thiên Quyền trước mắt bộ dáng sạch sẽ nhã nhặn lại cẩn thận tỉ mỉ lập tức chiếm được hảo cảm của nàng.

Qua vài giây, nàng mới phát hiện chính mình trở mắt nhìn chăm chú rất không lễ phép, hơi xấu hổ hắng giọng, đổi bằng sang cầm tay trái, vờn tay phải nói: “Xin chào, tôi là Trình Duy Ân của xí nghiệp Hải An.” Gia Cát Tung Hoành gật gù đầu, nhẹ nhàng cầm tay nàng. Kỳ thật từ lúc ra tới cửa, thoáng nhìn cái bằng hân đã bắt đầu đánh giá nàng.

Nàng bộ dạng không được coi là xinh đẹp, nhưng cũng rất nhẹ nhàng khoan khoái thuận mắt, mái tóc dài thẳng được buộc đơn giản sau gáy, lộ ra đường nét gương mặt thanh tú, trắng nõn trang nhã, một thân áo vàng nhạt đơn giản, váy cùng tất màu cà phê, bày ra một cách vừa phải đường cong cân xứng của nàng.

Theo điều tra của hân, Trình Duy Ân là con gái lớn của Trình Nhất Hoa, mới hai mươi lăm tuổi, trước mắt toàn bộ xí nghiệp Hải An là do nàng quản lý. Cái nhìn của người khác đối với nàng không ngoài vội vàng xao động, sợ ý, thiếu kiên nhẫn, không thạo kinh doanh quản lý. Nhưng truyền thông cũng có một góc độ khác nhìn nhận nàng, nói nàng dễ mềm lòng, thiện lương, cần kiệm lại nhiệt tình, trong thể hệ thứ hai của xí nghiệp, xem như người có nhân tính nhất và vô giá nhất. Chỉ là, với một xí nghiệp mà nói, cá tính chính thể của nàng lại là khuyết điểm, trên thương trường, không được mềm lòng, thiện lương, càng không thể vội vàng xao động, sợ ý, bởi vậy xí nghiệp Hải An thua trong tay nàng một chút cũng không ngoài ý muốn.

“Anh đúng là Thiên Quyền của “Bắc Đầu Thất Tinh”?” Nàng không thể không xác nhận lần nữa.

“Đúng vậy.”

“Tôi không nghĩ là thật sự sẽ có người đến.....” Trình Duy Ân há miệng hít một hơi, vẫn không thể dời tầm mắt.

Nam nhân trước mắt này có vẻ thật nhã nhặn, một chút cũng không giống lính đánh thuê khủng bố trong báo.....

“Vì sao? Cô cho là âm mưu trên mạng?” Hân nhướn mày, cười hiểu rõ.

“Đây là..... Ai cũng có thể nghĩ vậy mà. Loại giao dịch này chỉ dựa vào niềm tin thôi.....” Nàng lúng ta lúng túng nói. Thiên Quyền cười rộ lên mê người sẽ làm người ta hít thở không thông, nàng đột nhiên cảm thấy hô hấp có điểm khó khăn.

“Thật vậy, cô nghĩ thế tuyệt đối không phải việc lạ. Chúng ta có thể đi chưa?” Hân thần nhiên nói, cũng không muốn nói thêm gì về đề tài này.

Trên thực tế, hân lần này đến cũng muốn tốc chiến tốc thắng, không lãng phí nhiều tinh lực vì loại cát-xê tí tẹo này, đương nhiên, có thân chủ giống Trình Duy Ân, hai ba lần là xong, xí nghiệp Hải An, hân cam đoan không tới một tuần có thể tới tay.

Trình Duy Ân thấy được sự lãnh đạm của hân, hơi sững sốt, không hề nhiều lời, xoay người chỉ bên ngoài nói: “Xe ở bên ngoài, xin đi theo tôi.”

Hân khẽ gợn tay, hơi đẩy gọng kính mắt lên, đi theo sau nàng ra khỏi đại sảnh sân bay.

Trình Duy Ân đi trước, trong lòng nhất thời cảm thấy không thoải mái, nam nhân này đẹp trai thì đẹp thật, nhưng quá lạnh lùng, làm hao cảm của nàng với hân lập tức tổn hại một nửa.

Thực vênh váo! Nàng chờ xem ngày mai hân làm sao cứu lại Hải An.

Đang than thở trong lòng, một âm thanh quen thuộc nhưng làm người ta chán ghét đột nhiên gọi nàng.

“Hắc, đây không phải Trình Duy Ân tiểu thư sao?”

Nàng cau mày quay đầu, sắc mặt lập tức sa sầm, thiếu đồng Tập đoàn Đức Lai Đường Thiệu Tông cư nhiên cũng xuất hiện ở đây? Thật là sự trùng hợp chết tiệt!

“Sao? Em đặc biệt đến sân bay đón anh sao?” Đường Thiệu Tông nhanh chóng đến gần, mê đắm nhìn nàng, ngoài miệng ngả ngón tươi cười.

“Đừng nằm mơ!” Nàng không thèm liếc hân một cái, xoay người muốn chạy.

Nàng ghét nhất bị cặp mắt to thao láo như mắt trâu của Đường Thiệu Tông nhìn, người ta đều nói hân là cái gì mà quý tộc độc thân đẹp trai nhất, rất được yêu thích bởi mày rậm mắt to, đáng người tráng kiện như vận động viên, cùng với gia tài bạc triệu khó có thể đếm hết.....

Hừ! Thật sự là đủ rồi, với nàng mà nói, hân chẳng qua chỉ là một quả bóng ghê tởm lại âm hiểm mà thôi!

“Đợi chút, nếu đã gặp, không bằng cùng đi ăn một bữa ăn đêm.” Đường Thiệu Tông rất nhanh bắt lấy tay nàng, cũng không muốn khinh địch để nàng chạy mất.

Tập đoàn Đức Lai nhắm trúng thế lực của xí nghiệp Hải An ở Hồng Kông trong giới hàng hải từ rất sớm, có các cứ điểm dày đặc ở vùng duyên hải của Trung Quốc, bởi vậy từ năm trước đã triển khai kế hoạch sáp nhập. Nhưng, ngoại trừ mạng lưới hàng hải của Hải An hấp dẫn hân, Trình Duy Ân cũng là nguyên nhân chính khiến hân tích cực tham gia.

Trình Duy Ân khác hân với mẫu con gái kiêu diễm dịu dàng mà hân thích, nhưng không biết vì sao, lần đầu tiên hân thấy nàng đã rất muốn nàng, có lẽ tính tình ương ngạnh lại bướng bỉnh của nàng khơi dậy dục vọng chinh phục của hân, nàng càng chống cự hân càng không buông tay.

“Thực xin lỗi, tôi không rảnh.” Trình Duy Ân tránh tay hân, tận lực kìm nén tính tình, không muốn gây sự trước nhiều người.

“Nhưng anh rành, Trình tiểu thư, nếu sau khi Hải An bị mua lại em hy vọng có thể tiếp tục công tác, tốt nhất ngoan ngoãn theo anh đi ăn chút.” Đường Thiệu Tông lời nói mang uy hiếp.

“Anh.....” Nàng tức giận cắn răng quát lên: “Anh thật là đồ tiểu nhân ti bỉ, Hải An tuyệt đối sẽ không lọt vào tay các người!”

“Chỉ còn là vấn đề thời gian, em cho là còn hy vọng sao?” Đường Thiệu Tông đắc ý cười to.

“Chưa đến phút cuối, ai thắng ai thua còn chưa biết được!” Nàng trừng mắt nhìn hắn, kiên cường phản bác.

“Đừng chống cự nữa!” Đường Thiệu Tông phất chốc lại một tay ôm nàng vào lòng, khẽ sát mặt nàng, hạ giọng cười âm thầm, “Nếu em theo anh một đêm, có thể anh sẽ lo giúp nhà họ Trình giữ lại một ghế trong hội đồng quản trị.....” Trình Duy Ân giận không nên nói, không chút nghĩ ngợi liền vung tay đâm vào mũi hắn.

“Oái!” Đường Thiệu Tông đau như mũi bị gãy, rống lên.

“Thiếu gia!” Hai tùy tùng theo sau hắn vội vàng tiến lên đỡ lấy hắn.

Biến hóa này khiến mọi người giật nảy mình, ngay cả Gia Cát Tung Hoành cũng ngây ngẩn cả người, hắn không nghĩ tới, Trình Duy Ân dịu dàng mềm mại còn có khuyết điểm lớn nhất, xúc động!

Trình Duy Ân đâm Đường Thiệu Tông một cái, đương nhiên là rất thông khoái, nhưng nàng cũng bị dọa bởi hành vi của chính mình, hơn nữa lúc này nàng mới phát hiện, thì ra đánh người cũng sẽ đau, tay nàng hiện tại đau chết đi được!

“Mày..... Con đàn bà này dám đánh tao!” Đường Thiệu Tông giận điên ngẩng đầu, hắn đường đường là thiếu đông Tập đoàn Đức Lai, Trình Duy Ân lại to gan đánh hắn trước mặt mọi người? Trình Duy Ân bất an liếc nhìn bốn phía, nghĩ rằng đánh cũng đã đánh rồi, chỉ đơn giản là đâm ra một cú, cảm giận hất cằm lên, không luồn cúi khuất phục nói: “Anh..... Đồ háo sắc anh cút xa một chút cho tôi! Kiếp này đừng vọng tưởng chạm vào một sợi tóc của tôi!” Đường Thiệu Tông giận mảy dưng ngược, rửa: “Mẹ mày! Mày thật sự tưởng tao không làm được gì mày sao? Hôm nay hãy xem xem tao có thể động vào mày không!” Dứt lời, hắn vung tay lên, một trong hai gã tùy tùng lập tức tới gần Trình Duy Ân.

Trình Duy Ân hoảng sợ lui về sau, phát hiện mình gặp phải rắc rối lớn, sắc mặt lập tức trắng xanh, không biết làm sao mới tốt.

Ngay lúc tên tùy tùng kia nhanh tay sắp bắt được nàng, Gia Cát Tung Hoành xoay mình ra tay bắt lấy cổ tay người nọ, không nhanh không chậm nói: “Đừng nào loạn nữa, làm khó một cô gái, chẳng lẽ chúng mày muốn mọi người chê cười sao?” Hắn nhúng tay làm cho Trình Duy Ân ngây người một chút, nói thật, bị Đường Thiệu Tông quấy rầy, nàng đã sớm quên sự tồn tại của hắn.

Đường Thiệu Tông thấy có người ra tay giúp Trình Duy Ân, nheo mắt lại đánh giá, không để con người tuần nhã này vào mắt chút nào.

“Xú tiểu tử, việc của bốn đại gia tốt nhất mày đừng động vào, nếu không thì bị thương tao cũng không chịu trách nhiệm.”

“Thiếu đông của Tập đoàn Đức Lai làm khó dễ một cô gái ở sân bay, anh không sợ tin tức này lan ra, tổn hại danh dự nhà họ Đường sao?” Gia Cát Tung Hoành đương nhiên cũng nghiến cứu về Đường Thiệu Tông, vị công tử xuất thân nhà giàu phong lưu háo sắc này làm nhiều việc càn rỡ ác bá, bình luận của thương giới đối với hắn cũng không sai.

“Hừ, mày cũng tinh mắt đấy, nhận ra Đường Thiệu Tông ta.....” Đường Thiệu Tông sắc mặt vừa lòng.

“Đường thiếu gia chuyện xấu quá nhiều, tôi sao lại không biết?” Gia Cát Tung Hoành nở nụ cười khinh miệt.

“Mày.....” Đường Thiệu Tông biến sắc, lửa giận dâng cao.

Trình Duy Ân lo lắng “chuyên gia” nàng tổn bốn mươi vạn mời đến sẽ chịu khổ trên chiến trường, liền kêu nhỏ: “Thiên Quyền tiên sinh, chúng ta đi thôi.....” Đường Thiệu Tông giật mình, thì ra tiểu tử này là đồng bọn với Trình Duy Ân, tức giận đến mặt mũi vằn vẹo, liếc tùy tùng của hắn ra hiệu.

Tên bị Gia Cát Tung Hoành giữ tay hiểu ý, một tay kia không hề báo trước liền đâm tới mũi Gia Cát Tung Hoành, Trình Duy Ân thấy thế kinh ngạc há hốc mồm, nghĩ rằng giờ thì xong đời, vị Thiên Quyền đáng vẻ hào hoa phong nhã sẽ bị đánh cho mặt mũi bầm dập.

Nhưng lo lắng của nàng chỉ là dư thừa, Gia Cát Tung Hoành mắt chợt lóe, dễ dàng tránh được nắm đấm của người nọ, hơn nữa vẫn chưa làm gì tiếp, thì người nọ tựa như bị cái gì đánh trúng, hô to một tiếng, cầm bàn tay chính mình ngã xuống một bên.

Một người khác lập tức vọt lại, nhưng hắn chỉ mới bước được hai bước, đột nhiên cảm thấy hai luồng gì đó nóng rực chiếu vào mắt, tiếp theo hai mắt bị một trận đau đốn, đau đến mức ôm chặt mắt ngã xuống đất kêu điên cuồng.

Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người đang chứng kiến ngây ra, chính Đường Thiệu Tông cũng không rõ hai tên tùy tùng thân thể cường tráng của hắn bị đánh ngã ra sao.

Trình Duy Ân lại ngây ngốc đứng tại chỗ, chỉ vì trong nháy mắt vừa rồi nàng tựa hồ thấy mắt Thiên Quyền chợt lóe sáng, tiếp theo hai gã kia gục xuống.....

Thật sự là rất quý dị! Nàng kinh ngạc nghĩ.

Sự việc này đã khiến đội bảo an của sân bay tới, Gia Cát Tung Hoành bình tĩnh nhìn mọi người xung quanh, mỉm cười, xoay người kéo tay Trình Duy Ân rời đi.

Trình Duy Ân bị kéo đi nhưng vẫn quay đầu nhìn lại, cho tới khi ra khỏi sảnh sân bay, đi vào bãi đỗ xe, mới giật mình hoàn hồn, không hiểu ra sao hỏi: “Này, vừa rồi..... Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

“Không có gì.” Hần thân nhiên nói.

“Sao có thể không có việc gì? Anh đánh họ bị thương.....” Nàng mở lớn miệng.

“Cô thấy tôi ra tay sao?” Hần buông tay nàng ra, hỏi lại như chưa có gì xảy ra.

Trên thực tế, hần chỉ dùng tia laser trong mắt bắn ra giáo huấn hai người kia một chút thôi, loại việc này không cần giải thích với Trình Duy Ân, mỗi thành viên Bắc Đầu Thất Tinh đều có siêu năng lực biến chủng, trên cơ bản, đây là bí mật của họ.

“Không ư.....” Nàng thì thào.

“Không phải, việc họ bị thương không liên quan tới tôi.” Hần khẳng định chắc chắn.

“Nhưng.....” Nàng vẫn cảm thấy rất đáng nghi.

“Xe cô ở đâu?” Hần lười không muốn nói thêm, bước về phía trước.

Nàng biết hần không muốn nói tiếp, liền đuổi theo sát sau lưng hần, miệng lẩm bẩm: “Tôi chỉ muốn biết ánh mắt của anh có phải đã sáng lên không thôi.....”

Gia Cát Tung Hoành rung mình, phút chốc đứng lại, quay đầu nhìn nàng chăm chú, biểu tình nghiêm túc. “Cô nói gì?”

Nàng bị bộ dáng tuấn lệ của hần làm chấn động, cuống quýt dừng bước, khó hiểu nói: “Sao vậy?”

“Cô vừa nói gì?” Hần thực cảm thấy ngoài ý muốn, nàng lại có thể phát hiện ánh sáng nhạt ở đáy mắt hần! Chuyện này chưa từng có người nào chú ý tới.....

“Không có gì, đại khái là tôi hoa mắt, nghĩ là mấy tên tay chân của Đường Thiệu Tông ngã xuống có liên quan đến ánh mắt sáng lên của anh.....” Nàng cười cười, bỗng nhiên cảm thấy mình thật ngu xuẩn, ánh sáng trong mắt hần nhất định là phản quang từ đèn trong đại sảnh sân bay, không cái gì đáng ngạc nhiên.

Gia Cát Tung Hoành vẫn nhìn nàng chằm chằm, ai nói Trình Duy Ân sơ ý? Sức quan sát của nàng rất tốt! Xem ra, hần cần phải cẩn thận một chút mới được.

“Đúng vậy, nhất định là cô hoa mắt.” Hần thuận theo lời nàng, trong lòng đã sinh cảnh giác.

“Nói cũng đúng!” Nàng cười tự giễu, đi tới chỗ xe mình, mở cửa xe, trước khi lên lại nhìn không được hỏi: “Có điều, tôi rất muốn biết anh dùng phương pháp gì đánh ngã hai người kia.”

Hần mở cửa xe phía cạnh ghế lái (Trình Duy Ân lái xe, anh này ngồi cạnh), liếc nàng một cái, châm chọc nói: “Tôi không đánh hai người kia, Trình tiểu thư, người đánh thực sự là cô.” Nói xong, hần thân nhiên ngồi vào xe.

Nàng hơi kinh ngạc, bị hần nói làm mặt đỏ lên.

Lại không phải sao? Nàng đâm Đường Thiệu Tông một cú rất mạnh, mọi người đều thấy, còn hần cùng hai gã tùy tùng kia cũng chưa từng động thủ, từ đầu tới cuối đều chỉ né tránh mà thôi.

Ngượng ngùng ngồi trên xe, khởi động động cơ, hướng tới khách sạn, nàng không đề cập chuyện vừa rồi nữa, sửa lời nói: “Có cần tôi nói rõ về chuyện ngày mai với anh không? Hải An của chúng tôi.....”

“Không cần, toàn bộ giao hết cho tôi xử lý, bây giờ đưa tôi đến khách sạn, ngày mai, cô ở tòa nhà chính của xí nghiệp Hải An chờ tôi là được.” Hần cúi đầu xem tư liệu lấy từ cặp da, cũng không ngẩng đầu lên nói.

“Nhưng, anh khẳng định anh nhất định có thể.....”

“Tôi khẳng định.” Hần quay đầu nhìn nàng, trên mặt có kiên định, chân thực đáng tin.

“Ồ.....” Nàng không quá yên tâm mà thở ra một hơi.

Người này tuy trầm ổn chắc chắn, làm cho người ta có cảm giác thực tin cậy, nhưng điều mà xí nghiệp Hải An phải đối mặt là Tập đoàn Đức Lai tài lực

không lờ, cùng các cổ đông lớn không giữ tín nghĩa.

Hắn muốn dùng cách gì để cứu lại công ty của nàng? Đáp án chỉ có thể chờ ngày mai mới có thể công bố.

Hội nghị của xí nghiệp Hải An diễn ra vào mười giờ sáng, Đường Thiệu Tông là đại diện Tập đoàn Đức Lai chín giờ đã đến tòa nhà chính của xí nghiệp Hải An, hơn nữa thị uy đi lại tuần tra từng phòng ban, sắc mặt đặc ý dạt dào như muốn nói cho mỗi nhân viên, hắn lập tức sẽ trở thành chủ mới của xí nghiệp Hải An.

Trình Duy Ân một đêm không ngủ, sáng sớm mất thâm quầng bước vào công ty, rất nhiều nhân viên lâu năm đều làm phiền nàng, hỏi việc liên quan tới chuyện công ty bị mua lại, mỗi người đều lo lắng không biết có nằm trong danh sách bị giảm biên chế, mất kế sinh nhai hay không.

“Yên tâm đi! Sẽ không sao, xin mọi người yên tâm tiếp tục làm việc.” Nàng tươi cười trấn an cảm xúc từng nhân viên, nhưng trời mới hiểu nàng lo lắng bao nhiêu, mất thấy đã gần mười giờ, vị Thiên Quyền kia còn chưa thấy bóng dáng, hại nàng lo tới sắp bạc đầu.

“Chị, đừng lo! Thiên Quyền nhất định sẽ đến.” Trình Duy Trạch cũng là một cổ đông vì có chị làm chỗ dựa, đương nhiên, hắn cũng phải tới xem xem Thiên Quyền tốt cùng trông như thế nào.

“Hắn sẽ đến sao? Vừa rồi chị gọi điện đến khách sạn, lễ tân nói hắn ra ngoài từ sớm, em nói xem, hắn có phải chỉ đến lộ cái mặt rồi chạy luôn chứ?” Nàng bắt lấy ống tay áo Trình Duy Trạch, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập kinh hoàng.

Hiện tại, tất cả hy vọng đều đặt trên người kia, nếu Thiên Quyền cứ chạy trốn như vậy, hôm nay nàng sẽ xong đời!

“Sẽ không, Bắc Đầu Thất Tinh cũng không phải chỉ có hư danh, chị tin em đi.” Trình Duy Trạch vỗ vỗ vai nàng, hắn tuy nhỏ hơn Trình Duy Ân bốn tuổi, lại cao hơn nàng một cái đầu, người không biết thường nghĩ hắn là anh.

“Chị tin em, cũng rất muốn tin hắn, nhưng..... Theo tư liệu trong tay chị, Đức Lai đã mua trên thị trường hơn 40% cổ phần công ty, nếu kể cả cổ phần họ mua từ nhóm đồng sự, khẳng định vượt quá 50%..... Đến lúc đó.....” Nàng mệt mỏi tựa đầu vào vai hắn, cảm giác đau lòng sâu sắc khi nghĩ các nguyên lão từng kẻ vai sát cánh với cha năm xưa, tới lúc khản yếu quan đầu đều phản chủ, nỗi giận cho giấc.

“Sự tình chưa tới phút cuối, chưa nên dễ dàng bỏ cuộc, đây là câu tâm đắc của em rút ra khi chơi game.” Hắn nửa đùa cợt, cố làm dịu tâm tình của bà chị.

Nàng nghe vừa bực mình vừa buồn cười, ngẩng đầu trừng mắt với hắn. “Chơi điện tử giúp em rút ra châm ngôn này? Chị thật cảm động quá đi!”

“Vốn là vậy mà, có rất nhiều ví dụ về việc đến giây cuối cùng chuyển bại thành thắng!” Hắn nở nụ cười trẻ con.

“Quên đi, đầu chị đủ đau rồi, đừng nói về cái việc chơi game của em nữa, mau vào phòng họp chuẩn bị họp đi!” Nàng đẩy hắn vào, chỉ có thể cứng đầu ứng chiến.

Chị em hai người đi vào phòng họp, bên trong không khí vừa vặn chia làm hai kiểu trái ngược, đám người Đường Thiệu Tông ai cũng sắc mặt sung sướng, mà vài vị đồng sự của Hải An thì vẻ mặt ảm đạm, giống như sẽ bị tuyên án tử hình.

Nàng tới ngồi vào ghế chủ tịch của mình, nhìn kim đồng hồ chạy từng giây, mười ngón tay không ngừng gõ loạn lên bàn, ngực bức bối, trên cũng không phải, dưới cũng không phải. Khi kim đồng hồ chỉ đúng mười giờ, Đường Thiệu Tông cười đứng lên, nói với mỗi người đang ngồi ở đây: “Xem ra cuộc họp hôm nay không cần mở, bởi vì từ nay trở đi, Hải An đã chính thức trở thành một phần của Tập đoàn Đức Lai chúng tôi.....”

“Đừng nóng vội, hãy khai báo cổ phần công ty chúng tôi trong tay anh trước, Đường tiên sinh.” Trình Duy Ân sắc mặt tái nhợt nói.

“Còn muốn tôi nói rõ sao? Trong tay tôi có 40% cổ phần Hải An, Trần đồng sự và Vương đồng sự đều tự nguyện theo tôi, vậy là cộng thêm 12% trong tay họ nữa.....” Đường Thiệu Tông căn cứ cầm giấy tờ cổ phần ném lên bàn trung ương.

“Nhưng Vương đồng sự còn chưa tới, ông ấy.....” Nàng thấy chỗ ngồi của Vương đồng sự còn trống, vội la lên.

“Ông ta đã sớm đáp ứng ta, Trình Duy Ân, cô hết hy vọng rồi!” Hắn cười âm hiểm.

Nàng á khẩu không trả lời được, Vương đồng sự là người phản bội sớm nhất, hắn có tới hay không kỳ thật đối với kết quả toàn bộ quá trình cũng sẽ không có ảnh hưởng quá lớn.

“Hiện tại, cô có thể tuyên bố thoái vị, Trình Duy Ân.....” Đường Thiệu Tông không khách khí nói.

“Anh.....” Nàng đang mở miệng mắng, cửa phòng họp lại bị đẩy ra, Gia Cát Tung Hoành thông dong đi vào, ngồi xuống chỗ bên người Trình Duy Ân.

“Thực xin lỗi, tôi đến muộn.” Hắn gật gật đầu với Trình Duy Ân.

Thấy hắn cuối cùng cũng xuất hiện, nàng bỗng nhiên cảm thấy không còn chút sức nào. Hắn lúc này mới đến, còn có thể ngăn con sóng dữ sao? Ai!

Trình Duy Trạch âm thầm thở ra, thì ra người này chính là Thiên Quyền? Đẹp trai quá đi! (Duy Trạch dễ thương quá đi)

Đường Thiệu Tông kinh ngạc tròn to mắt, người đàn ông tuấn nhã này không phải là người tồi qua ở sân bay sao? Hắn chạy đến đây làm gì?

“Mày rớt cuộc là ai?” Đường Thiệu Tông giận dữ hỏi.

“Tôi là cố vấn mà Trình tiểu thư ủy thác, những gì liên quan đến việc Đức Lai sáp nhập Hải An, hiện tại do tôi xử lý.” Gia Cát Tung Hoành tao nhã cười cười.

“Cố vấn? Hừ hừ, mày có thể xử lý cái gì? Xí nghiệp Hải An đã sắp là của tao.....” Đường Thiệu Tông hừ một tiếng, cười.

“Chưa chắc!” Gia Cát Tung Hoành nhú mày, khóe miệng có ý cười làm người ta bất an.

“Có ý gì?” Đường Thiệu Tông nhướn mày, cảnh giác.

Gia Cát Tung Hoành chậm rãi đứng lên, đi tới chỗ hắn, đem một phần văn kiện đặt trước mặt hắn. “Đây là thư ủy thác của đồng sự Vương Trung Đạt, ông ấy đã đem 7% cổ phần xí nghiệp Hải An trên danh nghĩa của mình giao cho tôi.” Hắn vừa nói, cơ hồ làm cho đoàn người Đường Thiệu Tông sắc mặt đại biến.

Trình Duy Ân vừa kinh ngạc vừa vui mừng mở to mắt, nàng và Trình Duy Trạch nhìn nhau, đều cảm thấy trước mắt hiện ra phép màu, mà Thiên Quyền là pháp sư lợi hại nhất!

“Điều này sao có thể?” Đường Thiệu Tông cầm văn kiện lật xem, trên đó ghi rõ ràng Vương Trung Đạt đã sang tên 7% cổ phần công ti cho..... Gia Cát Tung Hoành? Thì ra người này tên Gia Cát Tung Hoành? Sao hắn lại cảm thấy như đã từng nghe tên này ở đâu rồi? Hắn kinh hãi thầm nghĩ.

“Chị em họ Trình có số cổ phần chiếm gần 38%, các cổ đông khác có 10%, hơn nữa 7% của Vương đồng sự, đã vượt qua một nửa số cổ phần, Đường tiên sinh, có thể tính mạng làm chủ Hải An rồi.” Gia Cát Tung Hoành không khách khí tuyên bố.

“Mày.....” Đường Thiệu Tông không sao tin nổi, tốn thời gian gần nửa năm, đầu nhập vô số kim ngạch, cuối cùng lại có kết quả thế này!

“Chuyện này đã xong, mời rời khỏi!” Gia Cát Tung Hoành trở về chỗ cạnh Trình Duy Ân, ngồi xuống.

“Đáng giận, mày đã làm gì Vương đồng sự?” Đường Thiệu Tông không cam lòng chụp lấy bàn, lập tức bị luật sư của hắn giữ chặt.

“Đường thiếu gia, người này đặc tội không nổi đâu, hắn chính là người làm ai trên thương trường nghe tên cũng phải biến sắc, “Lãnh Lệnh quý công tử!”” Luật sư ghé vào tai hắn nói nhỏ.

“Khó trách!” Đường Thiệu Tông hô nhỏ một tiếng. “Khó trách tôi cảm thấy đã nghe qua tên anh, thì ra anh chính là người gần đây đánh tan Khoa học kỹ thuật SIMO, Gia Cát Tung Hoành!”

“Hân hạnh.” Gia Cát Tung Hoành cười nhẹ, một chút cũng không để ý bị nhận ra.

“Thì ra anh là Gia Cát Tung Hoành?” Trình Duy Ân quay đầu nhìn hắn.

“Đúng vậy.”

“Không nghĩ tới Gia Cát Tung Hoành đại danh lừng lẫy lại vì vụ Hải An nho nhỏ này mà bay đến Hồng Kông.” Đường Thiệu Tông ghen ghét nhìn hắn.

“Chỉ cần thù lao cao, tôi có thể bán mạng.” hắn thần nhiên nói.

“Trình Duy Ân tốn bao nhiêu tiền mời anh?” Đường Thiệu Tông vừa hỏi, Trình Duy Ân lập tức trở nên khấn trương.

“Đây là việc riêng của tôi, không công khai.”

“Được lắm, chờ xem, tôi tuyệt đối không dễ dàng buông tay với Hải An.” Đường Thiệu Tông tức giận để lại những lời này, rồi mang người của hắn rời khỏi phòng họp.

Các đồng sự vui mừng đem tin tốt truyền ra ngoài.

Trình Duy Ân hưng phấn cầm tay Gia Cát Tung Hoành, cảm kích nói: “Cám ơn anh! Thật sự vô cùng cảm ơn ngài! Tuy tôi không biết anh làm thế nào biến ra được phép màu này, nhưng thật sự vô cùng cảm ơn sự hỗ trợ của anh.....”

“Đừng khách khí.” Lòng bàn tay nàng mềm mại ấm nóng, ngoài ý muốn tác động tới cảm giác từ nơi sâu thẳm nhất trong đáy lòng hắn, nhìn đôi mắt trong trẻo không tạp chất của nàng, hắn bất giác mỉm cười trong lòng.

Chưa từng gặp qua người trực tiếp thẳng thắn giống nàng, nàng tựa hồ cũng không che dấu vui buồn yêu ghét, vui thì cười, bi thương thì khóc, cuộc đời với nàng mà nói là bằng phẳng lại không có dối trá!

Nếu nàng biết mục đích chân chính hắn tới đây, sẽ có cảm tưởng gì? Lòng hắn trầm xuống.

Lấy số tiền lớn cùng vũ lực mua được 7% cổ phần của Vương Trung Đạt, hắn đã triển khai bước đầu ăn Hải An, kế tiếp, bằng tốc độ công kích của hắn, không quá một tháng, Hải An sẽ lọt vào tay hắn, đến lúc đó, Trình Duy Ân có chịu được đả kích này không? Không, hắn xác định, điều mà người trọng tình trọng nghĩa như nàng không thể chịu đựng được nhất, chính là phản bội, cho nên nàng nhất định sẽ không ổn.

Nhưng cảm giác của nàng cũng không ở trong phạm vi lo lắng của hắn, Thiên Xu muốn Xi nghiệp Hải An thì hắn sẽ giúp Thiên Xu lấy về tay, mỗi người trong Bắc Đầu Thất Tinh sinh tồn ăn khớp chính là đơn giản như vậy, sự sống chết của người khác, chưa bao giờ ảnh hưởng quá trình đạt tới mục đích của họ.

Cho nên, Trình Duy Ân tìm tới hắn, chỉ có thể là nàng xui xẻo, hắn thâm nghĩ.

Trình Duy Trạch lúc này cũng đi về phía hắn, cười nói: “Tôi là Trình Duy Trạch, tôi chỉ biết Bắc Đầu Thất Tinh nhất định có thể giúp được chúng tôi.”

“Xin chào, người trên trang web Bắc Cực Tinh chính là cậu?” Hắn mỉm cười xã giao.

“Đừng vậy! Tôi sớm nghe qua đại danh của Bắc Đầu Thất Tinh, thật vui mừng vì có thể gặp một trong số mọi người, Thiên Quyền.” Trình Duy Trạch nóng lòng vươn tay.

“Cám ơn.” Gia Cát Tung Hoành bắt tay hắn, nghĩ rằng tính Trình Duy Trạch thật là giống chị mình.

“Nói cho anh này, trước đây chị tôi còn cho rằng tất cả mấy người đều là kẻ lừa đảo!” Trình Duy Trạch vụng trộm đâm thọc.

Trình Duy Ân nghe xong vội vàng huyếch hắn một cái, kêu nhỏ: “Em ngậm miệng lại.”

“Trình tiểu thư chỉ là cẩn thận.” Hắn nhìn nàng một cái.

“Đừng đừng! Trên mạng tràn ngập kẻ lừa gạt, tôi cũng phải cẩn thận chút, phải không?” Nàng vội nói.

“Nhưng hiện tại chị có thể yên tâm, thấy chưa, Thiên Quyền đã thay chúng ta giải quyết mọi việc!” Trình Duy Trạch thư thái cười to.

“Còn chưa coi là hoàn thành, cổ phần công ti trong tay Đường Thiệu Tông không ít, sau này còn phải đề phòng hắn ra chiêu.” Gia Cát Tung Hoành cảnh cáo.

“Nhưng hôm nay làm hắn gặp hạn ngã một cú, thật sự là lòng người khoan khoái! Đúng không, chị?” Trình Duy Trạch chớp chớp mắt với Trình Duy Ân.

“Đúng vậy! Việc này so với cho hắn một cú đâm còn thống khoái hơn!” Trình Duy Ân cười, làm động tác đâm ra.

Gia Cát Tung Hoành phát hiện các đốt ngón tay phải của nàng tất cả đều bị tụ máu, nghĩ cú đâm tối qua cũng không nhẹ (chị đánh người ta mà chính tay mình thì bầm dập, thật là...).

“Tùy tiện đánh người mà làm không tốt thì sẽ tổn thương chính mình! Trình tiểu thư, sau này đừng lại xúc động như vậy nữa.” Hắn không nhịn được nhắc nhở.

Nàng bị nói mặt đỏ lên, vội vàng cho tay phải ra sau lưng.

Trình Duy Trạch không rõ, hỏi thẳng: “Sao vậy? Cái gì tổn thương bản thân? Chị, chị lại gây ra chuyện gì?”

“Không có gì, không có gì, hôm nay toàn thắng, buổi tối đi chúc mừng một chút đi! Thuận tiện đi hóng gió cùng Gia Cát tiên sinh.” Nàng lập tức nói sang chuyện khác.

“Buổi tối trường em có việc, phải đi trước, chị đi ăn cùng Thiên Quyền đi!” Trình Duy Trạch cố ý tạo cơ hội.

Theo hắn, vị Gia Cát Tung Hoành này cùng chị mình thật ra rất xứng đôi, liền nắm chắc cơ hội giúp bà chị chậm hiểu này.

“Em thật sự có việc sao? Có phải lại lên mạng đại chiến với mấy người cùng sở thích?” Trình Duy Ân nheo mắt.

“Thật sự không phải mà, em có việc, đi trước.” Trình Duy Trạch khoát tay, nhanh chóng né ra.

Trình Duy Ân không còn cách nào đành lắc đầu, toàn bộ tương lai xí nghiệp Hải An muốn giao cho Duy Trạch, nhưng đến giờ hắn một chút tự giác cũng không có, cả ngày chỉ biết chơi điện tử, còn ra thể thống gì?

“Tình cảm chị em hai người rất tốt.” Gia Cát Tung Hoành vừa thu lại tài liệu trên bàn vừa nói.

“Cũng tạm, thường xuyên cãi nhau.” Nàng cười xoay người, giúp hắn thu thập.

“Có cãi nhau mới giống ruột thịt.....” Hắn vừa nói, lập tức liên tưởng đến Diêm Quỳnh cùng Đoàn Duẫn Phi, hai kẻ thù trời sinh kia có lẽ kiếp trước là anh em ruột!

“Bắc Đầu Thất Tinh là tổ chức như thế nào? Có bảy thành viên ư?” Nàng nhìn hắn, tò mò hỏi.

Hắn dừng một chút, ngẩng đầu, lạnh nhạt nói: “Chúng tôi chỉ là tập đoàn lính đánh thuê, thành viên xác thực có bảy người.”

“Những người khác là kiểu người gì? Vì sao các anh lại tạo thành một tập đoàn kì lạ như vậy? Tình cảm giữa các anh cũng tốt lắm sao?” Trong lòng nàng có một đồng dấu hỏi.

“Đừng tò mò về chúng tôi, Trình tiểu thư, tuy cô là thân chủ của tôi, nhưng phạm vi phục vụ của tôi cũng không bao gồm cung cấp cơ mật trong tổ chức.” Hắn mỉm cười, nhưng rõ ràng cự tuyệt trả lời những câu hỏi có liên quan tới Bắc Đẩu Thất Tinh.

Nàng ngạc nhiên ngậm miệng, tự cho là đã thân thiết, không nghĩ tới người ta chỉ là khách sáo với nàng mà thôi.

“Thật xin lỗi.” Nàng xấu hổ cúi đầu trước ánh mắt lạnh như băng của hắn.

Hắn là người khó có thể nắm bắt. Vui buồn không lộ ra mặt, thường xuyên mỉm cười tao nhã, nhưng loại tươi cười này một chút độ ấm cũng không có, cảm giác xa cách ngàn dặm, khó có thể tiếp cận.

“Tôi muốn xem thông tin về tình trạng vận chuyển buôn bán của Hải An trong thời gian gần đây, được không?” Hắn cho giấy tờ vào cặp xách tay, nói vào việc chính.

“Đương nhiên có thể, đi theo tôi, tôi đã chuẩn bị một văn phòng cho anh, chờ một chút thư ký sẽ lấy tư liệu cho anh.” Nàng đưa hắn ra khỏi phòng họp, quyết định điều chỉnh thái độ chính mình.

Cùng người như Gia Cát Tung Hoành ở chung tốt nhất phải giữ khoảng cách nhất định, cũng đừng quá nhiệt tình muốn trở thành bằng hữu với hắn, bởi vì hắn chỉ là lính đánh thuê, không phải bạn.

Nàng tốt nhất phải nhớ kỹ điểm này.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Lệ Chi Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Hắn nhìn không thấy.

Trong mắt hơi hơi đau, vì lí do nào đó mà không thể mở, nhưng hắn biết xung quanh hắn có người.

“Người sẽ có đôi mắt lợi hại nhất toàn thế giới!” Bên cạnh hắn có một thanh âm hưng phấn kêu nhỏ.

“Đôi mắt lợi hại? Có ý gì?” Hắn sợ hãi, bất an xê dịch thân thể suy yếu, vì mắt không khoẻ mà hô hấp dồn dập.

“Thủy tinh thể ở mắt đột biến, sẽ làm đồng tử của người thu phóng tự nhiên, ta đang trang bị thêm vào trong mắt người một con chip cảm ứng tinh vi, ánh mắt của người khi xuyên qua nó, sẽ bắn chùm tia sáng như sấm chớp, đến lúc đó, ánh mắt của người chính là vũ khí mạnh nhất.”

“Không! Tôi không muốn biến thành vũ khí! Đừng thêm gì vào mắt tôi! Tôi không muốn!” Hắn kháng cự kêu to.

“Im lặng chút, đứa nhỏ, điều này không do người quyết định, người là người sống sót duy nhất ở phương diện đột biến ánh mắt, hơn nữa chỉ số thông minh của người siêu cao, ta tin người nhất định sẽ là thành phẩm thí nghiệm thành công nhất!”

Hắn cảm thấy rất nhiều người đang giữ hắn, tiếp theo, một cây kim lạnh như băng đâm vào cơ thể, hắn phần nộ hô to: “Buông! Tôi không phải vật thí nghiệm! Buông ra...”

“Chờ ta hoàn thành thí nghiệm, người sẽ cảm kích ta, ha ha...”

“Không—” Hắn khàn giọng hét, tiếp theo một cổ đau đớn mãnh liệt từ mắt lan ra toàn thân, giống như mắt hắn bị móc ra....

“A.....” Gia Cát Tung Hoành bừng tỉnh, tóc gáy dựng hết lên, hắn thở hổn hển, qua vài giây mới dần thoát khỏi ác mộng, trở lại hiện thực.

Hắn ngồi dậy, dựa lưng vào gối, vươn tay ôm lấy hai mắt mình, phát hiện trong lòng bàn tay đầy mồ hôi.

Ác mộng đã lâu không xuất hiện sao lại quấy rầy hắn? Đã mười ba năm, hắn nghĩ hắn đã vượt qua lo lắng trong lòng, nghĩ hắn đã thoát khỏi ác mộng kia....

Có lẽ là do quá mệt mỏi, mấy ngày liền bốn ba còn sai mũi giờ, khiến cho hần kiệt sức, mới có thể lơ lửng cả ý chí.

Xoa xoa hai mắt, hần ngồi thẳng dậy, cầm lấy kính mắt gọng vàng, tim đang loạn nhịp tùy tay mân mê.

Cái kính này không sổ cũng không phải kính mắt màu, nhưng là vật trọng yếu không thể rời người của hần, đeo kính, hần mới có thể cảm thấy chính mình giống người thường, mới có thể quên đi mình có đôi mắt kỳ dị làm người ta sợ hãi, là người đột biến giết người bằng ánh mắt.

Nói thực ra, kính mắt với hần mà nói có ý nghĩa tượng trưng lớn hơn ý nghĩa thực, hần tự biết dựa vào kính mắt trấn an bản thân vẫn chưa đủ, có điều, đây đã là cực hạn của hần, hần không muốn lãng phí tinh thần để ý hai mắt mình nếu kính có thể làm hần bình tĩnh, giảm không ít chuyện phiền lòng.

Hần tự giễu, khoe miệng giơ lên, đeo kính vào, bung cà phê uống một ngụm, lại nhần đôi mày tuấn tú.

Cà phê lạnh thật khó uống!

Đề cốc cà phê xuống, đứng lên, hần vận vận mình, thông thả đi tới cửa sổ lớn của văn phòng, nhìn đèn đuốc các nhà sáng như châu báu ngoài cửa sổ.

Hần thiếu chút nữa đã quên, đây là Hồng Kông, là văn phòng Trình Duy Ân chuẩn bị cho hần, không phải chỗ ở của hần, nhưng đâu có thể xem là nhà hần? Đào Bắc Cực Tinh? Hay là nơi làm việc trông giống nhà ở San Francisco? Cửa sổ thủy tinh phản chiếu một thân ảnh tịch mịch, hần thờ dài, kéo lỏng caravat.

Trong ánh mắt yêu thích và ngưỡng mộ của mọi người, hần là một tinh anh tuổi trẻ đầy hứa hẹn trong thương giới, tập trung phong cách và tiêu chuẩn của tầng lớp quý tộc, nhưng chưa từng có ai biết, phía sau vẻ bề ngoài chính tề của hần, hần từng không bằng cả một con chuột bạch!

Hần thật sự không muốn nghĩ về những chuyện đã qua, chỉ là, đoạn chuyện cũ kia làm sao cũng diệt không xong, không đếm nổi số thí nghiệm, không đếm được số lần bị cải tạo, cấy ghép, có khi hần hoài nghi, hần còn có thể xem như một con người sao? Trừ bỏ cái vỏ ngoài, trừ cái tên Gia Cát Tung Hoành, bên trong hần nói không chừng đã bị đột biến không đầu vào đâu.

Cười châm chọc, hần quay lại ngồi xuống trước bàn, trên bàn có một tập tài liệu về tình hình tài vụ Hải An do thư kí của Trình Duy Ân mang tới cho hần.

Xí nghiệp Hải An hoạt động bằng nghề vận chuyển đường biển, có không ít chi nhánh ở Hồng Kông và Trung Quốc, tuy trong mấy năm qua từ sau khi Trình Nhất Hoa ngã bệnh, lợi nhuận rõ ràng giảm, có điều nhờ sự cố gắng của Trình Duy Ân, tốc độ tăng trưởng vẫn được duy trì trong mức chuẩn, cho đến năm nay gặp khủng hoảng tài chính, Hải An mới lâm vào hoàn cảnh túng quẫn, làm Tập đoàn Đức Lai thừa cơ thôn tóm.

Hần thật không hiểu, Thiên Xu coi trọng Hải An ở điểm nào? Vấn đề này, dù thế nào hần cũng muốn làm rõ.

Hần đang muốn tiếp tục xem xong tài liệu, lại bị một trận tiếng đập cửa làm gián đoạn, Trình Duy Ân đẩy cửa vào, cười nói: “Gia Cát tiên sinh, cùng dùng cơm đi! Đêm nay nên ăn mừng một chút.”

Hần không đói bụng, vốn định từ chối, nhưng tự nhiên lại đổi ý. Hần có thể hỏi ít chuyện từ Trình Duy Ân.

“Được!” Hần đứng lên, hần nhanh tay lấy áo ngoài, theo nàng ra khỏi văn phòng.

Trình Duy Ân thấy mặt hần có vẻ ủ rũ, quan tâm hỏi: “Anh mệt lắm à?”

“Không sao.” Hần mặc áo ngoài vào, cười nhẹ.

“Nếu quá mệt, ăn xong bữa tối liền hãy về khách sạn nghỉ sớm một chút.” Nàng tốt bụng đề nghị.

“Không sao, để tôi xem hết giấy tờ rồi tính.” Trước khi biết rõ mục đích của Thiên Xu, hần sao có thể ngủ yên?

“Mỗi lần nhận nhiệm vụ anh đều ra sức như vậy sao?” Nàng nhìn hần.

“Đúng vậy.”

“Anh làm việc như thế này bao lâu rồi?” Nàng lại hỏi.

Hần không trả lời, chỉ mỉm cười.

Nàng nhớ ra nguyên tắc không tiết lộ chuyện của hần, thấy có lỗi cắn cắn môi dưới. “Xin lỗi, tôi quên mất là không nên hỏi đông hỏi tây.” Hần cười gật đầu, lẳng lặng lên xe nâng.

Khởi động xe, nàng lái tới nơi quảng trường náo nhiệt, ngay từ đầu, không khí xa lạ làm cho hai người lâm vào trầm mặc, Gia Cát Tung Hoành trong nháy mắt mang lạnh lùng, nàng nhất thời cũng không biết tán gẫu với hần về cái gì, hơn nữa hần là một bộ biểu tình không muốn nói chuyện, nàng đành phải ngậm chặt miệng, im lặng lái xe, vào một nhà hàng cao cấp.

Rượu ngon món ngon, dễ dàng thả lỏng cảnh giác, có điều hần luôn soi mói và khắc chế với đồ ăn (anh bị kén ăn), bởi vậy chỉ lướt qua mỗi món một chút, nhưng nhìn Trình Duy Ân không hề giữ ý khi ăn, thật làm người ta mỉm cười.

Cả một ngày làm việc chưa ăn, Trình Duy Ân rất đói bụng, tuy không phải ăn như hổ đói, nhưng nằng cứ một miếng lại một miếng ăn sạch quang toàn bộ thức ăn trên bàn, hoàn toàn không hiểu nguyên tắc cơ bản là lợi dụng bữa cơm bàn chuyện làm ăn trên thương trường.

Kiên nhẫn và hứng thú chờ nằng ăn xong, hấn mới phì cười không nhịn được nói: “Nhìn bộ dạng cô khi ăn, giống như tất cả các món ấy đều ngon lắm thì phải.”

Trình Duy Ân ngẩn ra, ảo não phát hiện bản thân đang ăn bọt mồm, trên mặt lập tức đầy vẻ có lỗi, lúng ta lúng túng nói: “Thật xin lỗi. Tôi rất đói.”

“Không sao, nhìn cô ăn như vậy sẽ làm người ta thèm ăn hơn.” Hấn không để ý chút nào, dù sao một cô gái có thể ăn như vậy trước mặt nam giới thật sự hiếm thấy.

“Nhưng anh ăn ít quá, không hợp khẩu vị sao?” Nằng bưng chén rượu lên uống, nhìn không được lại nhìn hấn một cái, người này thủy chung không nóng không lạnh, luôn luôn bình tĩnh, hấn thực nhả nhận tuần đặn, nhưng cả người như bị một bức tường vây quanh, ngay cả lúc ăn cơm cũng không lộ ra chút sơ hở.

“Không, tôi không đói.” Hấn giải thích.

“Ách. Hay là tôi làm cho anh mất hết khẩu vị?” Nằng nấn cảm nhàu mày, hai mắt tròn to.

Một trận ý cười không kịp ngăn cản liền hiện ra trên miệng hấn.

“Đương nhiên không phải.” Hấn mỉm cười, lại một lần nữa để Trình Duy Ân thấy được nụ cười thực sự của mình. Hấn phát hiện, sự thẳng thắn của nằng khó làm người ta giữ được khoảng cách với nằng, và cũng rất khó giữ được cảnh giác với nằng.

Nằng kinh ngạc nhìn hấn tươi cười, có chút ngây ngốc.

Đây là lần đầu tiên hấn lộ ra nụ cười có sinh mệnh, có độ ấm, khi cười lên hấn thật... mê người!

Nằng kích động đến mức thở mạnh, ngực phập phồng, rồi lại cười sáng lạn.

“Vây là tốt rồi, tôi tưởng tôi làm anh ngán ăn, thế là đã mắc tội lớn.” Nằng tự giễu nói.

“Cô tuyệt đối không làm cho đàn ông chán ghét.” Hấn nhìn nằng, lần đầu lưu lại ánh mắt chăm chú trên mặt nằng.

Nằng không phải cô gái quá đẹp, nhưng điều thật sự làm cho người ta chú ý tới nằng, là khí chất của nằng.

Tuy là một thiên kim tiểu thư, nhưng nằng có khí chất trong sáng đáng yêu như cô gái nhỏ nhà hàng xóm, không làm người ta thấy áp lực, nụ cười tươi trong sáng ấm áp khiến nằng có vẻ độc đáo mà ý nhị, ở cùng nằng chỉ cảm thấy thoải mái, giống như ở trước mặt nằng có thể đỡ xuống lớp vỏ bọc bên ngoài, yên tâm để nằng an ủi tâm hồn.

Nằng có chút kinh ngạc, không đoán được hấn cũng có thể khen người ta, tim đập mạnh, hơi không thoải mái cúi đầu, vén chút tóc lòa xòa ra sau vành tai.

“Thật không? Cũng không chắc, em trai tôi thường nói đàn ông đều bị bộ dáng tôi dọa chạy hết.” Động tác ngượng ngùng của nằng hấp dẫn hấn, mắt hấn không thể di chuyển khỏi gương mặt hơi hồng của nằng, mấy sợi tóc không an phận lòa xòa, ngoài ý muốn làm nằng thêm phần quyến rũ.

Quyến rũ.

Thật kỳ quái, trong cái đầu tràn ngập con số, quyền lực, kế sách công kích của hấn làm sao có thể xuất hiện từ ngữ này? Người trong mắt hấn chỉ phân ra loại bạn hoặc thù, chẳng phân biệt nam nữ, hai mươi tám năm qua, phụ nữ chưa bao giờ có thể ảnh hưởng tới hấn, hấn cũng ít chú ý các đặc điểm của họ, Khai Dương Đoàn Duẩn Phi còn bởi vậy giễu cợt hấn là người không có nhiệt tình “khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo”!

Đúng vậy, hấn không nhiệt tình, bởi vì nhiệt tình chỉ có thể làm năng lượng cho người ta, cũng không thể cho người ta trí tuệ, nhiệt tình nhiều càng làm đầu óc mê muội, phán đoán sai lầm, gây nên hậu quả khó lường, cho nên hấn không phóng túng cảm xúc bản thân, cũng không để việc gì ảnh hưởng vui buồn yêu ghét, trải qua hơn mười năm sau thời gian bị nghiền cứu thống khổ, hấn đã sớm quyết định, ngoại trừ chính hấn, không ai có thể khống chế hấn, tất cả đều phải do hấn quyết định, bao gồm hơi thở, nhịp tim, cùng sống chết của bản thân.

Nhưng giờ phút này nhìn Trình Duy Ân, bỗng nhiên hấn có loại cảm giác vi diệu, trong cơ thể hấn như có cái gì đang nhảy lên.

Nằng ngẩng đầu, ánh nhìn vừa vịn chạm vào ánh mắt mê hoặc của hấn, toàn bộ tâm hồn thiếu chút nữa bay hết, nhưng nằng cũng nhanh chóng thanh tỉnh lại sau cơn rung động.

Trăm ngàn lần đừng thích hấn! Tuyệt đối đừng. (chị giống Tâm Ngữ tỷ thật đó, rất rõ ràng tình cảm của mình)

Nằng không ngừng tự nhắc trong lòng, Gia Cát Tung Hoành rất thành thực, cũng rất có mị lực, nhưng hấn cũng xa cách không thể thành đôi, đem hấn trở thành đối tượng yêu, sẽ chỉ đổi lấy kết cục tan nát cõi lòng.

Lý trí không chế tốt mơ mộng của bản thân, nàng háng giọng, đôi đề tài.

“À..... Gia Cát tiên sinh, anh thấy xí nghiệp Hải An của chúng tôi có thể vượt qua thời buổi kinh tế đình trệ này không?”

“Nếu vấn đề tài chính của công ty không được giải quyết, cho dù chưa bị thu mua, cũng rất nguy hiểm.” Hân cố thu hồi những ý nghĩ đang rong ruổi, lấy lại bình tĩnh, chuyên tâm trả lời vấn đề của nàng.

Nàng nghe được hai hàng lông mày nhíu lại, tự trách nói: “Đều do tôi! Tôi căn bản không có năng khiếu quản lý kinh doanh, ba tôi giao công ty cho tôi thật sự là quyết định sai lầm.”

“Kinh doanh một công ty vốn không phải chuyện dễ dàng.” Hân quay đầu nhìn nàng, tình huống cảm nhận được sự suy sụp trong giọng nàng.

“Tôi thật hy vọng em trai có thể sớm nhận lấy trọng trách, dù sao sau này công ty vẫn là giao cho nó.....” Nàng thở dài.

“Vì sao? Cô không muốn nắm Hải An trong tay sao?” Hân nhướn mày, cảm thấy kinh ngạc.

“Không, loại cạnh tranh thương trường này không hợp với tôi chút nào, tôi vẫn muốn quay về trường học tiếp.” Nàng rất hiểu tính mình, không thể đối mặt với những việc và con người biến hóa khôn lường.

“Cô thực không để ý tới tiền tài và danh lợi? Đem toàn bộ xí nghiệp chấp tay tặng cho em trai?” Hân nhìn nàng với ánh mắt sắc bén lợi hại.

“Danh lợi tài phú? Quên đi, ba vốn muốn em tôi tiếp nhận Hải An, không cần phải tranh.....”

“Điểm yếu nhất trong nhân tính chính là tham, vĩnh viễn không thể ngăn cản bị danh lợi dụ hoặc, cho dù là người thân cũng tính toán chi li, huống chi lại là một xí nghiệp lớn như vậy. Cô chẳng lẽ không hiểu, tiền tài trong thế giới này, phải không ngừng tranh đoạt, mới có thể trở thành chính mình?” Hân lạnh lùng cười.

Ở thương trường nhiều năm, hân sớm thấy rõ bộ mặt tham lam của nhân loại, đừng nói người sơ, cho dù thân như cha con cũng thường xuyên chém giết nhau vì tiền. Cho nên, hân không tin nàng không mơ ước tới xí nghiệp Hải An.

Trình Duy Ân bị vẻ mặt lạnh lùng của hân làm chấn động một chút, giờ phút này, nàng mới nhìn rõ Gia Cát Tung Hoành cũng là một thương nhân thật sự vì lợi ích của mình!

“Tôi tin luôn còn những người tồn tại mà không cần danh lợi!” Nàng không cho là đúng.

“Những người đó không phải không cần, mà là năng lực không đủ, bọn họ có tranh với người khác nhưng không được, nên chỉ có thể buông tay.” Trong quan niệm của hân, “không cần” chính là lý do của kẻ yếu mà thôi.

Nàng bất khả tư nghị (không thể tin nổi) với cái lý luận bén nhọn của hân, người đàn ông này thoạt nhìn nhã nhặn cao quý, có lẽ còn hung ác nghiêm khắc hơn bất kỳ ai.....

“Tôi không cho là vậy, thực sự không cần danh lợi là do đã thấy được giá trị của sinh mệnh, chỉ cần hạnh phúc là đủ rồi, nếu tôi được chọn, tôi sẽ bỏ mặc hết thảy những gì đang có để theo đuổi hạnh phúc chân chính của mình.” Nàng phản bác hân.

“Theo đuổi hạnh phúc chân chính của mình? Bây giờ còn ai chú ý tới hạnh phúc khoái hoạt?” Hân cười châm chọc.

“Chỉ cần là người bình thường đều có. Chẳng lẽ anh cho rằng danh lợi quan trọng hơn hạnh phúc khoái hoạt của bản thân?” Hân ngăn ra, lời của nàng đã đánh trúng đến điểm cân bằng đang chông đỡ trong lòng hân.

Cho tới giờ, hân luôn chỉ cân nhắc ích lợi ít hay nhiều và sự thành bại của nhiệm vụ, chưa từng suy tính về hạnh phúc của chính mình, lại càng không suy tư về vấn đề hân có hạnh phúc hay không, giá trị sống duy nhất của hân, chính là bán mạng cho Thiên Xu!

Bởi vì chỉ khi không hi vọng xa vời về cái gọi là “hạnh phúc khoái hoạt”, hân mới có thể thân nhiên mà đối diện sự thật mình là người đột biến.

Nhưng hiện tại, nàng lại nói chuyện với người đột biến là hân về cái gì mà hạnh phúc khoái hoạt, nàng thì biết gì? Người bình thường thì sao? Người bình thường có thể vì lợi ích chính mình mà tàn nhẫn tước đoạt hạnh phúc của những người đột biến như họ.....

Tâm tư đột nhiên biến chuyển, giận dữ làm cho mắt hân nhanh chóng nóng rực, chén rượu hân nhìn chăm chú hơi gợn sóng, hân cả kinh, vội vàng nhắm hai mắt, tay đặt trên trán cúi đầu che giấu.

“Anh sao vậy? Tôi..... Tôi nói sai rồi sao?” Nàng kinh hoảng hô nhỏ.

“Không, cô không nói sai, tôi chỉ là.....” Hân hít một hơi, cố gắng nén nỗi uất giận trong ngực xuống.

Bộ dáng của hân rất kỳ quái! Nàng vội vàng đứng dậy đi tới bên hân, cúi người vội hỏi: “Gia Cát tiên sinh, anh sao vậy? Không thoải mái sao?”

“Không sao.....” Trước tiên hân phải làm chính mình bình tĩnh lại mới được, nếu không chùm tia laser trong đồng tử mắt sẽ bắt đầu ngưng tụ rồi bắn ra.

“Đề tôi xem!” Nàng lo lắng ngồi xổm xuống, muốn sờ thử trán hấn xem có nóng không, nhưng mới nhẹ nhàng đụng tới tay hấn, đã bị hấn dùng sức hất ra.

“Tôi nói là không sao!” Hấn bắt giác trừng mắt quát khế, không nghĩ rằng lại vừa vặn cùng nàng bốn mắt nhìn nhau.

“Anh.” Nàng bị động tác và giọng điệu hung ác của hấn làm hoảng sợ, nhưng càng khiến nàng kinh ngạc là đôi đồng mâu của hấn có hai đạo ánh sáng trắng xẹt qua nhanh như điện. Hấn cơ hồ lập tức ấn đầu nàng vào ngực mình, cấp bách quát khế: “Đừng nhìn! Đừng nhìn mắt tôi!”

Nàng cứ quỳ xuống hai chân hấn (có thể hình dung là anh đang ngồi ghé lấy tay che mặt, còn chị thì vì muốn xem mắt anh nên ngồi xổm dưới đất để nhìn từ dưới lên, nên lúc anh cúi xuống ôm chị vào lòng thì chị bị ôm trong tư thế nửa ngồi xổm nửa quỳ, giải thích tuy khó hiểu nhưng cảnh này thật sự rất lãng mạn), lẳng lặng vùi đầu trong lòng hấn, hoàn toàn không rõ chuyện gì đã xảy ra, trong đầu là hai luồng ánh sáng quỷ dị, tai nghe nhịp tim đập trầm ổn hữu lực của hấn, mà mũi cũng tràn ngập hơi thở nam tính nhẹ nhàng khoan khoái của hấn.

Khó lòng phòng bị, lòng của nàng lập tức hăm sâu vào.

Người trong nhà ăn đều nghĩ họ là một đôi tình lữ yêu nhau cuồng nhiệt, mọi người hiểu ý mỉm cười, không ai mở miệng quấy rầy.

Qua một lúc lâu, mắt Gia Cát Tung Hoành mới giảm nhiệt độ, hấn buông nàng ra, đẩy đẩy kính mắt, thấp giọng nói: “Chúng ta đi thôi!” Nàng nhìn mắt hấn, dụi mắt mấy cái, lại chớp mắt mấy cái.

Mắt hấn. Đã biến về màu đen!

Hấn tránh ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của nàng, nhướn mày kéo tay nàng, không nhiều lời, ra khỏi nhà hàng.

Đó là cái gì? Trình Duy Ân nằm trên giường, nhớ về cặp mắt kì dị nàng đã nhìn thấy, không ngừng suy nghĩ vấn đề này.

Nàng có thể khẳng định, đây không phải lần đầu tiên nàng thấy ánh sáng trong mắt Gia Cát Tung Hoành, khi ở sân bay, mắt hấn không phải bình thường, hai gã tùy tùng của Đường Thiệu Tông rất có thể chính là bị mắt hấn đã thương.

Nhưng, có thể sao? Một đôi mắt có thể sáng lên đã thương người, như ánh sáng yêu ma, như ma trơi, làm hồng hình tượng quân tử của hấn trong mắt người khác, ở thời khắc ấy, hấn giống ma nhân tà dị đến từ địa ngục, làm người ta tràn ngập hoảng sợ.

Hấn bảo nàng đừng nhìn, trong khẩu khí có kinh hoàng, giống như sợ bị nàng thấy được bí mật của hấn.

Nàng sao có thể không xem? Nàng sớm không thể chuyển tầm mắt, chỉ vì dù hấn bình thường hay quái dị, hấn cũng đã hấp dẫn nàng rất sâu, nàng càng nhắc nhở chính mình đừng sa vào, lại càng không nhịn được chìm đắm thêm.

Nàng không thể quên nụ cười tươi đột nhiên xuất hiện trên mặt hấn, không thể quên lồng ngực rắn chắc rộng lớn của hấn, càng không thể quên được hơi thở nhẹ nhàng khoan khoái như bông tuyết mùa đông của hấn!

Thực đáng sợ!

Có thể rung động rồi thích một người trong một thời gian ngắn đến vậy sao? Có lẽ trong lúc đó tình yêu và điên cuồng vốn ngang bằng, cho nên, nàng yêu, đồng thời cũng điên rồi! “Đừng, mày điên rồi! Sao mày lại đi thích hấn? Loại người như hấn căn bản không cần tình yêu.” Nàng phất chốc ngồi dậy, vò đầu, kinh ngạc nhớ tới vẻ mặt hấn khi đưa hấn về khách sạn.

Khi đó, nàng cái gì cũng không dám hỏi, hấn đã đỡ về tươi cười tao nhã xuống, so với giả dối mỉm cười còn lạnh lẽo hơn, vẻ mặt lạnh lạnh, nghiêm khắc làm cho người ta nhìn không được phát run.

Nhưng trước khi hấn xuống xe tiền nàng vẫn cố lấy dũng khí mở miệng, “Mắt anh.”

“Quên chuyện cô vừa thấy đi! Bởi vì ngoài chuyện công việc, tôi sẽ không nói gì cả.” Hấn tiên phát chế nhân (ra tay trước kìm chế người khác) ngăn chặn miệng nàng.

Thế là, nàng chỉ có thể đem đầy bụng nghi vấn nuốt lại trong bụng, mang về nhà chậm rãi tiêu hóa.

Hấn không nói thậm chí chỉ một câu giải thích, hoàn toàn phân rõ ranh giới với nàng, ý tứ của hấn rất rõ ràng, quan hệ giữa hấn và nàng chỉ là chủ và người làm thuê, nàng không có lý do, càng không có quyền hỏi đến vấn đề riêng tư của hấn.

Thái độ thật làm tổn thương người khác, hấn chính là nam nhân lãnh lệ như thế, mà nàng cũng đã sớm rõ điểm này, tốt xấu gì thì nàng cũng đã ở thương trường gần bốn năm, gặp qua đủ loại người! Nàng sao lại nhìn không ra hấn có một tâm hồn cô độc mà kiêu ngạo? Loại đàn ông này không thể yêu, nhất là cô gái bình thường như nàng.

Nàng cứ trần trọc không ngủ được như vậy, tới giữa đêm vẫn không thể bình ổn đầu óc, không biết qua bao lâu, đột nhiên truyền đến tiếng gào kinh hoàng của cha, nàng kinh hãi, vội vàng lao tới phòng cha, má Trương cũng mất ngủ buồn ngủ chạy đến, hai người liến va vào nhau.

“Sao lại thế này?” Nàng vội hỏi.

“Đừng khẩn trương, nhất định ông chủ lại mơ ác mộng.” Má Trương lắc đầu, nói với vẻ đã quen lắm rồi.

“Ác mộng? Sao gần đây ba luôn gặp ác mộng?” Nàng nhú mào, bước vào phòng cha.

Trong phòng ngủ u ám tràn ngập mùi thuốc, người từng một thời quyền uy trong giới vận tải biển Hồng Kông Trình Nhất Hoa đã trở thành một ông già gầy yếu sống lay lắt qua ngày.

“Ba. Sao vậy ba?” Trình Duy Ân đến bên giường, nắm lấy bàn tay gầy như que củi của cha.

Trình Nhất Hoa chậm rãi nhìn nàng, trong mắt có sợ hãi, run giọng nói: “Đứa nhỏ ấy. Sẽ đến đây.”

“Ba, ba đang nói gì? Đứa nhỏ nào?” Nàng không hiểu.

“Đứa nhỏ ấy. Đều tại ba.” Nói xong, Trình Nhất Hoa khóc.

“Ba. Đừng khóc, đó chỉ là mơ thôi, không sao.” Nàng đau lòng nắm chặt bàn tay phát run của cha, ôn nhu vỗ về.

“Con không hiểu đâu. Duy Ân. Con không biết. Đó không phải mơ.” Trình Nhất Hoa kích động kêu.

“Được được được, con không hiểu, cha bình tĩnh chút nào.” Nàng lo lắng nhìn má Trương, lấy ánh mắt hỏi má Trương có nên gọi bác sĩ tới không.

Má Trương thở dài, nói: “Tình trạng của ông chủ vẫn rất ổn định, chỉ là ban đêm hay gặp ác mộng thôi.”

“Ta nói rồi đó không phải giấc mơ!” Trình Nhất Hoa kêu to.

“Được, không phải mơ, vậy ba nói cho con biết rốt cuộc là sao? Cái gì làm ba sợ hãi vậy?” Nàng ra hiệu với má Trương từng chút tiêm thuốc an thần cho cha, cũng vỗ nhẹ ngực cha, dỗ luôn miệng.

“Đứa nhỏ. Chúng. Sẽ tới tìm ba.” Ông nói đứt quãng.

“Đứa nhỏ nào? Chúng là ai?” Nàng lặp lại lời cha, lúc này má Trương đã tiêm thuốc an thần cho ông.

“Là ba. Đều là ba làm hại. Chúng sẽ tới tìm ba báo thù.” Trình Nhất Hoa càng nói càng sợ hãi.

“Báo thù?” Nàng ngẩn ngơ, lập tức buồn cười thở dài. Cha nàng quả thật là đang nằm mơ!

“Đúng, chúng nhất định rất hận ba. Ba biết rõ điều đó quá tàn nhẫn. Vẫn đưa chúng đi.”

“Đưa đi đâu?” Nàng không yên lòng hỏi.

“Thí. nghiệm.” Thuốc bắt đầu có tác dụng, Trình Nhất Hoa nói không rõ tiếng, dần dần ngủ say.

Trình Duy Ân đắp chăn cho cha, nói với má Trương: “Ngày mai lại mời bác sĩ đến xem, xác định xem có phải biến hóa của bệnh tình ảnh hưởng tới cảm xúc của cha không.”

“Vâng.” Má Trương nói.

Đi khỏi phòng cha, đóng cửa lại, mùi thuốc nồng cũng dịu bớt, nàng tựa vào cửa, bỗng nhiên thấy khổ sở.

Cha ốm đã bốn năm, nàng thực sợ cha không qua được mùa đông năm nay, nếu cha cứ thế ra đi, nàng nên làm sao? Em trai Duy Trạch còn một năm nữa mới tốt nghiệp, Hải An lại gặp phải rất nhiều vấn đề, trọng trách trên vai nàng nặng cơ hồ làm nàng không thở nổi, có đôi khi nàng thật muốn dứt bỏ hết thảy, nghỉ tới cuộc sống bản thân, nhưng dù sao cũng phải chờ Duy Trạch có thể độc lập tự chủ rồi hẵng nói, hiện tại, nàng khổ cũng phải tiếp tục nhận.

Chậm rãi về phòng, qua phòng Duy Trạch, nàng mở cửa ra xem, trong phòng không có người, đã nửa đêm sao Duy Trạch còn chưa trở về? Nàng thật sự không biết làm sao với đứa em trai vĩnh viễn không lớn này, cả ngày chỉ biết lên mạng chơi điện tử, cũng không nghĩ tới trách nhiệm bản thân, nó thực sự nghĩ rằng có thể chơi cả đời sao? Trong lòng nói thầm, chột chuông điện thoại reo to, nàng hoảng sợ, ai lại gọi muộn vậy? Có phải tiểu tử hư đốn Duy Trạch không? Vội vàng đi tới chỗ để điện thoại ở tầng hai, cầm máy nội bộ nghe, nàng vội vàng hỏi: “Alô? Duy Trạch à?”

“Chị.” Giọng Trình Duy Trạch nghe rất thống khổ, hơn nữa hữu khí vô lực.

“Duy Trạch? Em sao vậy?” Nàng kinh ngạc hô nhỏ.

Điện thoại tựa hồ bị người khác lấy, tiếp theo, một âm thanh xa lạ âm hiểm cười nói: “Trình đại tiểu thư, em cô đang ở trong tay chúng tôi, muốn cứu nó thì hãy đến bến tàu Thiên Tinh một mình.”

“Anh nói gì? Các anh. Các anh rốt cuộc là ai?” Nàng kinh hãi thiếu chút nữa té xỉu, đây là. bắt cóc sao?

“Đừng hỏi nhiều, cô mà không tới trước 2h (2h sáng, vì lúc này đang là đêm), thì chờ nhật xác em cô đi!” Đối phương nói xong liền cúp máy.

Nàng ôm ống nghe, sợ phát run, chưa từng nghĩ rằng sẽ xảy ra chuyện này!

Có người bắt cóc Duy Trạch!

Trời ơi!

“Cô chủ, có chuyện gì vậy?” Má Trương đi vào hỏi.

Nàng quay đầu, kìm chế sự kinh hoàng, ra vẻ bình tĩnh nói: “Không có gì, cô cứ đi chăm sóc ba! Cháu có việc ra ngoài một chút.”

“Đã trễ thế này cô chủ còn ra ngoài?” Má Trương lo lắng nhìn nàng.

Nàng không trả lời, vọt về phòng thay quần áo, cầm túi xách nhanh chóng lái xe ra ngoài.

Trên đường đi, lòng nàng nóng như lửa đốt, nước mắt đảo quanh, nhưng vẫn cố nhịn không khóc.

Hiện tại khóc không có tác dụng gì, chỉ làm nàng trở nên yếu đuối mà thôi, nàng phải kiên cường một chút mới được.....

Nhưng, trời mới biết nàng đã sợ tới mức toàn thân nhũn ra, tay nắm vô-lăng không ngừng run run, đối phương không nói phải mang bao nhiêu tiền, chỉ cần một mình nàng tới bên tàu Thiên Tinh, nàng đi thì có thể cứu Duy Trạch hay không, hay chính mình cũng thành con tin? Làm sao bây giờ? Nàng nên làm gì bây giờ? Trong lúc lo âu, phút chốc nàng nhớ tới Gia Cát Tung Hoành, giống như được uống thuốc an thần, vội vàng đổi hướng lái xe đến khách sạn hân đang ở.

Nàng tin tưởng, giờ phút này có thể giúp nàng, ngoài hân ra không còn ai khác.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Lệ Chi Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

“Xem ra người đang làm việc rất thuận lợi, Thiên Quyền.” Thiên Xu nói chuyện với Gia Cát Tung Hoành qua máy tính.

“Cũng được, tạm thời đã ngăn trở việc Đức Lai thu mua, tuy nhiên họ sẽ không thể bỏ qua như vậy, phải đề phòng các thủ đoạn khác của họ.” Gia Cát Tung Hoành thay một cái áo màu trắng thoải mái, ngồi tự nhiên trước máy tính, vừa đọc tư liệu về Hải An vừa trả lời.

“Ừm, có thể sao, dù sao thì những công ti khác đều thua không dậy nổi trong tay Đức Lai.” Thiên Xu cười khê.

“Tuy nhiên, chỉ cần có ta, bọn họ cũng đừng hòng thắng.” Gia Cát Tung Hoành cười lạnh.

“Điểm ấy ta tin, chỉ là..... Người cùng Trình Duy Ân của Hải An ở chung ra sao?” Thiên Xu đột nhiên hỏi.

Hân liếc màn hình một cái, nhú mày. “Người hỏi cái này làm gì?”

“Không có gì, chỉ tò mò Trình Duy Ân là cô gái như thế nào thôi.....”

“Cô ta rất bình thường.” Hân ngắt lời Thiên Xu.

“Bình thường thôi sao? Ta còn nghĩ rằng nàng rất hấp dẫn!”

“Cô ta thì có gì hấp dẫn? Lỗ mắng, sơ ý, ngây thơ, bốc đồng, căn bản không thích hợp với thương trường.....” Hân một hơi nói ra tất cả khuyết điểm của nàng.

“Ồ? Đây là lần đầu tiên người dùng nhiều từ như vậy để hình dung một cô gái.” Thiên Xu cảm thấy buồn cười, trước đây Thiên Quyền chỉ quan tâm tiến độ làm việc, cô gái dù đẹp hay xấu hân cũng không thèm để ý.

“Đó là bởi vì khuyết điểm của cô ta rất nhiều.” Hân hừ nói.

“Nhưng trước kia ngay cả ưu khuyết điểm của phụ nữ người cũng không chú ý, không phải sao?” Thiên Xu ám chỉ.

“Người rót cuộc muốn nói gì?” Hân quăng tư liệu sang một bên, không hài lòng hỏi. Người này không hỏi công việc, lại nhắc đến Trình Duy Ân làm gì?

“Ta chỉ hy vọng Trình Duy Ân sẽ không thành trở ngại của ngươi.” Thiên Xu trong lời có ý.

Gia Cát Tung Hoàn chợt giật mình, hừ lạnh, “Sao cô ta có thể trở thành trở ngại của ta? Không nữ nhân nào có thể ảnh hưởng tới ta.”

“Tốt nhất là vậy, mục đích cuối cùng của ngươi là có được Xí nghiệp Hải An, nói cách khác, đến cuối cùng, với Trình Duy Ân mà nói, ngươi cũng giống Tập đoàn Đức Lai, để tránh phiền toái, tuyệt đối không thể tiếp cận nàng quá gần.” Lời Thiên Xu tràn ngập ý cảnh cáo.

“Điều này ta biết.” Hân lạnh mặt, tinh thần tỉnh táo cảnh giác.

Nhớ tới bữa tối nhỏ khi nãy, khi đó đơn thuần là sợ nàng bị thương mà ôm nàng, nhưng thân thể mềm mại và hương thơm thân nhiên từ cơ thể nàng lại xâm nhập tế bào não hân, cho tới bây giờ, hân thậm chí còn có ảo giác vì điệu người được hơi thở của nàng.

Bởi vậy, lời Thiên Xu không khác gì một gậy giáng mạnh vào đầu, làm cho hân nháy mắt thanh tỉnh.

“Biết là tốt rồi.”

“Thiên Xu, rốt cuộc vì sao ngươi chú ý đến Hải An? Chiếm được thì sao? Chẳng lẽ ngươi muốn kinh doanh công ty này?” Hân thật sự đoán không ra Thiên Xu nghĩ gì.

“Không, ta cũng không muốn kinh doanh xí nghiệp Hải An, ta chỉ là muốn thưởng thức trò chơi thôi.”

“Trò chơi gì?” Hân ngạc nhiên hỏi.

“Ha ha ha.” Thiên Xu cười không nói.

“Quên đi, ta sẽ tự tìm ra đáp án.” Hân ảm đạm tức giận, sớm biết rằng sẽ hỏi không ra.

“Đúng vậy, bằng vào sự thông minh của ngươi, hân là sẽ biết đáp án rất nhanh, chỉ là, trước khi biết được đáp án, đừng gây ra nhiều việc.”

“Việc gì? Ngươi nói đáp án của ngươi còn có gì khác?”

“Đúng vậy.”

“Mà cái đó liên quan tới ta?”

“Có thể nói vậy.”

“Không, ta cho rằng tất cả đều nằm trong tay ngươi, Thiên Xu, vì trò chơi là do ngươi khởi đầu.”

“Nhưng ngươi sẽ là người chấm dứt nó, Thiên Quyền.”

“Lời nói của ngươi thực bí ẩn, nhưng ta cũng không vội hiểu thấu đáo.” Hân cười lạnh đứng dậy.

“Thiên Quyền.” Thiên Xu bỗng nhiên gọi hân.

Hân xoay người nhìn chằm chằm màn hình.

“Trăm ngàn lần đừng yêu Trình Duy Ân.” Thiên Xu vừa nói xong liền biến mất khỏi màn hình.

Hân giật mình đứng tại chỗ, Thiên Xu bỏ lại một câu không đầu không đuôi rồi đi, lại khiến lòng hân gợn sóng không nhỏ.

Hân đã hai mươi tám tuổi, luôn luôn biết mình muốn gì, cũng luôn khôn khéo đúng mực với mọi chuyện, đến nay có thể mọi việc thuận lợi trên thương trường, đơn giản là không có gì cố kỵ, tựa như chính hân nói, không có bất kì kẻ nào, việc nào có thể ảnh hưởng hân, hân cũng không hy vọng lần này là ngoại lệ.

Nhưng hân không thể không thừa nhận, Trình Duy Ân đã có một tầm ảnh hưởng nhất định trong lòng hân, nhất là sau khi nàng thấy được đột biến trong mắt hân, hân đột nhiên cảm thấy mình đứng trước mặt nàng thật trắng trợn, rốt cuộc không thể ngụy trang.

Không được! Hân không thể tiếp tục không khống chế được trái tim như vậy, tựa như Thiên Xu nói, nếu hân muốn hoàn thành nhiệm vụ lần này một cách hoàn mỹ, phải cách xa Trình Duy Ân một chút!

Lúc này, một trận tiếng đập cửa dồn dập khiến hân tỉnh lại, hân nhú mảy, đi đến trước cửa nói vọng ra. “Ai?”

“Là tôi, Trình Duy Ân.”

Vừa biết là nàng, hân càng nhú chặt mảy. Mới nói sẽ giữ khoảng cách với nàng, nàng liền chủ động chạy tới tìm hân? Có phải ông trời ác ý muốn thử hân

không? Mở cửa, hấn vịn tay lên khung cửa, sắc mặt không giận nói: “Đã trễ thế này, có chuyện gì sao?” Trình Duy Ân hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, giữ chặt hấn kêu lên: “Gia Cát Tung Hoành, giúp tôi với, Duy Trạch bị bắt cóc!”

“Cái gì?” Hấn hơi kinh ngạc.

“Duy Trạch bị người ta bắt cóc rồi, đối phương muốn tôi trước 2h một mình đến bến tàu Thiên Tinh, tôi không biết bọn họ muốn gì, càng không biết nên làm gì bây giờ, người duy nhất tôi nghĩ đến chính là anh.” Nàng lo lắng nghẹn ngào nói, nhìn thấy hấn, kiên cường của nàng liền lập tức tan rã, nước mắt rơi cuộc nhìn không được rơi xuống.

Hấn nhìn trái nhìn phải (có gì mờ ám đâu mà anh phải thế, à mà đúng, phải đề phòng có ai theo dõi), nhanh tay kéo nàng vào phòng, đóng cửa lại, cẩn thận giữ hai vai nàng, nghiêm túc đề ra nghi vấn: “Đợi chút, đừng nóng vội, cô nói Duy Trạch bị bắt cóc? Cô xác định?”

“Xác định, tôi nghe thấy giọng Duy Trạch, giọng nó nghe rất khổ sở, không biết có bị thương không.” Nàng gật gật đầu, cố gắng ngừng rơi nước mắt, nhưng chất lỏng này không theo ý nàng, càng chảy đầy mặt.

Trong lòng hấn suy nghĩ trùng trùng, cơ hồ muốn lấy tay gạt nước mắt cho nàng, nhưng khi đầu ngón tay hấn chạm đến hai gò má non mịn của nàng, lời cảnh cáo của Thiên Xu lập tức vang lên trong óc, hấn cảm thấy run sợ, rút nhanh tay về, xoay người rút mấy tờ giấy ăn trên bàn, đưa cho nàng lau mặt.

Cho dù chỉ có vài giây ôn nhu, đã đủ làm cho trái tim bất ổn của Trình Duy Ân bình tĩnh trở lại, nàng cảm động nhận giấy, nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt, kinh ngạc xuất thần.

“Đối phương có yêu cầu tiền chuộc không?” Gia Cát Tung Hoành định thần, lại hỏi.

“Không, họ chỉ yêu cầu tôi đến bến tàu Thiên Tinh trước 2h.” Nàng chớp mắt mấy cái, nhanh chóng kéo tâm hồn trở về.

“Chỉ cần cô tới?” Hấn nhíu mày trầm ngâm, việc này tựa hồ có điểm kỳ quái.

“Sắp tới 2h, anh cho rằng tôi có nên báo cảnh sát?” Nàng xem đồng hồ, lại nhìn hấn, trong lòng lại bắt đầu lo âu.

“Không, đầu tiên đừng manh động, nếu tôi đoán không sai, đại khái đây là trò của Đường Thiệu Tông.” Hấn lạnh lùng cười.

“Đường Thiệu Tông? Ý của anh là hấn trả thù?” nàng kêu hoảng.

“Có lẽ không phải trả thù, mà là một âm mưu khác.” Hấn đã quá rõ những trò chơi phía sau tấm màn đen trên thương trường, đánh chỗ sáng không được, thì đánh lên trong bóng tối, Đường Thiệu Tông nhất định là không cam lòng mà tìm tới hắc đạo Hồng Kông.

“Nghĩa là. Hấn muốn lấy Duy Trạch uy hiếp tôi?” Nàng giật mình tròng lộn mắt.

“Duy Trạch hiện tại là lợi thế của hấn, chiều này tuy không đủ quang minh, nhưng rất hiệu quả, bởi vì cô không thể không bàn chuyện cùng hấn.”

“Vậy bây giờ tôi phải làm sao?” Nàng cảm thấy lo sợ, không nghĩ tới đường đường là thiếu đông của Tập đoàn Đức Lai cũng sẽ làm loại chuyện này.

“Tôi đi cùng cô.” Hấn mặc một bộ quần áo ngoài màu đen, nhanh tay lấy chìa khóa, khóa cửa phòng lại.

“Không được, bọn họ muốn một mình tôi đi, nếu họ phát hiện ra anh.” Nàng túm chặt hấn, vội la lên.

“Yên tâm, tôi sẽ không để họ phát hiện ra, hơn nữa có tôi ở cùng, có tình huống bất ngờ mới có thể tùy thời ứng biến.” Hấn nghiêng đầu, đã đoán trước khóe miệng hơi nhếch.

Nàng biết, lời nói của hấn tuyệt đối không có vấn đề, đây chẳng phải là nguyên nhân nàng tìm đến hấn sao? Trong tiềm thức, nàng sớm thập phần tin cậy hấn.

“Cám ơn anh đã đồng ý giúp đỡ, vậy.Phiền anh nhé.” Nàng khách khí gật gật đầu với hấn.

“Không cần nói cảm ơn, đây coi như việc công.” Hấn thần nhiên nói.

Việc công. Đúng, lúc này nàng và hấn cũng chỉ có thể bàn việc công mà thôi.

Nàng thở dài một hơi sâu kín, theo hấn ra khỏi phòng, tới bến tàu Thiên Tinh theo hẹn.

Nửa đêm vào đầu mùa đông ở Hồng Kông nhiệt độ rất thấp (lại mở ngoặc, những việc trong Chiến Xu Chi Tinh xảy ra vào cuối thu), Trình Duy Ân đứng ở bến tàu Thiên Tinh, co rúm người, bất an nhìn xung quanh, chờ người hẹn nàng xuất hiện, cũng rất tò mò Gia Cát Tung Hoành hiện tại đang làm gì.

Hấn để nàng lại bến tàu, chỉ bảo nàng đừng khần trương, nói là phải đi tìm thuyền, rồi lái xe của nàng rời đi.

Lúc này hấn tìm thuyền làm gì? Nàng thực không hiểu, nàng tới cứu Duy Trạch, cũng không phải đi thăm quan cảng, tìm thuyền có ích gì? Kéo lại áo lông, nàng bắt đầu có chút lo lắng, nếu trước khi Gia Cát Tung Hoành trở về, đối phương đã bắt nàng đi, hấn làm sao liên lạc với nàng? Một mình đứng

trong bóng đêm, kinh hoàng tựa như bóng tối tầng tầng bao phủ lấy nàng. đúng lúc này, trên mặt biển truyền đến từng đợt tiếng mô-tơ, nàng ngạc nhiên ngẩng đầu, một du thuyền loại nhỏ màu trắng chậm rãi chạy tới cập bờ.

Đó là..... Nàng không nghĩ tới đối phương lại từ trên biển đến, tâm tình bắt đầu bối rối, gấp đến độ xoay người tìm kiếm Gia Cát Tung Hoành.

Sau khi du thuyền thả neo, hai người đàn ông đi xuống, tới gần Trình Duy Ân, nheo mắt nhìn nàng chăm chăm.

“Trình đại tiểu thư, cô đến một mình ư?” Một người không đứng yên, nhìn trái nhìn phải xem có ai đi theo nàng không.

“Đúng vậy, tôi đến một mình, em tôi đâu?” Trình Duy Ân vừa tức vừa sợ, nhưng cố gắng trấn tĩnh, nắm chặt tay, trừng mắt nhìn họ.

“Trình thiếu gia đang ở trên du thuyền, ông chủ chúng tôi cũng ở đó chờ cô.” Người nọ cười hề hề.

“Ông chủ các anh là ai?” Nàng chau mày giận dữ hỏi.

“Lên rồi sẽ biết, hãy đi theo chúng tôi!” Người nọ không khách khí kéo lấy tay nàng.

“Đừng chạm vào tôi! Tôi tự đi!” Nàng tránh khỏi tay người đó, tức giận quát lên.

“A, thật hung hãn! Thì ra ông chủ thích loại con gái hung dữ này.....” Tên còn lại cười khi khi quái dị.

Nàng không để ý họ trêu đùa, lo âu nhìn bốn phía, Gia Cát Tung Hoành vẫn như cũ không biết tung tích, hiện tại nàng không còn lựa chọn, để cứu Duy Trạch, nàng chỉ có thể lên thuyền.

Gia Cát Tung Hoành hẳn là sẽ có cách theo kịp nàng, nàng không cần quá lo.....

Nàng cố nhịn sự kinh hoàng, cứ tự nói thầm trong lòng như thế, nhưng ngay khi bước lên tấm ván để lên thuyền, nàng chợt nhớ tới Gia Cát Tung Hoành nói hẳn đi tìm thuyền, không khỏi ngẩn ngơ, vui mừng che miệng.

Hắn nhất định đã sớm đoán được những người này sẽ đến từ trên biển..... Trời ạ! Sao hắn biết được? Thật sự rất thần kì!

“Đi mau, cô bị khủng à?” Hai người phía sau không kiên nhẫn thúc giục.

Nàng sai bước lên thuyền, hai mắt nhìn xuống mặt nước, tâm tình lập tức từ bất an chuyển sang vững chắc.

Không lâu sau, du thuyền nhanh chóng rời cảng, nàng bị mang tới khoang thuyền, quả nhiên, người ngồi trong khoang thuyền xa hoa, bắt chéo hai chân, trong tay cầm ly rượu, đáng vẻ rất nhân nhả đúng là Đường Thiệu Tông của Tập đoàn Đức Lai.

“Trình Duy Ân, chắc em không ngờ là tôi?” Vừa thấy nàng, Đường Thiệu Tông nở nụ cười đắc ý.

“Hừ! Cũng chỉ có anh mới làm loại chuyện này, tôi đã sớm đoán được là anh.” nàng lạnh lùng nhìn hắn.

“Ồ? Lợi hại vậy sao? Đáng tiếc dù đoán được em cũng không thể không đến, dù sao em cũng không thể bỏ mặc không quan tâm em trai mình.....” Đường Thiệu Tông mồm to uống sạch rượu trong ly.

“Bớt nói nhiều đi, người đâu?” Nàng lười nói chuyện tào lao với hắn, tức giận quát.

“Muốn gặp em trai? Có thể, tuy nhiên phải bàn điều kiện trước.” Hắn đặt ly xuống, cười rất không có ý tốt.

“Điều kiện?” Sắc mặt nàng trầm xuống, con tức lập tức bay mất. “Anh muốn lợi dụng em tôi để lấy được Hải An? Nói cho anh, không có cửa đâu!”

“Đúng, tuy tôi là cổ đông lớn của Hải An, nhưng muốn có toàn bộ thì còn kém một chút, để bớt phiền toái, tôi đã nghĩ ra một cách có thể có được Hải An nhanh hơn.....” Hắn đứng lên đi về phía nàng.

“Cách gì?” Nàng cảnh giác lui ra sau.

“Em!”

“Cái gì?”

“Chỉ cần có được em, Hải An không thể thoát khỏi lòng bàn tay tôi.” Đường Thiệu Tông đột nhiên nắm lấy cổ tay nàng, kéo nàng sát vào mình.

“Anh..... Tên hỗn dân này! Đừng có mơ!” Nàng tức giận đến nổi lông mày thiếu chút bị thiêu cháy, dùng sức giật ra.

“Em cho là em có thể từ chối?” Đường Thiệu Tông cười âm hiểm, cầm điều khiển từ xa chĩa vào TV bấm một cái, trên màn hình đột nhiên xuất hiện hình ảnh Trình Duy Trạch bị đánh đến mặt mũi bầm dập.

Sắc mặt nàng đại biến, kinh hoàng kêu một tiếng: “Duy Trạch!”

“Em bỏ mặc được em trai em sao, Trình Duy Ân?” Hấn cười to nói.

“Vương bát đản (câu chửi người, kiểu “Con mẹ nó!” của Trung Quốc)! Rốt cuộc anh giấu nó ở đâu?” Nàng một quyền đánh tới chớp mũi hấn. Buồn bực vì mình lại nghe lời hấn đến đây, Duy Trạch căn bản không ở trên du thuyền này!

Lúc này hấn không để mình bị đánh trúng, giữ chặt cổ tay nàng, mê đắm nói: “Chỉ cần em qua một đêm với tôi, tôi sẽ nói cho em biết nó đang ở đâu, chỉ là, muốn nó bình an về nhà, trước tiên em còn phải đồng ý mang danh nghĩa cô phần công ti Hải An để gả cho anh.”

Nàng trừng to mắt, không thể nghĩ rằng trên đời lại có người đáng hận như vậy!

“Anh thật quá to gan, chẳng lẽ không sợ tôi tố cáo anh tội bắt cóc?” Nàng nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Tố cáo? Bằng cách nào? Không có chứng cứ, ngoại trừ khuất phục, em sao có thể làm gì?” Hấn nhếch miệng cười.

“Tôi sẽ không để anh thực hiện ý đồ!” Nàng lửa giận ngút trời, xoay người lao ra ngoài khoang thuyền.

Hấn cười, kể tiếp lại ấn nút, cửa khoang thuyền lập tức bị khóa, nàng dùng toàn lực cũng không mở nổi.

“Em cho là em có thể đi đâu? Nơi này là trên biển đó!” Hấn từng bước lại gần.

Nàng bị nhốt tại không gian nhỏ nhỏ này, hồn hèn né tránh, nhưng chưa kịp chạy thì cả người đã bị hấn ôm lấy, nàng kinh hãi thét chói tai gãy dựa, trong lúc bối rối nàng thúc chân vào háng hấn, làm hấn đau đến mức chửi ầm lên

“Con tiện nhân này! Xem ta đêm nay sửa mi thể nào!” Hấn lửa giận bùng bùng ném nàng lên sô pha, dùng sức xé rách vạt áo nàng.

“Đừng.....” Nàng hét khản cổ.

“Cứ kêu hết sức đi! Không ai đến cứu em đâu.....” Đường Thiệu Tông cười âm thầm nói.

“Thật không? Cũng chưa chắc!” Một thanh âm lạnh lùng phất chốc vang lên sau lưng hấn.

Hấn kinh hãi, quay đầu đứng dậy, còn chưa thấy rõ người tới là ai, một cú đấm đã đánh hấn ngã ra sau.

Trình Duy Ân run rẩy ngồi dậy, hai mắt trống rỗng nhìn thân ảnh tuấn kiệt đặt trước mặt, há miệng nhưng nói không ra lời.

Gia Cát Tung Hoành nhủ mảy, kéo lấy tay nàng, đem cả người nàng ôm vào trong lòng mình.

“Thực xin lỗi, tôi tới muộn.” Hấn hạ giọng nói, trong thanh âm ẩn chứa thương tiếc.

Nàng yên tâm vui mặt vào ngực hấn, gất gao ôm hấn, trong lòng muốn hét lên, hấn đến rồi! Hấn cuối cùng đã đến! Nàng chỉ biết hấn sẽ tìm được nàng.....

Đường Thiệu Tông khoe miệng chảy máu, chặt vật bỏ lên, vừa sợ vừa giận trừng trừng nhìn Gia Cát Tung Hoành như từ trên trời giáng xuống, lại nhìn ngoài cửa không có ai canh gác, khàn khàn hỏi: “Sao người có thể.....có thể lên thuyền?”

“Đáp ca nô cũng tới được.” Gia Cát Tung Hoành lạnh lùng cười. “Còn hai tên canh giữ bên ngoài ta đã sớm giải quyết xong rồi.” Trình Duy Ân được dặn là phải chờ ở bên tàu Thiên Tinh, hấn nhanh chóng đoán rằng Đường Thiệu Tông sẽ hành động trên biển, bởi vậy lập tức nhờ Thiên Xu theo dõi qua máy tính, quả nhiên tra ra Đường Thiệu Tông một tháng trước đã đặt hàng một du thuyền loại nhỏ ở Hồng Kông, chứng tỏ đêm nay nơi Đường Thiệu Tông hẹn Trình Duy Ân gặp mặt tất nhiên là du thuyền của hấn.

Vậy nên, sau khi hấn để Trình Duy Ân lại, liền đến cảng thuê một chiếc ca nô, lén lút bám theo.

Đường Thiệu Tông không thể tin, Gia Cát Tung Hoành có thể lên được du thuyền, xông qua hai gã lưu manh mình thuê, còn có thể mở khóa cửa tự động đặc chế ở khoang thuyền? Hấn đã làm cách nào?

“Đừng cứ ngăn người ra mãi, mau sai người thả Trình Duy Trạch về nhà họ Trình đi! Bắt cóc tổng tiền chị em họ Trình, hơn nữa cường hiếp bắt thành, lời gièm pha này tuyệt đối sẽ làm cô phiếu Tập đoàn Đức Lai giảm mạnh, còn mảy, sẽ phải ngồi tù!” Gia Cát Tung Hoành châm chọc nói.

Nghe được hai chữ “cường hiếp”, Trình Duy Ân nhin không được lại hơi run rẩy.

“Không bằng không chứng, mảy có khả năng làm khó dễ tao ư?” Đường Thiệu Tông kiêu ngạo nói.

“Mày muốn chứng cứ sao? Rất dễ dàng.” Hấn nhặt túi xách rơi trên đất của Trình Duy Ân, lấy ra một cái di động, bấm bấm vài cái, tiếp theo, đoạn đối thoại mới rồi giữa Đường Thiệu Tông và Trình Duy Ân được phát ra một năm một mười.

“Mày.....” Đường Thiệu Tông sắc mặt trắng xanh, hấn căn bản không nghĩ tới Trình Duy Ân lại mang di động để ghi âm.

Kỳ thật ngay cả Trình Duy Ân cũng không biết Gia Cát Tung Hoành để điện thoại hấn vào túi nàg từ lúc nào, nàg ngạc nhiên trợn to mắt, lại một lần nữa cảm thấy hấn như một pháp sư!

“Đây là di động tao đặt trong túi Trình tiểu thư, chức năng ghi âm rất tốt, có thể ghi và phát lại những câu nói quan trọng rành mạch và không sót một chữ.....” Hấn giờ giờ di động lên, lộ ra chiêu bài tươi cười mà lãnh lẹ.

Đường Thiệu Tông thẹn quá hóa giận, gầm một tiếng, đánh về phía hấn.

Hấn thoải mái né sang bên, thuận thế thúc khuỷu tay vào vai Đường Thiệu Tông, làm tên này lao đảo vài bước, ngã xuống sô pha, đau quá kêu to lên.

“Trước sáng ngày mai, tao muốn Trình Duy Trạch bình an nằm trên giường hấn, nếu không, nội dung ghi âm này tám giờ ngày mai sẽ được đưa đến tay cảnh sát và các tạp chí lớn.” Hấn lạnh lùng nói, rồi diu Trình Duy Ân ra khỏi khoang thuyền.

Trình Duy Ân không yên tâm lắm, quay đầu nhìn hấn, vẻ mặt lo lắng. “Hấn thật sự sẽ thả Duy Trạch sao?”

“Tất nhiên, bởi vì hấn không thể làm xấu mặt toàn bộ Tập đoàn Đức Lai.” Gia Cát Tung Hoành nói chắc chắn.

“Nhưng.....” Nàng nhớ tới bộ dạng Trình Duy Trạch bị đánh mà thấy lo.

“Về nhà chờ đi! Tôi cam đoan Duy Trạch sẽ bình an trở về.” Hấn vỗ vỗ vai nàng.

“Tôi sợ Đường Thiệu Tông sẽ.....” Nàng mới nói được một nửa, đã thấy Đường Thiệu Tông cầm súng lao ra, nhắm ngay sau lưng Gia Cát Tung Hoành nã một phát, lập tức kinh hãi kêu: “Cẩn thận!”

Hấn cảnh giác xoay người, viên đạn sượt qua vai hấn, trong lúc tức giận, hấn đẩy nhanh nàng ra, tháo kính mắt xuống, lực lượng toàn thân nháy mắt ngưng tụ ở đồng tử mắt, hai chùm tia sáng mạnh bắn thẳng vào tay Đường Thiệu Tông.

“A!” Đường Thiệu Tông đau đến mức buông rơi súng lục, cúi đầu nhìn, thấy lòng bàn tay mình bị xuyên thủng thành một lỗ, mà miệng vết thương còn cháy đen, nhất thời kinh sợ còn nhiều hơn đau đớn, hấn mềm người quỳ rạp xuống ở cửa khoang thuyền, thiếu chút nữa xỉu tại chỗ.

Trình Duy Ân lần này tình huống thấy được “thị lực” kinh người của Gia Cát Tung Hoành, nàng mở lớn miệng, thật lâu không thể ngậm vào, tuy sớm đã hoài nghi, nhưng chính mắt thấy vẫn khiếp sợ không thôi.

Ánh mắt hấn..... Rất quý dị! Đó rốt cuộc là cái gì?

Gia Cát Tung Hoành bước tới trước mặt Đường Thiệu Tông, nắm lấy cổ áo hấn, lạnh lùng nói: “Nếu không muốn lần sau có một cái lỗ trên mặt, thì mau giao Trình Duy Trạch ra đây, và bỏ ý định với xí nghiệp Hải An của mày đi.” Đường Thiệu Tông cả người run run mất trọn ngược, căn bản nói không ra lời.

Hấn cười âm trầm, buông Đường Thiệu Tông ra, xoay người kéo Trình Duy Ân vẫn còn ngây ngốc, xuống du thuyền, lên cái ca nô nhỏ hấn thuê thông dong rồi đi.

Tới bờ, bọn họ lên xe Trình Duy Ân, nàng ngồi bên cạnh, không ngừng nhìn Gia Cát Tung Hoành lúc đang lái xe, cho dù trong lòng có khúc mắc, nhưng vẫn cố nén cảm giác muốn hỏi, nàng biết, hấn sẽ không nói bất cứ điều gì có liên quan tới ánh mắt kì lạ của hấn, cho nên hỏi cũng như không.

Nhưng vết thương trên vai hấn vẫn làm nàng lo lắng không thôi, viên đạn tuy chỉ sượt qua, nhưng vẫn làm rách áo hấn, thậm chí rất có thể làm tổn thương tới da thịt.....

“Vai anh.....” Nàng vẫn không thể giữ im lặng, mở miệng nói khi đã sắp về tới nhà.

“Không sao.” Hấn nhìn thẳng phía trước, lãnh đạm trả lời.

“Nhưng hình như chảy máu.....” Nàng nhìn vai trái của hấn, lòng thất lại.

Nhớ lại tình huống nguy hiểm vừa rồi, nàng vẫn còn sợ hãi, nếu hấn tránh chậm một chút, viên đạn kia rất có thể đã xuyên qua lồng ngực hấn!

Nàng âm thầm hít một hơi, không dám tưởng tượng tình cảnh hấn trúng đạn, nếu hấn xảy ra chuyện gì, nàng nhất định sẽ đau lòng mà chết!

Tâm tình này hấn không thể biết, bởi vì ngay chính nàng cũng vừa mới hiểu được, nàng đối với hấn, đã không chỉ là thích.

Tuyệt đối không còn chỉ là thích, mà là.....

“Một lúc nữa nó sẽ ngừng chảy.” Viết thương nhỏ ấy với hấn mà nói thật không đáng kể.

“Nhưng.....” Nàng cau mày, tuy là vết thương nhỏ, cũng không thể mặc kệ như vậy được.

“Đến nhà cô rồi, mau vào chờ em trai cô trở về, xe thì trước hết cho tôi mượn để về khách sạn.” Hấn lập tức ngắt lời nàng, dừng hấn xe trước cửa lớn nhà nàng.

“Anh không cùng tôi chờ Duy Trạch về sao? Nếu Đường Thiệu Tông không thả người.....” Nàng lo lắng hỏi.

“Hắn sẽ thả, tôi cam đoan” Hắn nói chắc chắn.

“Dù sao cũng phải vào để tôi bôi thuốc cho anh đã rồi về sau.” Nàng không thể cứ để hắn về khách sạn như vậy, xem ra hắn căn bản không để ý vết thương của mình.

“Muộn rồi, tôi không tiện vào.” Đã quá nửa đêm, hắn cũng không muốn người ta dị nghị, mà hắn còn phải giữ khoảng cách với nàng, đêm nay lại tiếp xúc rất nhiều, thậm chí nàng còn tình huống thấy ma nhãn (nhãn: mắt) của hắn, nếu cứ tiếp tục như vậy, nhiệm vụ của hắn càng phức tạp.

“Cha tôi đã ngủ, trong nhà còn có má Trương, anh quang minh chính đại vào bôi thuốc, có gì không tiện?” Nàng hơi tức giận, hắn chẳng lẽ sợ nàng phi lễ hắn sao?

Lời nàng mang chút hờn dỗi khiến Gia Cát Tung Hoành nghe xong bỗng cảm thấy hơi buồn cười, hắn nhướn mày, chế nhạo: “Sao cô cứ để ý đến vết thương nhỏ ấy vậy? Cô đang lo cho tôi?”

“Đúng, tôi rất lo, lo đến độ muốn sốc, thì sao?” Nàng thoáng kích động nói.

Nàng trực tiếp biểu lộ tình cảm làm hắn hơi kinh ngạc, còn chưa kịp phản ứng, nàng đã rút chìa khóa xe ra, nghiêm mặt nói: “Vào để tôi xem miệng vết thương, tốt xấu gì cũng phải bôi thuốc trước mới được về khách sạn.....”

Dứt lời, nàng xuống xe, giữ cửa mở chờ hắn, lại bổ sung một câu: “Yên tâm, tôi sẽ không làm gì anh.”

Hắn mỉm cười lắc đầu, cũng xuống xe, chăm chú nhìn nàng. “Cô luôn mời đàn ông vào nhà thế này sao, Trình tiểu thư?”

“Anh đoán sai rồi, tôi không có cơ hội mời đàn ông tiến vào nhà tôi, bởi vì tôi chưa từng có bạn trai.” Nàng tức giận trừng mắt với hắn một cái, lấy chìa khóa ra mở cửa, tiếp theo lại quay đầu nói: “Còn nữa, tên tôi là Trình Duy Ân, không phải Trình tiểu thư.”

Ý cười trên mặt hắn càng sâu, trong ấn tượng, hắn chưa từng gặp qua cô gái nào thẳng thắn như nàng.....

Theo nàng đi vào Trình gia, vừa vào cửa, một phụ nữ trung niên liền lo lắng từ trên tầng xuống, lễ phép nói: “Cô chủ đã về!”

“Ba còn đang ngủ sao, má Trương?” Nàng ngẩng đầu hỏi.

“Đúng vậy, ngủ rất sâu.....” Má Trương thoáng nhìn Gia Cát Tung Hoành, nhất thời không biết nói gì.

“Vị này là Gia Cát tiên sinh, có vấn đề chuyên nghiệp cháu mời đến, vừa rồi Duy Trạch xảy ra chuyện, cháu mời anh ấy đi giúp chút việc.” Nàng giới thiệu đơn giản.

Má Trương vừa nghe thì cuống lên, bất an hỏi: “Cậu chủ? Cậu chủ xảy ra chuyện gì?”

“Không có gì, chờ một chút nó..... sẽ về, cô đi nghỉ trước đi!” Nàng nói đến một nửa lại liếc về phía Gia Cát Tung Hoành một cái, cũng không nắm chắc mười phần Duy Trạch có thể trở về không.

“Vâng.....” Má Trương lúng ta lúng túng gật đầu, lại nhìn Gia Cát Tung Hoành một cái, mới trở về phòng.

Trình Duy Ân lấy mấy thứ từ ngăn tủ đựng thuốc ra, đi tới chỗ Gia Cát Tung Hoành, nói: “Mời ngồi, cởi áo ra, để tôi xem vai anh.....” Gia Cát Tung Hoành nhìn phòng khách được bố trí đơn giản hào phóng, không có những vật trang trí thừa thãi, giản dị mà lịch sự tao nhã, cách điệu lại không mất sự ấm áp, cảm giác đúng là phong cách của Trình Duy Ân.

Hắn ngồi xuống sofa màu lam sẫm, cởi áo ngoài, trên phần vai trái của chiếc áo trắng quả nhiên có một mảng dính máu.

“Trời ạ! Thật sự chảy máu.....” Nàng kêu hoảng, ngồi xuống bên người hắn, cẩn thận xem kỹ miệng vết thương.

Áo bị rách, hơn nữa nhìn vết máu kia, miệng vết thương cũng không nhỏ.

Gia Cát Tung Hoành nhìn nghiêng mặt nàng, nhìn gương mặt kinh hoàng và không đành lòng của nàng, nhìn đôi mắt lóe ra lo lắng nồng đậm của nàng, nhìn biểu tình nàng vì đau lòng mà khẽ cắn môi dưới.

Bỗng nhiên, một dòng nước ấm áp nhẹ nhàng không biết từ đâu tràn đầy trong lòng hắn.

Nàng thật sự lo lắng cho hắn, hơn nữa như vậy giống như đối với nàng hắn quan trọng đến nhường nào.....

Sự bình tĩnh của hắn trong nháy mắt bị đảo lộn, không chỉ là vì nhìn ra tình cảm nàng dành cho hắn, còn là cảm giác phức tạp khi biết chính nội tâm mình cũng rung động như vậy.

Hắn có thể xác định Trình Duy Ân thích hắn, nhưng hắn thì sao? Chẳng lẽ hắn cũng.....

Lúc hắn còn đang giật mình ngạc nhiên, Trình Duy Ân cúi đầu mở lọ thuốc, vội la lên: “Mau cởi áo ra, miệng vết thương của anh cần phải được sát trùng!”

Hắn không cái gì, ngoan ngoãn cởi áo, lộ ra bộ ngực trơn nhẵn và đôi cánh tay cường tráng hữu lực.

Trình Duy Ân thấm thuốc sát trùng lên bông, ngẩng đầu, vừa nhìn thấy nửa thân trần của hắn, lập tức thất thần, động tác đình trệ, cứ như vậy ngơ ngác nhìn hắn.

Nàng không nghĩ tới người có vẻ mặt nhả nhặn như hắn lại rèn luyện được cơ thể rắn chắc như vậy, càng không nghĩ tới thân thể một người đàn ông lại có thể..... mê người như vậy.

“Sao vậy? Không phải cô muốn giúp tôi vệ sinh miệng vết thương sao?” Hắn cố ý hỏi.

Nàng tỉnh lại, mặt đỏ bừng, không biết nên làm sao chạm vào vai hắn. Hai mươi lăm năm qua, ngoài em trai, nàng chưa từng xem qua bộ dáng trần trụi của đàn ông.

“Ách, đúng, phải vệ sinh miệng vết thương.....” Nàng hít một hơi cố tự trấn tĩnh mình.

Cẩn thận đem bông sát trùng chấm chấm lên vai trái hắn, nàng sợ hắn sẽ đau, còn không ngừng thổi nhẹ vào miệng vết thương, cách nàng cẩn thận săn sóc ấy, lại một lần nữa làm lòng Gia Cát Tung Hoành nóng lên, không khỏi chăm chú nhìn nàng, thật lâu không thể dời tầm mắt.

Trong trí nhớ hắn, không ai quý trọng hắn như nàng, loại cảm giác được quan tâm này, đủ để người đàn ông nào cũng phải coi giáp đầu hàng.....

“Đau không?” Nàng ngẩng đầu, quan tâm nhìn hắn, vừa vịn chạm phải đôi mắt đen sâu như màn đêm của hắn.

Hắn không trả lời, tay nhẹ nhàng chạm vào mặt nàng, lòng đột nhiên mất kiểm soát, lâm vào mê hoặc nguy hiểm.....

Nàng mở to mắt kinh ngạc, nín thở, không biết hắn muốn làm gì.

Một lúc lâu sau, ngay khi nàng nghĩ mình sắp tắt thở (vì chị nín thở lâu quá), hắn cúi đầu, mặt áp sát mặt nàng, hôn lên đôi môi đỏ mọng ôn nhuận của nàng. Nàng hồi hộp nhận lấy nụ hôn như ảo như mộng này, phút chốc trái tim bay lên tận mây, không ngừng bay cao mãi.....cao mãi.....

Nụ hôn ôn nhu của hắn làm cho người ta mê say, tim nàng đập rất nhanh, có phải nàng đang tưởng tượng không? Hay là sự thật? Cho tới vừa rồi, nàng còn cho rằng nàng và hắn sẽ không có khả năng, nhưng giờ phút này, bọn họ lại gần gũi nhau như thế..... Giống như linh hồn và hơi thở đều đã hòa chung một chỗ!

Gia Cát Tung Hoành nhẹ nhàng mút lấy môi nàng, xúc cảm non mềm mê luyện kia, hơi thở nàng tươi mát như sương sớm, hương thơm cơ thể như hoa xuân mê người, hắn cứ từng chút sa vào hương thơm nơi nàng, tự chủ vốn có cũng dần tan rã.....

Cửa lớn đột nhiên truyền đến thanh âm quấy nhiễu Gia Cát Tung Hoành, hắn nhanh chóng ngẩng đầu, lùi người ra sau.

“Có người đến!” Hắn cảnh giác nhìn về phía cửa.

“Hả?” Nàng còn đang bất động, tâm hồn vẫn chưa rút xuống từ đám mây cao vạn trượng.

“Có lẽ là em cô.....” Hắn nhăn mày, nhanh chóng mặc áo lại, trong lòng có cảm giác tự trách sâu sắc với việc mình hôn nàng.

Hắn làm sao vậy? Lời cảnh cáo của Thiên Xu còn bên tai, hắn rõ ràng tuyệt đối không thể liên quan gì với nàng, vì sao còn dính lấy nàng? Vì sao còn động tâm với nàng?

“Duy Trạch? Anh nói Duy Trạch đã trở lại?” Cuối cùng Trình Duy Ân cũng nghe thấy âm thanh bên ngoài, hốt hoảng sửa lại tóc, chạy ra cửa.

Cửa vừa mở, quả nhiên thấy Trình Duy Trạch bình yên về nhà, chẳng qua trên mặt chỗ xanh chỗ tím, đi đứng bất ổn.

“Duy Trạch!” Trình Duy Ân chạy tới, đỡ lấy thân hình xiêu vẹo của em trai.

“Chị.....” Trình Duy Trạch hữu khí vô lực hô một tiếng.

“Em không sao chứ? Bị thương thế nào?” Nàng lo lắng không thôi, thân hình nhỏ nhắn cơ hồ không đỡ nổi hắn.

“Vẫn tốt, chỉ là bị đánh một chút..... Đáng giận, đám người đó rốt cuộc là ai? Em vừa ra tới cổng trường đã bị đánh ngất.....” Trình Duy Trạch hoàn toàn không rõ sự việc từ đầu đến cuối.

Gia Cát Tung Hoành đi ra, giúp Trình Duy Ân nâng hắn dậy, cảnh cáo: “Người bắt cóc cậu là Đường Thiệu Tông, nhớ kỹ, thời gian này phải đặc biệt cẩn thận.”

“Hả? Thiên Quyền, anh.....sao lại có ở đây?” Trình Duy Trạch cố mở to đôi mắt sung vù nhìn hắn.

“Là anh ấy giúp chị cứu em, Đường Thiệu Tông bắt em để uy hiếp chị, nếu không có anh ấy, có lẽ chị.....” Nàng hừ một tiếng, nhớ tới Đường Thiệu Tông định giờ trò, liền cảm thấy ghê tởm.

“Hắn uy hiếp chị cái gì? Chị? Hắn có.....” Trình Duy Trạch sắc mặt đại biến, lo lắng bắt lấy cổ tay nàng hỏi dồn.

“Không sao! Là Gia Cát Tung Hoành đã cứu chị, chị không sao.....” Nàng mỉm cười trấn an, vỗ vỗ hắn.

“Tên Vương bát đản! Nhất định tao phải tìm mày tính sổ.....” Trình Duy Trạch giận đến sôi lên, nắm tay măng to.

“Tốt nhất cậu đừng hành động thiếu suy nghĩ, hắn để tôi đối phó, hai người tự bảo vệ mình cho tốt đi, nếu không hai bên đều làm loạn cả lên, sẽ không có lợi cho Hải An.” Gia Cát Tung Hoành lập tức nói.

“Shit! Sao có thể bỏ qua như vậy? Thiên Quyền, anh hãy thay tôi dạy dỗ họ!” Trình Duy Trạch cá giận nói.

“Yên tâm, tôi sẽ.” Hắn mỉm cười nhìn Trình Duy Ân, lại nói: “Tôi nên về khách sạn, hai người nghỉ sớm đi!”

Trình Duy Ân vội nói: “Đợi chút, vết thương của anh còn chưa.....”

“Phần còn lại tôi sẽ tự xử lý.” Hắn nói cực kì lãnh đạm.

“Nhưng.....” Nàng ngây người một chút, không nghĩ chưa tới năm phút, hắn lập tức lại giữ khoảng cách với nàng.

Thế này là sao? Sao vừa rồi hắn lại hôn nàng? Việc hôn môi không phải lưỡng tình tương duyệt (cả hai bên đều có tình cảm) mới có thể làm sao?

“Ngày mai có thể tôi cần thêm tư liệu về Hải An, xin cô chuẩn bị. Hẹn gặp ở công ty.” Hắn lại khôi phục giọng điệu giải quyết việc chung, nhìn nàng một cách có lễ, tay cầm áo ngoài, ra khỏi nhà họ Trình.

Trình Duy Ân trong lòng hơi giận, cắn cắn môi dưới, trừng to mắt nhìn bóng dáng hắn dần đi xa.

Nếu không thích nàng, cần gì phải cho nàng hy vọng? Hắn chẳng lẽ không biết, một nụ hôn có thể làm người con gái vui vẻ, cũng có thể làm cho lòng người ta phiền muộn sao?

“Chị, sao vậy?” Trình Duy Trạch thấy nàng ngây ngốc, không khỏi lên tiếng gọi nàng.

“Không có gì..... Chúng ta vào thôi.” Nàng xoay người, cười cứng ngắc, dìu Trình Duy Trạch vào nhà.

Đêm nay, nàng chỉ sợ mất ngủ đến khi trời sáng.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Lệ Chi Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Vài ngày tiếp theo, Trình Duy Ân đều thấy rõ được Gia Cát Tung Hoành tránh mặt nàng, nếu không, ở trước mặt nàng hắn sẽ bày ra một thái độ khách khí đến xa lạ, bộ dáng đó so với lần đầu gặp mặt thậm chí còn lãnh đạm hơn, phảng phất nàng chỉ là người chẳng hề liên quan.....

Như một người qua đường.

Ngày đầu tiên, ngày tiếp theo nàng đều nhịn, bởi vì nàng cho rằng người ta đã không có hứng thú với nàng, nàng còn nhiệt tình không phải thực mất mặt lại buồn cười sao? Tốt xấu gì nàng cũng còn tự tôn, tuy là lần đầu tiên yêu một người đàn ông, nhưng nàng tuyệt đối không miễn cưỡng đối phương thích nàng.

Nhưng, nàng dần dần phát hiện, ngoài nàng, hắn có thể ôn hòa chào hỏi các cô gái khác, cho dù là thư ký của nàng hắn cũng trưng ra khuôn mặt tươi cười nhiều hơn, mà nàng chỉ có thể bị xa lánh giống người qua đường, hắn ngay cả một chút cũng không thêm nhìn nàng!

Vì sao chỉ nàng không được đối xử hòa nhã? Nàng không hiểu, nàng làm sai cái gì mà bị hắn bỏ rơi như vậy? Chẳng lẽ chỉ là ở một bên lẳng lặng đơn phương yêu mến hắn cũng không được sao? Cuối cùng, được ba ngày, nàng rút cuộc nuốt không nổi nổi hờn dỗi, một lần sau khi cuộc họp thường lệ kết thúc, nàng chủ động gọi hắn.

“Gia Cát tiên sinh! Xin đợi một chút.” Nàng quyết định cố lấy dũng khí hỏi một việc.

“Có việc sao? Tôi còn phải sửa một chút tư liệu liên quan.” Gia Cát Tung Hoành quay đầu nhìn nàng, nhũ mày, biểu tình nghiêm túc có chút không kiên nhẫn.

Ngày đó sau khi hôn nàng, hắn liền hối hận tự trách sâu sắc, để không phạm phải sai lầm tương tự, hắn nghiêm khắc yêu cầu bản thân cố hết sức không tiếp xúc với nàng, hơn nữa nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ, rời khỏi nơi này, bởi vậy mấy ngày nay đã triển khai hành động, từng chút một mua những cổ phiếu linh tinh còn lại trên thị trường, cũng đem mục tiêu tập trung vào cổ phần công ti trong tay Đường Thiệu Tông.

Chỉ là, ở đây mỗi ngày đều gặp Trình Duy Ân, sự tồn tại của nàng quá nhiều suy nghĩ của hắn rất nghiêm trọng, hắn biết ánh mắt của nàng vẫn dõi theo hắn, cái loại cảm tình thâm thúy này hắn không phải không hiểu, nhưng hắn không thể cho nàng điều gì, sự thực hắn là kẻ cướp, mà công ty của nàng lại là mục tiêu của hắn, quan hệ giữa hai người họ không thể có tương lai, cũng vì thế, cần gì phải làm cho đoạn tình cảm này tiếp tục phát triển?

“Sẽ không. Quấy rầy anh lâu đâu.” Về mặt của hắn làm cho nàng cảm thấy có chút tổn thương, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ trầm xuống.

“Những điều có liên quan đến điều chỉnh tài vụ của xí nghiệp Hải An tôi đều đã nói trong cuộc họp, nếu cô muốn hỏi.” Hắn ngồi ghé vào mép bàn họp, cúi đầu nhìn tư liệu trong tay, cố ý nhắc tới việc công.

“Tôi không phải muốn hỏi cái đó, tôi chỉ muốn biết.” Nàng ngắt lời hắn, trước khi nói lại hơi do dự.

“Biết cái gì?” Hắn ngắt đầu.

“Ngày đó anh. Vì sao hôn tôi?” Nàng nhanh chóng nhìn thẳng hắn, đã bất chấp tự tôn, nếu không rõ chuyện này rất có thể nàng sẽ vĩnh viễn không tìm được trái tim của mình về.

Lòng hắn hơi co rút, trên mặt lại hiện ra chút cười khê. “Thì ra cô còn để ý chuyện đó? Đó chỉ là cảm ơn cô bôi thuốc giúp tôi, không có ý gì khác, nếu làm cô hiểu lầm, tôi có thể giải thích.”

Những lời này thật làm tổn thương người khác, mặt nàng phớt trắng xanh, đau lòng cơ hồ không thể hô hấp.

Nụ hôn đó. Không có gì khác. Chỉ là hiểu lầm.

Giải thích thật đúng là hoàn toàn rõ ràng!

“Phải không? Thì ra. tôi làm.” Nàng rất muốn tỏ ra như không có việc gì mà mỉm cười phong độ, nhưng lời vừa ra khỏi miệng, lệ liền trào ra hốc mắt, lã chã chảy xuống.

Hắn giật mình nhìn nàng, bức tường quanh trái tim thật vất vả mới xây nên trong khoảnh khắc sập hoàn toàn (ôi anh ơi, sao anh chưa chi đã mềm lòng ra như bún thế này, thất vọng với anh quá đi).

“Đừng. Thực xin lỗi. Mắt tôi hai ngày nay không được thoải mái.” Nàng nhanh tay lau nước mắt, không muốn để hắn thấy bộ dạng yếu đuối của nàng, nhưng chất lỏng chết tiệt này lau thế nào cũng không xong.

“Duy Ân.” Hắn bước một bước tới gần nàng, trầm thấp gọi nàng, nhưng lại vội vàng đứng yên.

Lúc này mềm lòng, chỉ làm sự tình càng phiền toái, càng phức tạp mà thôi! Hắn tự báo cho chính mình.

“Tôi không sao. Anh có thể đi rồi.” Nàng lau không được nước mắt, liền quay người tránh đi, không ngờ vấp chân vào ghế, cả người chuẩn bị ngã xuống thảm.

“Cẩn thận!” Hắn không chút suy nghĩ liền đưa tay giữ lấy nàng, đem nàng ôm vào lòng, từ lúc này lòng hắn không thể lạnh lùng cứng rắn nổi nữa.

Nàng kinh nghi bất định ngẩng đầu nhìn hắn, trên gương mặt còn cả một chuỗi nước mắt.

Về mặt của hắn thay đổi, không hề lạnh như băng, không hề hờ hững, mà là một loại tình cảm nàng đã từng thấy trên chính gương mặt mình (chắc do soi gương).

Hắn đối với nàng. Cũng không phải không động lòng! Nàng mừng rỡ như điên nghĩ.

“Em thật là một đứa ngốc, Trình Duy Ân.” Hắn nhìn không được, nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt kháng nghị của nàng, mấy hạt châu lệ này đã đánh nát con đề phòng thủ hắn trăm phương nghìn kế xây dựng, con sóng tình sớm gọn ở đáy lòng hắn, trong nháy mắt lan tràn, mệnh mông cuộn cuộn tới lục phủ ngũ tạng.

Tình yêu, quả thật là kẻ địch ương ngạnh! Đến nay, đã ai đánh bại được nó chưa? Có ai chưa?

“Vì sao nói em khờ? Vì em yêu anh?” Nàng nhìn thẳng vào mắt hắn, thẳng thắn thừa nhận cảm tình với hắn.

Chữ “yêu” ấy như gánh nặng ngàn cân làm hắn không thở nổi, hắn nhũ mày, buông nàng ra, sắc mặt sa sầm nhìn chằm chằm nàng, trầm giọng nói: “Cô yêu tôi? Ngay cả tôi là ai cô cũng không biết còn dám yêu tôi?”

“Biết anh tên Gia Cát Tung Hoành, là thành viên Bắc Đầu Thất Tinh, là cố vấn quản lý kinh doanh, thế là đủ!” Nàng thấp giọng nói.

“Thật không? Cô không để ý ánh mắt của tôi? Cô không muốn biết vì sao chúng có thể sáng lên đã thương người, vì sao tôi có được loại năng lực này?” Hần tháo kính mắt gọng vàng xuống, bén nhọn truy vấn.

“Em. Nếu anh đồng ý nói cho em biết, em sẽ nghe, nếu anh không muốn nói, em cũng sẽ không hỏi nhiều.” Nàng đương nhiên tò mò về cặp mắt kì lạ của hắn, chỉ là, mắt hắn không ảnh hưởng được đến sự thật nàng yêu hắn chút nào.

“Đây không phải vấn đề tôi có đồng ý nói không, mà là tôi không thể nói cho cô, bí mật của tôi, công tác của tôi, cuộc sống của tôi. Tất cả, tôi còn chưa chuẩn bị tâm lý muốn chia sẻ với người khác, cô hiểu không?” Trong đôi mắt hẹp dài của hắn có sự giằng xé giữa lí trí và tình cảm.

“Vi vậy nên. Anh không thích tôi?” Nàng đau lòng hỏi.

Hần hít một hơi, đeo lại kính, thu thập tài liệu trên bàn, rồi nói: “Tôi không thể yêu cô, bởi vì sau này chúng ta còn không thể làm bạn.”

“Có ý gì?” Nàng không rõ.

“Yêu tôi nhất định cô sẽ hối hận.” Hắn bỏ lại những lời này, rồi lập tức ra khỏi phòng họp.

Nàng đứng trong phòng họp, khó có thể lý giải, hắn rõ ràng cũng thích nàng, vì sao lại muốn dùng một lí do mạo danh kỳ diệu cự tuyệt nàng? Càng nghĩ càng tức không thể dập tắt, nàng không cam lòng lao khỏi phòng họp, hô to sau lưng hắn: “Gia Cát Tung Hoành, anh là đồ nhất gan!”

Hắn cau mày, tiếp tục bước về phía trước, không để ý nàng.

“Ngay cả dùng khí yêu một cô gái cũng không có, sao có thể gọi là nam tử hán? Anh là tên tiểu quỷ có lá-gan-nhỏ—” Nàng kêu càng to.

Gia Cát Tung Hoành chợt đứng lại, xoay người, lãnh lệ đi về phía nàng. Hắn luôn cố gắng giữ cho trái tim mình không bị nàng hấp dẫn thêm, và cũng không hi vọng nàng bị tổn thương, vậy mà nàng lại nói hắn là tên nhất gan?

Nàng không nghĩ là thật sự chọc giận hắn, ngạc nhiên đứng ngay lại, hơi sợ hãi giật lùi một bước.

Hắn đi tới trước mặt nàng, bắt lấy tay nàng kéo vào phòng họp, áp nàng vào cửa, cả người dính sát vào nàng, cả giận nói: “Cô thì biết gì? Không yêu so với yêu càng cần nhiều dũng khí cô biết không? Yêu một người là loại phóng túng tùy hứng, không yêu một người lại là áp lực khắc chế, loại thống khổ này cô biết bao nhiêu?”

“Anh nghĩ tôi không hiểu sao? Tôi cũng cố gắng không yêu anh, nhưng không có cách nào, nếu có thể tùy ý khống chế trái tim, trên đời đã không có nhiều phiền não như vậy rồi.” Nàng nói, cổ sức đẩy hắn ra.

“Người chừng chạc có thể khống chế trái tim chính mình.” Hắn quát khế.

“Người tàn nhẫn lại bắt buộc trái tim người khác nghe theo lệnh của hắn.” Nàng lả chã nói.

“Cô nói tôi tàn nhẫn?” Khuôn mặt tuấn tú của hắn nhăn lại.

“Đúng, anh thật tàn nhẫn, chẳng những không dám yêu, còn muốn người khác không yêu, anh nhất gan, tàn nhẫn lại lãnh khốc vô tình.” Nàng lên án.

Hắn nhanh chóng lấy nụ hôn ngăn miệng nàng lại, tức giận, cuồng liệt công kích cánh môi mềm mại của nàng.

Nàng dám nói hắn lãnh khốc vô tình? Mấy ngày nay là ai làm cho hắn đêm không ngủ được? Là ai hàng đêm chiếm cứ đầu óc hắn? Là ai nhiễu loạn tâm trí vốn bình lặng như nước hồ của hắn một cách nghiêm trọng? Đều là nàng, Trình Duy Ân! Nàng đập nát tự chủ của hắn, phá hủy sức phán đoán thanh thoát của hắn, thậm chí ảnh hưởng tới năng lực quyết sách của hắn.

Toàn bộ nhiệm vụ và kế hoạch của hắn, rất có khả năng vì nàng mà hoàn toàn thay đổi, mà nàng lại cái gì cũng không biết.

Mang theo lửa giận trừng phạt còn sót lại, hắn lần đầu phóng ra nhiệt tình nguyên thủy nhất trong cơ thể, ôm nàng, dùng sức hôn cái miệng nhỏ nhắn không biết tiết chế của nàng.

Trình Duy Ân bị sự cuồng dã của hắn dọa sợ, hơn nữa khi đầu lưỡi hắn bá đạo tách môi nàng, len vào liếm mát gây xích mích trong miệng nàng, hai chân nàng thiếu chút nữa mềm ra không đứng nổi.

Đây là Gia Cát Tung Hoành nhả nọc kia sao? Nụ hôn kích cuồng như vậy, giống như muốn nuốt nàng, môi hắn nóng rực gât gao ngăn miệng nàng, miệng mũi nàng tràn ngập hơi thở thuần nam tính mê người của hắn, lửa nóng của hắn từng chút tiến ngày càng sâu vào linh hồn nàng.

Sau một lúc lâu, hắn hơi ngẩng đầu, ghé vào trán nàng, trầm thấp hỏi: “Hiện tại, em còn cho rằng tôi lãnh khốc vô tình sao?” Nàng lắc đầu, si mê nhìn hắn.

Thấy đôi môi đỏ mọng của nàng thân nhiên hé mở, bộ dáng thờ gấp gần như sắp chết ngạt của nàng, một chút lý trí còn sót lại của hắn cũng tuyên cáo tan

rã, hân ôm lấy mặt nàng, nặng nề mà hôn nàng, lúc này, trong kích tình mạng cả ôn nhu, đầu lưỡi hân cùng nàng dây dưa thật sâu, thật lâu ngừng không được.

Nàng chỉ cảm thấy một trận trời đất đảo lộn, giống như đang ở trung tâm gió lốc, mà hân chính là cơn lốc vây khốn nàng!

Nhưng nàng tình nguyện suốt đời suốt kiếp bị hân vây khốn, trở thành tù binh của hân, chỉ cần có thể ở cùng chỗ với hân, nàng cái gì cũng không để ý.....

Không biết qua bao lâu, hân xoay mình buông nàng ra, hít một hơi sâu, hô hấp vững vàng như chưa có chuyện gì xảy ra.

“Chờ tôi ba ngày, để tôi suy nghĩ một chút, xử lý xong vài việc, tôi sẽ tới tìm em.” Hân giống như được đồng ý, nói xong liền đi khỏi phòng họp.

Nàng một mình ở lại trong phòng, thờ dốc vô lực ngã ngồi trên ghế, toàn thân cao thấp còn lưu lại hơi thở và nhiệt tình của hân.

Nàng sao có thể nghĩ hân lạnh như băng? Vừa rồi nụ hôn nồng nhiệt, nóng bỏng cơ hồ đem nàng đốt thành tro, đôi môi hân, cái ôm của hân, đủ để cho nàng vượt qua mấy ngàn vạn mùa đông.....

Chỉ là, vì sao hân muốn nàng chờ ba ngày? Hân muốn xử lý chuyện gì? Hân..... Đã quyết định đón nhận nàng sao? Nàng hưng phấn, tim đập loạn nhịp nghĩ, trái tim lơ lửng giữa không trung, thật lâu không thể rơi xuống đất.

Trong 72 giờ tiếp theo, nàng sẽ sống thế nào đây.....

“Tiểu tử đó là ai? Mau tra cho ta! Không cần biết dùng phương pháp gì, ta đều phải tra ra chi tiết về hân!” Đường Thiệu Tông bàn tay bị băng, đi qua đi lại trong văn phòng của hân, tức giận đến mức nổi gân xanh, rùng rợn với thư kí.

“Nhưng..... Thiếu gia, chúng ta chỉ biết hân tên “Gia Cát Tung Hoành”, trên thương trường được gọi là “Lãnh Lệ quý công tử”, là một cố vấn quản lí kinh doanh, cái khác tất cả đều không biết.....” Thư kí của Đường Thiệu Tông sợ hãi nói.

“Không! Người kia không đơn giản, cũng không phải người thường, hân nhất định còn có cái gì đó ám muội, tìm thám tử tư điều tra hân cho ta, ta không tin là không tra ra lai lịch của hân!” Hân tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Bị Gia Cát Tung Hoành làm thủng một lỗ ở tay, hân nằm viện ba ngày, bác sĩ nói tay hân bị hoại tử, ngón trỏ và ngón giữa tay phải xem như bị phế, không thể cử động nữa, nói cách khác, tay phải hân chỉ còn lại ba ngón tay vô dụng, sau này ngay cả cầm đũa cũng có vấn đề.

Thật đáng hận! Kế hoạch bị cản trở, hân trộm gà không được còn mất nắm gạo, chẳng những bị thương, còn bị người khác nắm trong lòng bàn tay, làm sao nuốt trôi được cục tức này? Từ khi tiếp nhận nghiệp vụ Á Châu (theo ngụ ý của editor thì đây là công ty con của Tập đoàn Đức Lai) trong tay cha mình tới nay, đây là lần đầu tiên hân ngã thảm hại, sau này hân còn mặt mũi nào đứng trước cha? Cho nên, vô luận thế nào hân cũng phải báo thù này, ánh mắt phát ra tia sáng của Gia Cát Tung Hoành làm bị thương hân tuy làm người ta kinh hãi, nhưng vì vậy hân mới muốn điều tra kĩ, người bình thường tuyệt đối không thể có loại năng lực quý dị này, chỉ cần tra ra, hân nhất định sẽ làm Gia Cát Tung Hoành không thể sống yên trên thương trường.....

“Nhưng hiện tại trọng yếu hơn cả vẫn là chuyện công ty chứ?” Thư kí ngập ngừng hỏi lại.

“Cái gì?” Hân trừng mắt nhìn thư kí.

“Vừa rồi..... Ông chủ gọi điện nói triệu hồi Tài chính Á Châu về Mỹ, tạm dừng việc thu mua ở đây.”

“Ông ấy muốn đình chỉ công tác của ta?” Hân chấn động.

“Đúng vậy.”

“Vì sao?”

“Vì cổ phiếu đưa ra thị trường ở Mỹ của tập đoàn tựa hồ có chỗ không ổn, giảm không ngớt trong mấy ngày liền, dù không biết là nguyên nhân gì, tuy nhiên có tin là có người ở đằng sau thao túng tất cả.....” Thư kí thành thật nói.

Đường Thiệu Tông sững sờ, trong đầu hiện lên nụ cười lãnh lệ của Gia Cát Tung Hoành, vừa sợ vừa giận, hô nhỏ: “Có phải do hân trả thù?”

“Ai?”

“Còn ai vào đây? Gia Cát Tung Hoành!”

Hân tức giận nắm tay vào mặt bàn. “Đáng chết! Tuyệt đối không sai, loại xiếc này đúng là sở trường của hân.....”

“Chúng ta nên làm gì bây giờ?”

“Chúng ta không trở về Mỹ, tin ta, chỉ cần trừ bỏ hân, tập đoàn sẽ không sao. Nói cho cha ta, ta sẽ nhanh chóng giải quyết vấn đề.....” Đường Thiệu Tông âm ngoan cười.

Chỉ cần không có Gia Cát Tung Hoành, tất cả sẽ trở lại như cũ, xí nghiệp Hải An cùng Trình Duy Ân đều là của hắn, Tập đoàn Đức Lai cũng sẽ bình yên vượt qua nguy cơ lần này.

Đúng vậy, chỉ cần không có Gia Cát Tung Hoành.

Gia Cát Tung Hoành đã hai ngày không tới xí nghiệp Hải An, hắn muốn tĩnh lặng một mình, bởi vậy vẫn ở khách sạn, suy ngẫm về khả năng giữa hắn và Trình Duy Ân.

Hắn luôn luôn cân nhắc, vì Trình Duy Ân mà vi phạm mệnh lệnh của Thiên Xu đến tột cùng có đáng không, bỗng nhiên hắn có thể cảm giác được sự căng xé và dày vò của Diêm Quýnh khi vì Đông Tâm Ngữ mà phải phản bội tổ chức.

Hiện tại đối là hắn, hắn cũng lâm vào tình cảnh khốn khổ hết như vậy, tình yêu đang chiến đấu kịch liệt cùng nguyên tắc vững vàng trong đầu, đột nhiên, sinh mệnh hắn không còn thắng tập, sự xuất hiện của Trình Duy Ân làm cho hắn phải lựa chọn, tuy nhiên. Sau khi chọn tình yêu, hắn sẽ không thể lường được kết quả.

Đối với cạnh tranh trên thương trường, hắn nắm chắc. Nhưng đối với tình yêu, hắn lại không thể chắc chắn, chỉ vì giữa hắn và Trình Duy Ân còn vương một Thiên Xu.

Hai ngày hai đêm, hắn chưa từng chợp mắt, cuối cùng vào sáng sớm ngày thứ ba, hắn đã nhận rõ một sự thật.

Hắn thích Trình Duy Ân! Vô cùng thích!

Mới hai ngày không thấy, hắn đã bắt đầu nhớ nụ cười tươi tắn của nàng, nhớ sự lỗ mãng, sơ ý, chân thành, xúc động của nàng.

Bỏ lỡ Trình Duy Ân, phần đời còn lại của hắn có lẽ sẽ vĩnh viễn sống trong cô tịch cùng hối hận, mỗi lần ở cùng nàng, dây cót trong cơ thể hắn có thể hơi loi lỏi, sự đơn thuần trong sáng của nàng vừa vặn có thể cân bằng tâm lý hắn khi bị hãm sâu vào thế giới xảo trá hay thay đổi, người lừa ta gạt, làm hắn quên đi nhiều việc vật đáng ghét.

Vì vậy, hắn càng không thể để nàng rời xa mình!

Hắn vẫn biết mình muốn gì, chỉ cần nhận định rõ là sẽ toàn lực ủng hộ, quan niệm này thúc đẩy hắn trong mỗi lần chơi trò chơi tiền tài (anh ác vừa thôi, anh làm bao người trên thương trường điều đúng mà chỉ cho đó là trò chơi à?).

Nhưng là, ý tưởng muốn có một người con gái với hắn mà nói vẫn là lần đầu tiên, nói thật, Trình Duy Ân chân chất cũng không phải quá xuất sắc, nhưng nàng cho hắn cảm giác vô cùng thoải mái, nếu có thể sống cả đời cùng cô gái như vậy, hắn sẽ là một việc rất tốt.

Cứ quyết định vậy đi!

Hắn mở máy tính, chuẩn bị lên mạng nói chuyện với Thiên Xu (có nên edit là chat cùng Thiên Xu không nhỉ?), hắn muốn nói cho Thiên Xu, nếu muốn mua công ty hắn sẽ tìm một công ty lớn hơn xí nghiệp Hải An, vì không thể tìm được cô gái nào phù hợp với hắn như Trình Duy Ân.

Đang muốn gõ bàn phím thì có người gõ cửa, hắn đứng dậy ra cửa, tay vừa định mở, sắc mặt lập tức khế biến.

Xuyên qua cửa nhìn hình bóng mờ hồ bên ngoài, hắn lập tức nhận ra ai tới.

Thiên Ki Dịch Kiếm Hoài!

Hắn đến Hồng Kông làm gì? Chẳng lẽ. Thiên Xu đã sớm đoán được sẽ có kết quả như vậy? Nên phái Dịch Kiếm Hoài đến giám thị hắn? Hắn trầm mặt mở cửa, quả nhiên, soái ca Dịch Kiếm Hoài với mái tóc nâu dài đứng tựa vào bức tường cạnh cửa, vẻ mặt nhàm chán lên tiếng chào hắn.

“Hi! Thiên Quyên.”

“Thiên Xu phái ngươi đến sao? Thiên Ki.” Hắn đẩy đẩy gọng kính, lạnh lùng hỏi.

“Đúng, không chỉ ta, những người khác sau khi xong nhiệm vụ của mình đều sẽ đến.” Dịch Kiếm Hoài hai tay cho vào túi quần, điềm nhiên đi vào.

“Những người khác đều đến? Vì sao?” Lần đầu tiên hắn không rõ dụng ý của Thiên Xu, Thiên Xu muốn mọi người tập hợp ở Hương Cảng rút cuộc để làm gì?

“Không biết.” Dịch Kiếm Hoài nhún nhún vai, hắn không giống người khác, từ trước tới giờ hắn luôn lười phóng đoán suy nghĩ của Thiên Xu, dù sao Thiên Xu muốn hắn làm gì hắn sẽ làm cái đó, chẳng cần tốn neron thần kinh cho mấy việc vô nghĩa (anh thật sự quá lười, khiến em nghi ngờ về chỉ số IQ của anh. Mà thực ra em cũng lười thế thôi).

“Ngươi không biết? Những người khác thì sao? Mọi người đều không biết?” Gia Cát Tung Hoành có dự cảm không tốt lắm, các thành viên Bắc Đầu Thất Tinh ngoài đảo Bắc Cực Tinh, chưa bao giờ tập hợp toàn bộ ở nơi khác, bởi vậy, càng có vẻ không bình thường.

Dịch Kiếm Hoài đi tới giường lớn, cả người nằm ườn ra, vừa nói rộng thất lưng vừa trào phúng nở nụ cười.

“Thiên Quyên, trong chúng ta trừ ngươi còn ai đoán được tâm tư của Thiên Xu? Hỡi ta cũng vô dụng, ta cái gì cũng không biết, chỉ biết lần này đến Hồng Kông là để nghỉ phép.....”

Gia Cát Tung Hoành nhú mày, ngồi vào bàn, gõ bàn phím kết nối với “Bắc Cực Tinh”, hắn muốn trực tiếp tìm Thiên Xu để hỏi.

Nhưng thật bất ngờ, bình thường chỉ cần vừa lên Thiên Xu sẽ tự động hiện thân, lần này lại không thấy bóng dáng, hiện tượng này càng làm hắn bất an.

Có vấn đề.....

Trực giác nói cho hắn, Thiên Xu nhất định đang ra sách lược gì đó.

“Thiên Ki, Thiên Xu vì sao không ở trên đó?” Hắn đi đến bên giường, cúi đầu hỏi.

“Ta làm sao biết được!” Thiên Ki hất xì 1 cái, kéo chăn che đầu. “Mệt chết ta, đi trình diễn 3 ngày, lại từ Milan bay về đây, để ta ngủ chút.....”

Gia Cát Tung Hoành biết công việc làm người mẫu của Dịch Kiếm Hoài chẳng phân biệt ngày đêm, nhưng hắn chịu không nổi cái bộ dáng lười nhác dù trời sụp cũng không dậy của tên này.

“Người đừng ngủ vội, nói cho ta biết Thiên Xu quyết định tất cả mọi người đi Hồng Kông vào lúc nào?” Hắn ngồi ở mép giường, kéo chăn ra, nghiêm túc tra hỏi.

Dịch Kiếm Hoài thở dài một hơi, ôm lấy gáy Gia Cát Tung Hoành, kéo hắn ra gần mình, gương mặt đẹp trung tính (có nét đẹp cả của nam lẫn của nữ) hơi cười một nụ cười mê hoặc làm người ta nín thở.

“Ta nói Thiên Quyên à, vì sao ngươi để ý Thiên Xu vậy? Trong mắt ngươi, Bắc Đẩu Thất Tinh chúng ta giống như chỉ có mình Thiên Xu, như thế nào nhỉ, chỉ có hắn mới có thể đối đầu với ngươi, phải không?”

Gia Cát Tung Hoành không bị Dịch Kiếm Hoài ảnh hưởng chút nào, hắn không động dậy, lạnh lùng thốt: “Ta chỉ là không quá yên tâm với một chủ nhân hơn mười năm thủy chung giấu mặt thôi.”

“Có gì không yên tâm? Hắn đã cứu chúng ta, chẳng lẽ còn hại chúng ta?” Dịch Kiếm Hoài khởi động tay, để sát vào người Gia Cát Tung Hoành, cười nhẹ.

“Cũng chưa chắc.” Hắn hừ một tiếng.

“Ta thực không hiểu ngươi, cái đầu thông minh của ngươi vì sao không thể dừng lại nghỉ chút? Cả ngày muốn đầu trí cùng Thiên Xu, thắng bại thật sự trọng yếu vậy sao?” Bàn tay vốn ôm gáy Gia Cát Tung Hoành của Dịch Kiếm Hoài đột nhiên khoát lên vai hắn, chặc chặc lắc đầu.

“Ngươi sẽ không biết.....” Hắn mới nói một nửa, bỗng nhiên một bóng người đi tới chỗ khe cửa khép hờ, hắn đề phòng quay đầu, người nọ rõ ràng là Trình Duy Ân!

Trình Duy Ân bị cảnh tượng trước mắt hù dọa!

Gia Cát Tung Hoành cùng một mỹ nữ tóc dài nửa nằm trên giường dựa vào nhau gần như vậy, hai người tựa hồ còn đang nói chuyện thân mật với nhau, thì ra chuyện hắn muốn xử lý chính là mang bạn gái của hắn đến, thì ra hắn đã sớm có đối tượng, thì ra ba ngày nay hắn đều ở cùng cô gái khác!

Nàng bỗng nhiên cảm thấy một trận choáng váng, trong nháy mắt trái tim vỡ thành ngàn vạn mảnh, chờ đợi hai ngày, ngày thứ ba khẩn cấp đến tìm hắn, thì thấy..... Kết quả như vậy.

“Duy Ân? Sao em lại tới đây?” Gia Cát Tung Hoành hơi sửng sốt, hắn không nghĩ nàng lại chạy tới tìm hắn.

“Thực xin lỗi..... Cửa không đóng, nên tôi vào được..... Thực có lỗi..... Quấy rầy hai người.....” Trình Duy Ân mặt trắng xanh, cố gắng trấn định, nhưng ngực co rút đau đớn lại làm cho nàng không làm sao nỡ nụ cười nổi.

Dịch Kiếm Hoài quay đầu, lạnh lùng nhìn nàng, không lên tiếng.

“Không sao, bọn anh cũng không nói gì.....” Hắn từ giường đứng dậy, cảm thấy kinh ngạc trước biểu tình đau xót của nàng.

“Lê ra anh nên nói sớm cho tôi, nếu anh nói rõ cho tôi là đã có người trong lòng..... Tôi sẽ không.....” Nàng nói được vài câu, hốc mắt sớm bị hơi nước làm đầy, vì không muốn để hắn cùng bạn gái thấy nàng rơi lệ, nàng không nói nữa, chưa dứt lời liền xoay người chạy đi.

“Duy Ân!” Hắn đứng lên, gọi gấp.

Dịch Kiếm Hoài vẫn chưa cơ hội mở miệng, vuốt vuốt tóc, nhú mày buồn bực nói: “Cô gái này bị sao vậy? Tiến vào, nói mấy câu kì quái không đầu không đuôi rồi lại chạy đi?”

Gia Cát Tung đẩy hắn ra, quát khê: “Đều tại ngươi, nàng hiểu lầm ngươi là nữ!” Nói xong, hắn vội vàng đuổi theo.

Địch Kiếm Hoài kinh ngạc sâu sắc khi thấy vẻ mặt hắn, một Gia Cát Tung Hoành luôn bình ổn, bình tĩnh như núi lại có vẻ mặt cuồng quít đuổi theo một cô gái? Thật đúng là chuyện lạ có thật!

Trình Duy Ân vọt vào thang máy, ấn thang đi xuống, đúng lúc cửa sắp đóng, Gia Cát Tung Hoành ngăn thang máy lại, chắn ở cửa.

“Duy Ân, đi ra.” Hắn vươn tay về phía nàng.

“Anh về với bạn gái anh đi!” Nàng không quay đầu, vẫn đưa lưng về phía cửa như cũ, nghẹn ngào nói.

Hắn thờ dài, giải thích: “Đó không phải bạn gái anh, đó là.....”

“Đừng nói nữa! Tôi có thể tự hiểu, là tôi tự mình đa tình, không tìm hiểu rõ..... Anh không cần để ý tôi, tôi đáng bị.....” Nàng càng nói càng ủy khuất.

“Duy Ân, em hiểu lầm.....”

“Tôi nào có hiểu lầm, tôi tận mắt thấy rất rõ ràng..... Nhưng điều làm tôi khó sở là..... Anh đã có đối tượng, vì sao còn cho tôi hy vọng? Vì sao còn..... Hôn tôi.....” Nàng càng nói càng không nhịn được khóc.

Tất cả nước mắt trong đời nàng đại khái đều chảy trong khoảng thời gian nàng quen biết hắn.

Hắn nở nụ cười bất đắc dĩ, cũng vào thang máy, giữ lấy bả vai nàng, cúi đầu hôn môi nàng, nàng kinh ngạc muốn tránh ra, nhưng rất nhanh bị chế phục, ôn thuận ở trong lòng hắn.

Cửa thang máy chậm rãi đóng, cũng tạm thời cho bọn họ một không gian riêng nhỏ.

Một lát sau, hắn ngẩng đầu, lau đi nước mắt lưu lại trên mặt nàng, nụ hôn ôn nhu như vậy, động tác ôn nhu như vậy, khiến tất cả oán hận trong lòng nàng trở thành hư không.

“Đúng là em chẳng chịu tìm hiểu rõ, người trong phòng anh là một thành viên khác của Bắc Đầu Thất Tinh, là đàn ông!” Hắn cười nhẹ.

“Cái gì?” Nàng chớp mắt mấy cái, kinh ngạc hỏi.

“Hắn là Thiên Ki, là một tên đàn ông không hơn không kém” Hắn lặp lại lần nữa.

“Sao có thể vậy? Em thấy rõ ràng.....” Rõ ràng là một mái tóc mê người, hơn nữa gương mặt tinh mỹ, da trắng môi hồng, vậy sao có thể là đàn ông?

“Không tin? Không tin lời anh thì quay lại nhìn một chút nào.” Hắn nắm tay nàng, ấn nút mở cửa thang máy.

“Đợi chút, em.....” Nếu người nọ thật sự là đàn ông, nàng hiểu lầm người ta như vậy không phải rất mất mặt sao?

“Đi theo anh, em có thể giáp mặt xác nhận hắn là nam hay nữ.” Hắn lôi nàng ra khỏi thang máy, trở về phòng.

Trở lại phòng, vị “mỹ nữ” kia đã rời giường, “người đó” đứng trước cửa sổ sát đất (kiểu phòng khách sạn có 1 phía lắp toàn bằng kính) ngắm phong cảnh bên ngoài.

Nàng nhìn mái tóc nâu mềm mại của “người đó”, cùng với dáng người cao cao mảnh khảnh, làm thế nào cũng không thể liên tưởng “người đó” với những người đàn ông bình thường khác.

“Thiên Ki, Trình Duy Ân tiểu thư muốn gặp người, nàng là thân chủ của ta, cũng là chủ tịch Xí nghiệp Hải An Hồng Kông.” Gia Cát Tung Hoành vừa vào cửa vừa lên tiếng.

Địch Kiếm Hoài xoay người, hất tóc một cái, lãnh đạm gật đầu với nàng. “Xin chào.”

Giọng nam trầm thấp cuối cùng cũng xóa tan nghi ngờ của Trình Duy Ân, nàng đánh giá áo màu đỏ sậm cùng quần da đen rất hợp với hắn đang mặc, gầy da, còn có gương mặt xinh đẹp không chê vào đâu được của hắn, âm thầm sợ hãi than trên đời làm sao có thể có người đàn ông gọi cảm xinh đẹp như vậy!

“Anh thật sự..... Rất đẹp!” Nàng hai mắt đăm đăm, nhìn không được ca ngợi.

Địch Kiếm Hoài nheo nheo mắt, vị Trình Duy Ân này cũng không tính xinh đẹp, ít nhất cũng kém một đồng mỹ nhân hắn từng gặp rất nhiều, điều duy nhất có thể so sánh với người khác, cũng chỉ có khí chất điềm tĩnh tao nhã của nàng, còn có cặp mắt thanh sáng mà trong trẻo kia.

“Cảm ơn.” Hắn rất ngạc nhiên về điểm mà Gia Cát Tung Hoành coi trọng nàng nhất, hắn nghĩ người khôn khéo soi mói như Gia Cát Tung Hoành thì ánh mắt hắn là rất cao mới đúng.

“Thiên Ki người mẫu độc quyền của hãng thời trang Na Tái Tư (không rõ cái này là phiên âm của cái gì trong tiếng Anh, đành để nguyên vậy).” Gia Cát Tung Hoành bổ sung.

“Na Tái Tư. A! Tôi nhớ ra rồi, vị người mẫu áo cưới xinh đẹp năm nay của Na Tái Tư.” Nàng kêu lên ngạc nhiên, buổi trình diễn áo cưới của họ năm nay làm cho cả ngành công nghiệp thời trang phải xôn xao, nghe nói người mẫu chính lại do một siêu mẫu nam đảm nhận, làm tất cả khách mời đều kinh điển.

“Thì ra cô cũng biết.” Dịch Kiếm Hoài đảo mắt xem thường, buổi trình diễn kia hẳn thật không cam lòng mà vẫn bị bắt làm, trời mới biết hẳn hận nhất chính là người khác coi hắn là nữ, lần đó nhà thiết kế lại là tên điên bị bệnh thần kinh, mới hại hắn diễn trò khôi hài như vậy.

“Trời ạ, không nghĩ tới vị siêu mẫu kia chính là anh.” Trình Duy Ân vui vẻ nói, đã quên tất cả chuyện vừa rồi.

“Được rồi, đừng đề cập tới chuyện đó nữa, bị nhìn nhầm là nữ đã khiến tôi đủ giận, còn phải mặc đồ nữ, quả thực là đáng cười.” Dịch Kiếm Hoài không khách khí ngắt lời nàng.

Nàng xấu hổ cúi gầm mặt, ngay năm phút trước, nàng cũng coi hắn là nữ.

Gia Cát Tung Hoành buồn cười nhìn nàng, nói: “Bây giờ em tin rồi chứ!”

Nàng liếc hắn một cái, ngượng ngùng cúi đầu. “Thực xin lỗi.”

“Không cần xin lỗi, tuy tôi là nam, nhưng đối với người anh tuấn như Thiên Quyền khi rảnh rỗi sẽ thần hồn điên đảo, có lúc, tôi cũng muốn lừa hắn lên giường lắm!” Dịch Kiếm Hoài đi đến bên người Gia Cát Tung Hoành, cố ý ôm lấy hắn.

Nàng kinh ngạc tròn to mắt, trái tim thật vất vả mới bình tĩnh lại trở nên bất an.

Thiên Ki, là người đồng tính luyến ái?

“Đừng náo loạn, Thiên Ki.” Gia Cát Tung Hoành nhủ thầm.

“Ta có làm loạn đâu, ta vốn rất thích người mà.” Dịch Kiếm Hoài khe khẽ cười, còn đùa dai ghé môi cạnh tai Gia Cát Tung Hoành.

“Người thích là Thiên Toàn chứ!” Gia Cát Tung Hoành lạnh lùng cười.

(Editor chú thích: Ừm, thực ra nếu chú thích thì chả còn hồi hộp mấy, nhưng cũng không nên khoác cho anh cái vụ đồng giới này lâu quá. Bồng Vũ chưa viết đam nữ thì phải. Bấy h ảnh hơi có chút nhầm lẫn về tâm lý, lí do tại sao thì phải chờ thôi, tới quyển thứ 4 sẽ rõ.

Mà có ai nhớ lời nói đầu của tác giả không (không nhớ thì xem lại nhé). Bồng Vũ hỏi ai là người trong lòng Dịch Kiếm Hoài ở thời điểm trong Lãnh Lệ Chi Tinh, nhớ trả lời là Diêm Quỳnh ca nhé, nếu trả lời vào gần 10 năm trước sẽ được sách có chữ kí của Bồng Vũ đấy).

Dịch Kiếm Hoài cứng đờ người, sắc mặt đột nhiên biến, phút chốc lùi lại. “Người đang nói bậy gì đó?”

“Yên tâm, chuyện này chỉ có ta nhìn ra, Thiên Toàn cũng không biết.” Gia Cát Tung Hoành quay đầu nhìn hắn, tiếp tục nói: “Nếu không, với cá tính của hắn, đã sớm trở mặt với người.”

“Câm miệng!” Dịch Kiếm Hoài quát khế.

“Cũng may, người vẫn chưa làm gì Đông Tâm Ngự, điểm ấy ta rất bội phục.”

“Người nói đủ chưa? Đừng tùy tiện đoán rồi tự cho là đúng, ta khuyên người dồn tâm tư vào công tác đi, đừng học Thiên Toàn bị tình yêu làm mù quáng, phản bội Thiên Xu!” Dịch Kiếm Hoài âm trầm cảnh cáo, xoay người đi ra ngoài.

Gia Cát Tung Hoành khước miệng nhếch, trong lòng hơi run sợ.

Dịch Kiếm Hoài khi đi qua Trình Duy Ân, còn cảnh cáo riêng nàng, “Trình tiểu thư, cẩn thận một chút, yêu người như Thiên Quyền sẽ mệt chết, hắn yêu nhất là tiền, không phải nữ nhân.” Nói xong, hắn càn rỡ rời đi, để lại Trình Duy Ân ngơ ngác.

Vừa rồi, Gia Cát Tung Hoành cùng vị Thiên Ki kia tựa hồ có xô sát nhỏ, tuy nghe không hiểu bọn họ đang nói gì, nhưng nàng có thể xác định, Thiên Ki cùng Gia Cát Tung Hoành tuyệt đối không phải quan hệ yêu đương.

Gia Cát Tung Hoành tháo kính mắt xuống, day day trán, không tìm được Thiên Xu làm cho lòng hắn không hiểu sao cảm thấy lo âu. Vì Trình Duy Ân, hắn muốn dừng việc đầu tư Xí nghiệp Hải An, nhưng Thiên Xu tránh không gặp mặt, có hàm ý bắt hắn tiếp tục chấp hành lệnh sao? Nhưng nếu tiếp tục, lấy được Xí nghiệp Hải An, Trình Duy Ân còn có thể tha thứ hắn sao?

“Tung Hoành, anh khỏe không?” Trình Duy Ân lo lắng đi tới chỗ hắn, về mặt môi trên mặt hắn làm tim nàng thật đau.

Hắn mở to mắt chăm chú nhìn nàng, bỗng nhiên nhớ tới lời Dịch Kiếm Hoài.

Hắn sẽ vì nàng mà phản bội Thiên Xu sao? Thiên Xu muốn hắn trăm ngàn lần đừng yêu Trình Duy Ân, nhưng lại cố tình đem chuyện Trình Duy Ân giao cho hắn xử lý, trong này có âm mưu gì?

“Tung Hoành?” Nàng thấy hấn trầm tư không nói, trong lòng càng thêm bất an.

Hấn lấy lại tinh thần, nhìn vào đôi mắt nóng bỏng mà hồn nhiên của nàng, trong lòng nóng lên, xoay mình ôm nàng, đem môi mình đặt lên môi nàng.

Hấn yêu nàng!

Nếu phải chọn giữa nàng và Thiên Xu, thì hấn sẽ chọn nàng!

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Lệ Chi Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Cả một ngày, Trình Duy Ân đều ở cùng Gia Cát Tung Hoành, hai người hôm nay vừa vận cũng chưa vào công ty, nên hẹn nhau cùng đi dạo, thả lỏng tâm tình một chút.

Trình Duy Ân chưa bao giờ biết Hồng Kông, nơi đã ở suốt 25 năm, lại là nơi vui như vậy, chỉ cần ở cùng Gia Cát Tung Hoành, đâu cũng là thiên đường!

Đây là ma lực tình yêu sao? Lòng của nàng lập tức sống động, thế giới của nàng không còn là Xí nghiệp Hải An, Gia Cát Tung Hoành cho nàng một trời đất riêng, làm nàng đột nhiên cảm thấy trên đời hết thấy đều là trời cao biển rộng, cảm giác bay bổng!

“Tiếp theo..... Chúng ta đi đâu?” Nàng ngồi trong một quán trà, vừa ăn điểm tâm ngọt vừa hỏi.

Hôm nay, họ tới sông Cửu Long và vài hòn đảo ở Hồng Kông để ngắm cảnh, theo Tiêm Sa Chủy, Vượng Giác, đến Trung Hoàn, Đồng La Loan, thậm chí còn đến trường đua ngựa, nói thì thực kì diệu, chỉ cần là con ngựa mà Gia Cát Tung Hoành coi trọng nhất định cuối cùng sẽ thắng, bởi vậy họ còn kiếm được chút lời.

“Đâu cũng được.” Gia Cát Tung Hoành cười, nhìn nàng tinh thần sáng láng khuôn mặt hồng nhuận, thực bội phục nàng đi một ngày còn chưa mệt, hấn hai đêm không ngủ, mặc dù hơi ỉu rũ, cũng không muốn phá hỏng sự vui vẻ của nàng, chỉ cần nhìn nàng đắm chìm trong hạnh phúc vui sướng cũng là một loại hưởng thụ.

Thực ra, trốn đi chơi nửa ngày như thế là lần đầu tiên của hấn.

“Ừm..... Tới mấy đảo nhỏ chơi một chút thì sao?” Nàng đề nghị.

“Lần sau đi, đã sắp hoàng hôn, em đừng về nhà muộn.” Hấn chống cằm, tầm mắt thủy chung không rời khỏi khuôn mặt nhỏ nhắn động lòng người của nàng.

“Phải..... A! Đã sắp năm giờ! Thời gian trôi thực nhanh.” Nàng xem đồng hồ, không nghĩ tới thời gian tốt đẹp đã trôi qua nhanh như chớp.

“Đi ăn gì đi! Ăn xong anh đưa em về.” Hấn cười nói.

“Được, đi ăn cua, em mời.” Nàng gật gật đầu, hưng phấn vỗ vỗ túi.

“Anh đây nên ăn nhiều chút gỡ vốn.” Hấn đùa.

“Em không sợ đâu, anh kén ăn, mỗi lần đều chỉ ăn một chút, mời người như anh ăn cơm thì sợ gì.” Nàng cười trêu hấn.

“Được, với những lời này của em, anh không thể không ăn no.” Hấn kéo tay nàng ra khỏi quán trà.

Gió vào lúc chạng vạng thổi vào mặt họ, khi đi trên đường, Gia Cát Tung Hoành bỗng nhiên thấy rất nhẹ nhõm.

Hạnh phúc chân chính không phải là đánh thắng bao nhiêu kẻ thù, cũng không phải kiếm được bao nhiêu tiền, mà là có thể cùng người mình yêu sống bình yên qua ngày.....

Trình Duy Ân rúc vào người hấn, hy vọng có thể cứ tay nắm tay như vậy đến trọn đời.

Nửa giờ sau, bọn họ đi vào một nhà hàng nổi tiếng chuyên về cua, nhưng vừa mới ngồi xuống, lập tức có người tới.

“Duy Ân.” Người tới là một người đàn ông khoảng 35, 36 tuổi, dáng người cường tráng, rất trí thức.

Trình Duy Ân nhìn lại, vui vẻ nói: “Quản lý Vương! Sao anh lại ở đây.....”

“Anh mới từ Thượng Hải về, cùng bạn đến ăn một bữa cơm.” Người kia cười cười với nàng, tiếp theo quay đầu nhìn Gia Cát Tung Hoành.

“Vị này là.....”

“Thế à? Anh vất vả rồi..... À, đó là.....bạn của em”

Nàng hơi thẹn thùng sờ sờ tai, rồi mới quay sang Gia Cát Tung Hoành giới thiệu: “Vị này là quản lý Vương Phạm Vi ở chi nhánh công ty tại Thượng Hải của chúng ta.”

Gia Cát Tung Hoành lễ độ đứng lên, chủ động vươn tay. “Xin chào, tôi là Gia Cát Tung Hoành.”

Vương Phạm Vi bắt tay hắn, ánh mắt tràn ngập đánh giá cùng địch ý. “Xin chào.”

“Quản lý Vương tuổi trẻ hứa hẹn, là trợ thủ đắc lực của ba em, em đã quen anh ấy hơn mười năm!” Nàng cười bổ sung.

“Thế à?” Gia Cát Tung Hoành từng xem qua tư liệu về người này, Vương Phạm Vi không phải người đơn giản, chi nhánh Hải An ở Thượng Hải là công ty duy nhất kiếm được lời về cho Hải An.

“Chỉ có hai người sao? Muốn cùng ăn không? Bọn anh gọi nhiều đồ ăn, bên đó cũng có mấy vị khách hàng lớn của Hải An.” Vương Phạm Vi nhiệt tình mời.

“Cái này.....” Trình Duy Ân cũng không muốn đi, nhưng thân là chủ tịch Hải An, về lễ nghĩa vẫn là phải qua chào mấy vị khách hàng lớn một chút.

“Anh nghĩ Gia Cát tiên sinh hẳn là sẽ không phản đối mới đúng.” Vương Phạm Vi tiên phát chế nhân nói.

Gia Cát Tung Hoành cười nhẹ. “Đương nhiên.”

Trình Duy Ân thấy hắn đáp ứng, cũng vui vẻ đồng ý, hai người gia nhập cuộc xã giao của Vương Phạm Vi.

Hai giờ tiếp theo, Vương Phạm Vi làm chủ toàn bộ đại cục, hắn nói chuyện phiếm với mỗi người, giữ chặt Trình Duy Ân, rồi thỉnh thoảng giúp nàng gấp rau, rót rượu, lấy thịt cua.....

Mấy động tác nhỏ này lọt vào mắt Gia Cát Tung Hoành, ngoài mặt hắn bất động thanh sắc, trong lòng lại bị đồ kị đốt cháy, hắn đã sớm nhìn ra, tên Vương Phạm Vi có rắp tâm với Trình Duy Ân, ánh mắt tên đó nhìn nàng không phải của người làm công với chủ, mà thuần túy là ánh mắt nóng bỏng nam nhân nhìn nữ nhân, hơn nữa, tên đó tựa hồ thấy được quan hệ thân mật giữa hắn và Trình Duy Ân nên cố tình khoe giao tình của mình với nàng cũng không phải là ít.

Mà càng làm hắn tức giận, là Trình Duy Ân cái gì cũng chưa phát hiện, nàng một chút cũng không biết sự ân cần của Vương Phạm Vi đối với nàng sớm vượt qua giới hạn của cấp dưới với cấp trên.

Gia Cát Tung Hoành ánh mắt càng lúc càng lạnh, thật vất vả bữa ăn mới chấm dứt, hắn cùng Trình Duy Ân ra khỏi nhà hàng, Vương Phạm Vi cũng theo tiễn, một bộ dáng lưu luyến không rời.

“Duy Ân, mai anh lại tới công ty bàn chuyện tiếp với em.” Vương Phạm Vi kêu tên nàng thân thiết, hơn nữa tay còn quàng lấy lưng nàng.

Gia Cát Tung Hoành không thể nhịn được nữa, hơi cúi đầu, một chùm tia sáng từ mắt chiếu ra, tay Vương Phạm Vi nhất thời giống như bị chích một cái, vội vàng rút về, nghĩ mãi không thông là vì sao.

Trình Duy Ân không chú ý tới cuộc ám đấu (ngắm ngầm đấu nhau) của hai người, nàng quay đầu nhìn Vương Phạm Vi, cười nói: “Được, việc công ngày mai bàn tiếp, tạm biệt.”

Sau khi từ biệt Vương Phạm Vi, nàng cùng Gia Cát Tung Hoành lái xe về khách sạn, nhưng dọc đường Gia Cát Tung Hoành trầm mặc không nói gì, vẻ mặt trầm lãnh, làm nàng buồn bực khó hiểu.

“Anh sao vậy?” Nàng nhìn mặt hắn.

“Không có gì.” Hắn lạnh lùng đáp.

“Không có gì sao mặt lại xị ra vậy?” Nàng vô tội nháy mắt mấy cái.

Hắn không trả lời, chỉ tăng tốc xe.

“Tung Hoành?” Nàng càng cảm thấy kỳ quái.

“Đừng âm ỉ, anh đang lái xe.” Hắn hơi nhú mày.

Hắn rút cuộc là làm sao vậy? Nàng lo sợ nghĩ, lại tìm không ra nguyên nhân.

Tới trước khách sạn, hắn dừng xe, bỏ lại một câu: “Em về đi” rồi xuống xe vào khách sạn.

Nàng ngồi yên trên xe, nhìn bóng dáng hắn, nghĩ thế nào cũng không thích hợp, thế là giao xe cho người trông ở bãi đỗ, vội vàng đuổi theo.

“Tung Hoành, chờ chút.....” Nàng gọi hắn, đuổi vào trong thang máy.

Hắn hai tay đút túi quần, hé ra khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng, không để ý nàng.

“Rút cuộc anh đang tức cái gì? Nói cho em biết đi!” Nàng tính bộp chộp, lại thiếu cẩn thận, căn bản đoán không ra hắn đang bị làm sao.

“Không có gì, chỉ là mệt mỏi thôi.” Hắn nhìn xuống đất, thản nhiên nói.

“Nhưng.....” Nhìn bộ dáng mắt húng của hắn cũng không giống mệt mỏi!

Thang máy dừng ở tầng hai mươi lăm, cửa vừa mở, hắn lập tức đi ra ngoài, bỏ lại nàng phía sau.

Nàng vội vàng đuổi theo, miệng vẫn nói: “Rút cuộc có chuyện gì? Anh không nói sao em biết được? Có phải bữa tối quá khó ăn? Không hợp khẩu vị anh?” Nàng nhớ lại, trước bữa tối hắn vẫn bình thường, cho nên mấu chốt nhất định là ở bữa tối.

Hắn đi tới trước cửa, quắc mắt xoay người, không hờn giận nói: “Em về đi, đừng làm phiền anh nữa.”

Nàng giật mình, khỏ sở nhìn hắn. “Rõ ràng là anh đang giận nên mới đuổi em về!”

“Anh không giận.” Hắn trầm mặt phủ nhận.

“Gạt người, rõ ràng anh đang tức giận, anh nói đi! Em đã làm sai chuyện gì?” Nàng nói to hơn.

Hắn nhìn ra chỗ khác, quay lưng mở cửa rồi đi vào.

Nàng theo vào trong phòng, lớn tiếng nói: “Anh nói đi!”

Hắn cởi áo vest, kéo lỏng caravat, đi vài bước, xoay mình quay đầu nhìn nàng. “Đừng hỏi nữa, sau này khi ở cùng Vương Phạm Vĩ cẩn thận một chút là được.”

“Quản lý Vương? Anh ấy..... Làm sao?” Nàng ngẩn người, sao đột nhiên lại nhắc tới Vương Phạm Vĩ?

“Hắn có lòng dạ khác với em.” Hắn hừ lạnh.

“Quản lý Vương có ý đồ với em? Sao có thể?” Nàng ách nhiên thất tiểu, “Chỉ là anh ấy có vẻ thân thiết với em thôi.....”

“Cũng không khỏi quá mức thân thiết rồi!” Hắn càng buộc chặt.

“Em biết anh ấy mười năm, anh ấy chỉ giống anh trai.....” Nàng cười giải thích.

“Anh trai cũng biến thành sói hoang thôi.” Hắn lạnh lùng châm biếm.

“Cái gì sói hoang? Anh đang nói bậy bạ gì đó? Người ta rất tốt.....”

Lửa giận phút chốc xông lên óc, hắn không kiên nhẫn gầm lên với nàng: “Người ta tốt sao em không đi tìm, theo anh làm gì?”

Nàng ngây ngẩn cả người, đang êm đẹp, sao hắn lại mạc danh kì diệu mắng nàng?

“Em... Sao em phải đi tìm anh ấy? Người trong lòng em là anh, không phải anh ấy.....” Nàng ỳ khuất nói, hốc mắt lại đỏ.

Những lời này đánh tan sự lo lắng trong lòng hắn, hắn thấy có lỗi vì vừa nãy đã lớn tiếng với nàng, tự trách chính mình vì một chuyện vớ vẩn mà nổi giận.

“Thực xin lỗi, anh chỉ là.....” Hắn nói, thì thào không biết nên giải thích hành vi của mình như thế nào.

“Anh..... Đang ghen sao?” Nàng ngẩng đầu, giật mình hỏi.

“Có lẽ vậy!” Hắn ôm mặt nàng, nhẹ gạt sợi tóc vương trên mặt, thở ra một hơi.

Đúng vậy, hắn đang ghen, ăn loại dấm chua mà trước đây hắn khinh thường nhất!

Thật khó tin, hắn, Lãnh Lệ quý công tử Gia Cát Tung Hoành tung hoành thương trường, không động tâm vì bất kì kẻ nào, nhưng lại vì một cô gái mà làm ra hành động ngây thơ như vậy, rút cuộc thần tình yêu đã hạ thuốc gì với hắn? Làm cho hắn từ một người đàn ông chín chắn trở thành người ngu xuẩn chỉ

biết uống dấm chua lung tung!

Nàng nín khóc mỉm cười thỏa mãn.

“Anh không cần phải ăn dấm chua vì bất kì ai, Tung Hoành, bởi vì trái tim em không thể chứa người nào khác, nếu anh lấy nó ra xem, anh sẽ phát hiện, bên trong đã tràn ngập tên anh.” Nàng chân thành nhìn hắn, ngữ khí tình trọng (lời nói nhẹ nhàng ẩn chứa tình yêu sâu sắc).

Hắn thay đổi nét mặt, nhìn nàng một lúc lâu, rồi đột nhiên cúi đầu hôn lấy môi nàng, đáp lại nhiệt tình mãnh liệt.

Có thể có được một trái tim yêu mình như vậy, hắn sao có thể buông tay nàng? Hai đôi môi dán chặt, bọn họ kích tình hôn sâu, nụ hôn càng sâu, hô hấp hai người càng lúc càng dồn dập.

Gia Cát Tung Hoành mê luyến đôi môi mềm mại ẩm ướt của nàng, đầu lưỡi hắn tiến sâu vào khoang miệng nóng rực của nàng, dây dưa với chiếc lưỡi đình hương, mà tay hắn nhịn không được vuốt ve chiếc lưng mảnh khảnh của nàng, cách lớp áo lồng khê vuốt đường cong mềm người.

Trình Duy Ân cả người vô lực dựa vào hắn, sớm bị nhiệt tình của hắn bao phủ, từng đợt khoái cảm tê dại từ miệng truyền xuống bụng dưới làm cho nàng run rẩy, nàng có chút sợ hãi, lại có chút vui mừng, cảm giác tốt đẹp như vậy làm người ta choáng váng hít thở không thông.

Nụ hôn của hắn dời từ môi tới tai nàng, rồi tới gáy, hơi thở nóng bỏng trên choker da thịt nàng, khiến toàn thân nàng nổi lên một trận run rẩy đáng lòng người, nàng ý loạn tình mê khẽ rên rỉ. Thần thái quyến rũ của nàng cơ hồ làm hắn không nhịn nổi, hắn cố gắng ngăn chặn dục hỏa xông xáo trong cơ thể, khàn khàn nói: “Em nên về đi, Duy Ân.”

“Được.” Nàng mắt nửa mở, mê man gật đầu, nhưng hai chân không nhúc nhích.

“Đi nhanh đi!” Hắn lại giục, nhưng ngón tay lại không nhịn được khẽ vuốt môi đỏ mọng của nàng.

“Được.” Nàng lại lên tiếng, nhưng tất cả tâm tư sớm tập trung ở ngón tay đang vuốt ve môi nàng.

“Nếu không đi, em sẽ không đi được nữa đâu.” Hắn trầm giọng cảnh cáo, trong mắt tràn ngập tình dục khiếp người.

“Vây.” Nàng đã luân hãm trong cặp mắt đen sâu không thấy đáy của hắn.

Hắn rút cuộc không khắc chế được, lại cúi đầu hôn nàng, cuồng dã dao động môi trên môi nàng, khẽ mút lấy, tay cũng không tự chủ được kéo cao áo nàng, luồn tay vào xoa nắn bộ ngực sữa no đủ của nàng.

Nàng run rẩy một chút, cả người mềm nhũn vô lực.

Hắn một phen thừa thế ôm lấy nàng, đặt nàng xuống đệm, rồi bỏ kính mắt, cả người đặt trên nàng, vừa hôn nàng vừa cởi quần áo nàng, vội vàng lại khát vọng tìm thứ ấm áp nhất trên người nàng.

Toàn thân nàng lộ ra trơn mịn, hiện ra như ánh trăng trong sáng dưới ánh sáng màu, hắn nhìn mà hoa mắt không nghĩ được gì, hồn phách mê đi, thậm chí muốn hôn lên toàn thân nàng, đem nàng hòa vào cơ thể mình như sinh ra đã thế.

Nàng e lệ hôn lại hắn, hai mươi lăm năm qua đây là lần đầu tiên nàng muốn giao mình cho một người đàn ông, nàng hy vọng là của hắn, hy vọng người nàng yêu nhất có thể có được tất cả của nàng, bởi vậy không có kìm, hoàn toàn để hắn tác cầu mỗi tác da thịt nàng.

Nhưng nàng không nghĩ tới sự ngọt ngào âu yếm sẽ làm người ta muốn phát điên, khi hắn cởi bỏ áo lót của nàng, ngậm lấy nhũ tiem của nàng, nàng cơ hồ sợ hãi kêu ra tiếng, cả người căng cứng lên.

Phản ứng ngây ngô của nàng chọc hắn cười khê đầy yêu thương, hắn xoa người ôm lấy nàng, càng thêm không kiêng nể gì mút lấy nụ hoa trên tuyết phong, tay chậm rãi di chuyển tới giữa hai chân nàng, tìm được ôn tuyền (suối nước nóng, ôi ôi cái sự ví von sồn gai ốc) hắn khao khát nhất.

“A.” Nàng ngửa đầu thờ gấp, thờ dốc vì kinh ngạc.

“Đừng sợ.” Hắn ghé vào bên tai nàng dỗ dành.

“Em không sợ.” Chỉ là. A.” Nàng không muốn để hắn xem thường, nhưng dưới sự làm cản của ngón tay hắn, nàng nhịn không được lại rên rỉ ra tiếng.

Hắn cực kỳ yêu bộ dáng yêu kiều của nàng khi ở dưới thân hắn, cái loại phong tình mị thái này, chỉ hắn mới có thể thấy được, hắn sẽ vĩnh viễn khắc sâu trong trí nhớ, vĩnh viễn trở thành trân quý hắn độc quyền sở hữu.

Hắn lùi lại, cởi áo sơ mi, quần dài, trở lên giường ôm nàng cùng nhau giao triền, âu yếm thân thể nàng, hôn sâu đôi môi nàng, khi hô hấp hai người càng lúc càng dồn dập, sự nhẫn nhịn của hắn đã đạt cực hạn, cuối cùng, hắn ôn nhu tiến vào trong cơ thể nàng, làm nơi nóng bỏng của nàng gất gao vây quanh giữ chặt hắn, truyền sự ấm áp cho hắn.

Hạ thể tuy rằng đau đớn, nhưng không thể sánh kịp những xúc cảm phong phú hắn gây ra cho nàng, nàng lần đầu tiên biết được điều huyền bí trong chuyện nam nữ, thông qua ái ân, hai người yêu nhau mới có được viên mãn chân chính.

Cho nên, nàng không hối hận, bởi vì khi trả cái giá này, nàng cũng có được hắn.

Hắn hôn nàng, để nàng chậm rãi thích ứng sự tồn tại của hắn, tiếp theo, dưới sự âu yếm khiêu khích của hắn, nàng rất nhanh cháy lên, trong tiết tấu mạnh mẽ hữu lực, khoái cảm không gì sánh kịp tràn đến, nàng giống như bị hút vào lỗ xoáy, tất cả ý thức đều bị cuốn vào, chỉ còn cảm quan kích thích trải rộng toàn thân.

“Tung Hoành!” Nàng gọi tên hắn.

“Anh yêu em.” Hắn vong tình nói nhỏ bên tai nàng.

Cao trào đột kích, bọn họ kích động thân thể lẫn nhau, tiếng hô hấp thô suyễn và tim đập dồn dập tạo thành bản hòa tấu xinh đẹp êm tai nhất trong đêm triền miên vô tận.

Trời vừa sáng, Gia Cát Tung Hoành đã tỉnh.

Kích tỉnh đêm qua giúp hắn một đêm ngon giấc, người khó có thể ngủ say như hắn cuối cùng phát hiện, ôm người con gái mình yêu đi vào giấc ngủ thì ra cũng là phương pháp hiệu quả chữa bệnh mất ngủ.

Nhìn nghiêng gương mặt ngủ sâu của Trình Duy Ân, hắn nhẹ nhàng vén mấy sợi tóc rối trên trán nàng, thật lâu không thể dời tầm mắt.

Ngay cả khi ngủ mơ nàng đều có vẻ hồn nhiên như vậy, biểu tình thả lỏng không hề phòng bị, hoàn toàn tin cậy dựa sát vào hắn, bộ dáng nàng an ổn vô lo nghĩ so với lúc khác còn mê người đáng yêu hơn.

Hắn cuối cùng hiểu được, yêu một người thì ra là phi lý tính như thế, một chút việc nhỏ đều có thể cảm động, mà một chút cảm động có thể làm cho người ta trở thành người khác.

Như giờ phút này, toàn bộ trái tim hắn đều tràn đầy, chỉ vì tỉnh lại lúc sáng sớm, nàng ở ngay bên người hắn.

Cúi xuống, hắn đặt một nụ hôn đầy yêu thương lên trán nàng, giúp nàng đắp lại chăn, không muốn đánh thức nàng, một mình xuống giường chỉnh trang.

Năm phút sau, hắn thay áo somi kẻ kiểu thoải mái, thần thanh khí sảng đi đến trước cửa sổ, nhìn Hồng Kông bên ngoài đang thức dậy trong làn sương mù, nghĩ ngợi chốc lát, quyết định thư liên lạc lại với Thiên Xu.

Mở máy tính, kết nối mạng, vào trang web “Bắc Cực Tinh”, hắn nhập mật mã, lập tức tiến vào khoảng không gian lập thể 3D của Bắc Đẩu Thất Tinh.

Nhấn chuột vào hình ảnh sao Thiên Xu, màn hình tối đen, Thiên Xu vẫn không đáp lại.

Hai hàng lông mày hắn nhíu chặt, Thiên Xu vẫn không muốn gặp hắn sao? Vì sao? Đang trầm ngâm, có báo hiệu người khác kết nối, hắn mở cửa sổ khác, Thiên Toàn Diêm Quýnh cũng đang trực tuyến.

“Thiên Quyền, nhiệm vụ ở Hồng Kông của ngươi thuận lợi chứ?” Gương mặt dương cương lạnh lùng của Diêm Quýnh để sát vào màn hình, hỏi hắn.

“Vẫn ổn. Ngươi đang ở đâu?” Hắn lập tức hỏi lại.

“Ta ở Nhật Bản, chờ chút nữa sẽ đáp máy bay đến Hồng Kông, đại khái buổi chiều sẽ đến, những người khác cũng sắp đến, ngươi không biết sao? Thiên Xu muốn chúng ta tập hợp ở đây!” Diêm Quýnh hiển nhiên cũng không biết Thiên Xu muốn hắn đến Hồng Kông làm gì.

“Thiên Xu không nói cho ngươi tới Hồng Kông để làm gì sao?” Hắn nhíu mày.

“Không, ngươi cũng không phải không biết, hắn thích nhất là thừa nước đục thả câu.” Diêm Quýnh hừ lạnh.

“Rốt cuộc hắn muốn làm gì?” Gia Cát Tung Hoành thì thào nói nhỏ.

“Có phải là muốn bọn ta giúp ngươi? Có điều, chuyện trên thương trường bình thường mình ngươi có thể thu phục, sao lại muốn năm người bọn ta tới giúp vui?”

“Có lẽ... Hắn muốn các ngươi đối phó ta.” Hắn cũng chỉ có thể suy đoán ra được kết luận như vậy.

“Đối phó ngươi? Vì sao? Ngươi làm chuyện gì sao?” Diêm Quýnh biến sắc.

“Ta? Ta không làm gì, chỉ là.” Chỉ là giống ngươi yêu phải một cô gái. Hắn than thở trong lòng.

“Này, Thiên Quyền, ngươi không sao chứ?” Diêm Quýnh có dự cảm không tốt lắm.

“Không có gì, chờ ngươi đến Hồng Kông chúng ta lại liên lạc.” Hắn nói qua màn hình, ngắt kết nối, gấp máy tính lại.

Buổi chiều Bắc Đầu Thát Tinh sẽ lần lượt đến, tốt nhất hẳn nên đưa Trình Duy Ân về nhà trước, hẳn không hy vọng nàng bị cuốn vào trong cái do ý kiến hẳn và tổ chức bất đồng, lỡ xảy ra chuyện gì, thì mình hẳn đối mặt là tốt rồi.

Đi đến bên giường, hẳn khom người vỗ nhẹ tay nàng, kêu: “Dậy đi! Duy Ân.”

“Ủm.” Trình Duy Ân trở mình, tiếp tục ngủ.

“Nên dậy rồi, Trình Duy Ân tiểu thư.” Hẳn buồn cười vỗ vỗ hai má nàng.

“Vâng, cháu biết rồi. Má Trương.” Nàng vẫn nhắm mắt lăm bằm.

Hẳn mỉm cười một trận, cúi đầu, dùng ngón hôn đánh thức con sâu ngủ là nàng.

Trình Duy Ân chỉ cảm thấy cái gì đó nóng rực bao phủ đôi môi nàng, nàng hơi kinh ngạc, mở mắt ra, vừa nhìn thấy Gia Cát Tung Hoành, kinh hoàng lập tức hóa thành lòng tràn đầy vui vẻ bất ngờ.

“Chào buổi sáng.” Hẳn ngẩng đầu, lấy tay vuốt mái tóc hỗn độn của nàng, trong mắt lộ vẻ ôn nhu làm người ta rung động.

“Chào buổi sáng.” Nàng áy náy nhìn hẳn, lúc sáng sớm hẳn xem ra càng thêm tuấn dật nhã nhặn, làm người ta tim đập thình thịch.

“Rời giường đi! Anh đưa em về nhà, em một đêm chưa về, em trai em nhất định sẽ lo lắng.” Hẳn mỉm cười.

“A! Ngủ rồi. A!” Vừa nghe hẳn nhắc, nàng mới nghĩ đến chính mình ngủ ở ngoài một đêm, hoang mang rối loạn gấp gáp ngồi dậy, nhưng vừa ngồi dậy nàng lại phát hiện trên người không có mảnh vải nào, lại hô nhỏ một tiếng, nắm chặt bao lấy thân, mặt lập tức toàn màu đỏ.

Hẳn nhìn nàng, cười thờ dãi: “Đừng che, anh đã thấy hết rồi.”

“Đừng nói nữa!” Nàng thẹn thùng liếc hẳn một cái.

“Sao phải không nói? Em cực kỳ xinh đẹp!” Hẳn thâm tình nói.

“Thật sao?” Nhiệt độ trên mặt nàng càng lúc càng tăng.

“Thật.” Hẳn một tay ôm nàng vào lòng, cảm nhận hơi ấm từ nàng phát ra.

Nàng ôm lại hẳn, hạnh phúc nhắm mắt lại, hưởng thụ cảm giác phong phú và an toàn trong vòng tay hẳn.

Nàng không cần danh lợi phú quý, chỉ cần có thể nhìn thấy hẳn đầu tiên khi mở mắt ra mỗi sáng, nàng đã là cô gái hạnh phúc nhất trên thế giới.

Hai người hôn nhau một lát, hẳn lại hôn lên tóc nàng, mới nói: “Đi rửa mặt chải đầu một chút, chúng ta đi ăn sáng, sau đó anh đưa em về.”

“Được.” Nàng gật gật đầu, luyến tiếc rời khỏi vòng tay hẳn, bọc chăn tiến vào phòng tắm.

Sau khi họ dùng bữa sáng, liền trực tiếp trở lại Trình gia.

“Đúng rồi, lần trước anh muốn một số tư liệu, em đã chuẩn bị xong, vào đi, em đưa cho anh.” Nàng xuống xe, quay đầu nói với hẳn.

“Bây giờ vào được không?” Hẳn chặn chừ.

“Không sao, ba em còn đang ngủ, không cần lo lắng.” Nàng cười khẽ, nháy mắt mấy cái.

“Được rồi!” Hẳn cười xuống xe, cùng nàng tiến vào trong.

Mới vừa vào, Trình Duy Trạch tựa như cảnh sát bắt trộm rình ngay trước cửa, vẻ mặt ta đây đã biết tất cả, nhìn hai người.

“Chị, tối qua chị đi đâu?”

Nàng xấu hổ liếc Gia Cát Tung Hoành, ấp úng: “Cái này... Chị... Chị ở...”

“Chị cậu tối qua ở cùng tôi, Duy Trạch.” Gia Cát Tung Hoành giải vây giúp nàng.

“Hả? Hai người tối qua ở cùng nhau à.” Trình Duy Trạch không nghĩ là hẳn lại lập tức thừa nhận, ái muội cười trộm.

Mặt nàng hồng lên, tránh ánh mắt em trai, nói nhanh sang chuyện khác, “Ách. Bây giờ chị phải lấy tài liệu cho Gia Cát tiên sinh.”

“Còn gọi là Gia Cát tiên sinh? Quá khách khí thì phải? Đúng không chị?” Trình Duy Trạch kỳ thật rất cao hứng vì nàng có thể tìm được đối tượng, nhưng hẳn nhìn không được muốn trêu chọc nàng.

“Duy Trạch!” nàng giận dữ lườm hấn một cái.

“Được được được, không nói nữa, chị không sao là tốt rồi, má Trương còn lo lắng cả một đêm, sau này muốn nghỉ ở ngoài nhớ phải gọi điện báo một tiếng, biết không?” Trình Duy Trạch giáo huấn.

“Biết rồi!” Nàng hết cách trừng mắt với em một cái, xú tiểu từ này, được tiện nghi liền khoe mẽ.

“Này, Thiên Quyên, anh cũng không thể làm chị tôi đau lòng, yêu là phải yêu cả đời, bằng không đừng yêu, đừng cho là chị tôi không biết nghĩ, thực ra chị ấy rất yếu đuối!” Trình Duy Trạch trong lời nói mang cảnh cáo.

“Tôi biết.” Gia Cát Tung Hoành nở nụ cười.

“Đủ rồi, Duy Trạch, đi chơi điện tử đi!” Nàng quát khê.

“Wow, mặt trời mọc ở đằng tây kìa, chị lại bảo em đi chơi điện tử.....” Trình Duy Trạch đang muốn nói móc một phen, đột nhiên từng đợt tiếng kêu hoảng loạn từ tầng hai vọng xuống ngắt lời hấn.

Trình Duy Ân nhăn mày. “Là ba.....”

“Sao vậy?” Gia Cát Tung Hoành khó hiểu.

“Tinh thần ba em gần đây không được ổn định, em phải lên xem.....” Nàng lo lắng chạy lên lầu.

Trình Duy Trạch cùng Gia Cát Tung Hoành cũng theo lên tầng hai, tiến vào phòng ngủ của Trình Nhất Hoa.

Bên trong Trình Nhất Hoa đang kêu lên sợ hãi, hơn nữa hai tay còn không ngừng vung lên trong không trung.

“Tha cho tôi! Đừng tới đây! Đừng lại đây..... Tôi sai rồi..... Tôi biết sai rồi.....”

Trình Duy Ân tiến lên giữ lấy hai tay cha, vội la lên: “Ba, ba tỉnh lại đi, đừng mơ ác mộng nữa!”

“Cứu mạng! Họ muốn tới giết tôi! Cứu mạng với.....” Trình Nhất Hoa đã lâm vào vực sâu ác mộng, căn bản không tỉnh lại.

“Duy Trạch, má Trương đâu?” Nàng lo lắng hỏi.

“Má Trương ra ngoài mua đồ ăn.....” Trình Duy Trạch vừa nhìn cha vừa trả lời.

“Gọi điện mời bác sĩ Trần đến khám cho ba.”

“Vâng.” Hấn lao ra khỏi phòng gọi điện thoại.

Gia Cát Tung Hoành hơi kinh ngạc, tuy hấn biết Trình Nhất Hoa ốm liệt giường, lại không nghĩ rằng nghiêm trọng như thế, thân hình gầy trơ xương, hơn nữa tinh thần bất ổn, vị cường giả một tay sáng lập Xí nghiệp Hải An này đã là ngọn nến trước gió.

“Ba, con là Duy Ân, ba tỉnh lại đi!” Trình Duy Ân tiếp tục gọi cha, nàng biết rõ chỉ có lay tỉnh cha, hấn mới có thể thoát khỏi trói buộc của con ác mộng.

“Cứu tôi với..... Cứu tôi..... Mấy đứa trẻ đều đến rồi..... Tất cả chúng đã trở lại.....” Trình Nhất Hoa thanh âm càng lúc càng rít lên.

“Ba.....” Trình Duy Ân nắm chặt hai tay run run của cha, vừa vội lại bắt đầu đi.

“Tôi sai rồi..... Tôi không nên vì tiền mà hại mấy đứa nhỏ..... Tôi sai rồi.....” Trình Nhất Hoa liên tục kêu.

Gia Cát Tung Hoành sợ Trình Duy Ân không chịu nổi, im lặng xoay người rời đi, nhưng lúc hấn đang muốn mở cửa phòng, Trình Nhất Hoa đột nhiên kêu một tiếng như phát cuồng.

“A! Đừng tới đây! Lũ tiểu quỷ các ngươi tránh hết ra! Chạy trở về phòng thí nghiệm đi! Đừng nhìn ta..... Đừng tìm ta..... Không phải ta..... Đem các ngươi biến thành người không đầu vào đầu không phải ta làm! Không phải ta.....”

Gia Cát Tung Hoành đột nhiên biến sắc, chấn động quay đầu lại, nhìn Trình Nhất Hoa, mơ hồ nhớ ra điều gì từ lời hấn.

“Ba! Rốt cuộc là sao vậy.....” Trình Duy Ân khở sở hô to.

“Không phải ta! Ta không làm gì cả..... Ta chỉ là đem các ngươi bán cho họ thôi..... Ta căn bản không biết họ sẽ ra tay với các ngươi..... Cái này không thể trách ta..... Cút ngay! Đừng tới đây! Muốn tìm phải đi tìm mấy nhà khoa học gì đó..... Đừng tìm ta..... Tất cả đều cút về địa ngục cho ta!” Trình Nhất Hoa kích động nhúc nhích thân thể, nói đến cuối lại biến thành chửi ầm lên.

Gia Cát Tung Hoành gạt mình, sắc mặt càng lúc càng khó coi, lời Trình Nhất Hoa giống như một phát búa đập vào đầu hấn, một đoạn trí nhớ mơ hồ từ

chỗ tối đen trong óc hần nhảy mắt hiện rõ.....

Căn phòng chật chội, không khí buồn thảm, chung quanh là tiếng khóc kinh hoàng.....

Hần bốn tuổi sợ hãi ngồi trong một đám đũa nhỏ, có đũa còn nhỏ hơn hần, thậm chí có đũa còn phải được ẵm, trong không gian tràn ngập mùi nước tiểu và mùi nôn trớ.

Một cổ buồn nôn nẩy lên trong ngực, hai hàng lông mày hần kết sương, lửa giận thiêu đốt từng tế bào (đây là khi anh nhớ lại).

Sau khi đến hần mới biết, không gian tối tăm này là khoang chở hàng của một con thuyền, đầu sỏ mạng hần cùng những đũa trẻ khác tới địa ngục.

Tại phòng thí nghiệm như địa ngục, vào cùng hần còn có khoảng 50 đũa trẻ, và còn hơn 30 đũa nữa lần lượt bị chuyển đến từ những nơi khác, sau cùng chỉ còn sáu đũa!

Bọn họ sống trong nỗi thống khổ bị biến đổi gen người.....

Nhiều năm qua, hần luôn luôn tìm chiếc thuyền kia, cùng với tên buôn người năm đó đem hơn trăm đũa nhỏ bán cho phòng thí nghiệm, nhưng vì ấn tượng quá mỏng manh, lại không có manh mối, tất cả thù hận cũng chỉ có thể chôn sâu ở đáy lòng.

Mà giờ phút này, lời Trình Nhất Hoa lộ ra tin tức hần muốn biết nhất, hần giật mình hiểu được mục đích Thiên Xu muốn hần đoạt Xí nghiệp Hải An, rõ ràng dụng ý muốn tất cả thành viên Bắc Đầu Thất Tinh đến Hồng Kông tập hợp, ở đây, lão già trước mặt hần, rất có thể là kẻ thù mà nhóm người đột biến hần thống hận nhất!

Đây, chính là đáp án Thiên Xu cho hần.

Khiếp sợ, phẫn nộ, ghét cay ghét đắng, oán hận..... Chùng đó cảm xúc phút chốc đánh úp hần từ bốn phương tám hướng, hần đi từng bước đến bên giường, nhìn chằm chằm vào gương mặt tiêu tụy của Trình Nhất Hoa, lại nhìn Trình Duy Ân không ngừng lau mồ hôi cho cha, lòng hần co rút đau đớn như bị xé rách.

Người hần yêu nhất, lại là con gái người hần thống hận nhất? Không..... Hần không hy vọng Trình Nhất Hoa là người hần muốn tìm, có lẽ đây chỉ là trùng hợp, có lẽ tin tình báo của Thiên Xu sai, cũng có lẽ hết thầy đều do hần nghĩ quá nhiều.....

“Quái vật! Mấy đũa nhỏ ấy biến thành quái vật..... Bọn họ sẽ tới tìm ta..... Cứu mạng!” Trình Nhất Hoa điên cuồng hô lớn.

“Ba! Ba mau tỉnh lại! Ba.....” Trình Duy Ân khóc, hoàn toàn không biết Gia Cát Tung Hoành phía sau về mặt sớm đã xám xanh.

Một tiếng “quái vật” giống như kim châm vào trái tim Gia Cát Tung Hoành, hần lập tức muốn giết người, nhưng cố gắng đè nén xúc động muốn nắm lấy Trình Nhất Hoa để chất vấn, chỉ lạnh lùng nói với Trình Duy Ân: “Anh đi trước.”

Trình Duy Ân xoay người đứng lên, thấy có lỗi nhìn hần. “Thực xin lỗi, để anh thấy ba em như vậy.....”

“Không sao.....” Nhìn mặt nàng, trong đầu hần một mảnh hỗn loạn.

Yêu hận tình cừu, bên nào nặng bên nào nhẹ? Cho tới năm phút trước, hần đối với nàng chỉ có lòng tràn đầy tình yêu, nhưng hiện tại, bóng ma cừu hận từng tác bao trùm toàn bộ trái tim hần, nếu Trình Nhất Hoa là người Bắc Đầu Thất Tinh muốn tìm, như vậy, hần nên làm sao với Trình Duy Ân bây giờ? Hần nên làm thế nào với tình cảm dành cho nàng?

“Tung Hoành, anh sao vậy?” Nàng phát hiện thần sắc hần âm u đau đớn kịch liệt, kinh ngạc lấy tay vuốt mặt hần.

Cơ hồ là phản xạ, hần lập tức ngăn tay nàng lại, Trình Duy Ân bị động tác của hần dọa sợ, tay dừng giữa không trung, kinh ngạc mở to hai mắt.

“Tung Hoành?” Vì sao trong mắt hần tất cả đều là hận ý? Nàng không hiểu, hần lại đang tức giận cái gì? Hần thống khổ hít vào một hơi, cố làm dịu đi suy nghĩ hỗn loạn như ma trào, giọng điệu lạnh như băng. “Anh còn có việc, đi trước.”

“Anh..... Không có việc gì chứ (mấy cái người này suốt ngày hỏi nhau có sao không)?” Đột nhiên nàng rất muốn hần lưu lại, không biết vì sao, nàng cảm thấy lần này hần đi giống như sẽ không xuất hiện nữa.

“Không có gì.” Hần hồ hững xoay người, ra khỏi phòng, như muốn chạy trốn cái gì đó lao ra khỏi Trình gia.

Bên ngoài ánh mặt trời thật chói mắt, hần nhắm mắt, nhất thời nhớ tới lời cảnh cáo của Thiên Xu — trăm ngàn lần đừng yêu Trình Duy Ân.

Thiên Quyên, ngàn vạn lần đừng yêu Trình Duy Ân.....

Đáng giận! Hần một quyền đâm vào thành xe, phẫn hận rửa thắm.

Đây là “trò chơi” của Thiên Xu! Tên kia đem một lòng muốn báo thù của hần trở thành trò chơi, hơn nữa sớm tính ra Trình Duy Ân sẽ là chuyện xấu lớn nhất trong trò chơi này.

Tên âm hiểm kia vì sao không nói cho hắn từ khi bắt đầu? Như vậy, hắn sẽ không yêu Trình Duy Ân, sẽ không lâm vào loại cục diện tiến thoái lưỡng nan này.

Ảo não ngồi trên xe, hắn ngửa đầu dựa vào lưng ghế, bỗng nhiên, di động vang, hắn cầm lấy nghe, giọng nói đơn điệu của Thiên Xu theo di động truyền ra.

“Thiên Quyền, nghe nói ngươi muốn tìm ta.”

“Mục tiêu của ngươi kỳ thật là Trình Nhất Hoa đúng không?” Hắn trầm giọng hỏi.

“Thì ra ngươi cũng biết.....”

“Vì sao không sớm nói cho ta?” Hắn lại hỏi.

“Nói sớm cho ngươi, ngươi còn có thể để Trình Nhất Hoa sống sao?” Thiên Xu hừ lạnh.

“Ngươi không muốn hắn chết?”

“Giết một người rất dễ, Thiên Quyền, nhưng tra tấn một người, xem một người từ giàu có trở nên hai bàn tay trắng lại càng thú vị.” Thiên Xu khẩu khí lạnh như băng.

Hắn giật mình, Thiên Xu cũng hận Trình Nhất Hoa? Đó không phải tỏ vẻ hắn cũng là một trong hơn năm mươi đứa nhỏ năm đó sao?

“Ngươi đang làm phức tạp vấn đề, phải không? Ta sớm nói qua đừng yêu Trình Duy Ân, hiện tại, ngươi muốn làm gì?” Thiên Xu một bộ thái độ chờ xem giở mặt.

“Ta.....” Đối mặt Thiên Xu, đây là lần đầu hắn không còn gì để nói.

“Đừng quên, hận Trình Nhất Hoa không chỉ mình ngươi, ta để mọi người đến Hồng Kông, là để họ thấy kẻ buôn người năm đó vì món lãi kếch sù mà nhẫn tâm đem hơn năm mươi đứa nhỏ bán cho phòng thí nghiệm, hơn nữa phải tra hỏi hắn ai là người mua bọn nhỏ vào phòng thí nghiệm.” Thiên Xu nói ra toàn bộ kế hoạch của hắn.

“Ngươi muốn tìm kẻ chủ mưu đứng phía sau?” Hắn biết, từ khi phòng thí nghiệm bị hủy, Thiên Xu luôn luôn tìm người đứng đằng sau phòng thí nghiệm năm đó.

“Đúng, thật ra..... Việc Trình Duy Ân yêu ngươi với chúng ta mà nói không phải không có ích, ngươi có thể lợi dụng năng lực tìm được danh sách ta muốn.”

“Thì ra đây mới là nguyên nhân ngươi không nói cho ta biết tình hình thực tế.....” Hai hàng lông mày nhú chặt, hắn cắn răng cả giận nói.

Hắn cùng Trình Duy Ân mền nhau cũng là một nước cờ của Thiên Xu! Tên này dám lợi dụng tình cảm của hắn!

“Chờ toàn thành viên tập hợp, lập tức triển khai hành động.” Thiên Xu không để ý tới hắn, nói tiếp.

“Chờ chút.....”

“Thiên Quyền, ta nói rồi, trò chơi tuy là ta khởi đầu, nhưng từ giờ tới chung kết, phải xem ngươi.” Nói xong, Thiên Xu không đợi hắn đáp lại, lập tức ngắt điện thoại.

Gia Cát Tung Hoành chưa bao giờ suy sụp như hiện tại, trong tay Thiên Xu, bất quá hắn cũng chỉ là một quân cờ.

Hắn lần này làm cách nào kết thúc trò chơi? Hắn hy sinh cái gì mới có thể thắng lợi? Trong nháy mắt ra quyết định, lòng hắn ảm ảm đau, chỉ vì cuối cùng hắn hoàn toàn giác ngộ, hạnh phúc khoái hoạt sớm cùng hắn cách biệt.....

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Lệ Chi Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Có chuyện gì đó thay đổi.....

Trình Duy Ân lại mơ hồ, lại trì hoãn, cũng phát hiện Gia Cát Tung Hoành khác trước, hẳn không hề mỉm cười với nàng, cũng trở nên cực kì bận rộn, chẳng những rất ít vào công ty, ngay cả thời gian gặp nàng cũng không có, thật vất vả hén hán ăn cơm, hẳn lại thường xuyên lấy lý do có việc mà từ chối, cuối cùng, ước chừng một tuần nay hẳn không mặt mày rạng rỡ.....

Sự lãnh đạm của hẳn làm nàng bất an, nào có người đàn ông nào đang trong tình yêu điên cuồng lại như vậy? Chẳng lẽ sau khi hẳn có được nàng, lại trở về như cũ? Nhưng làm nàng phiền lòng không chỉ mỗi chuyện tình cảm, Xí nghiệp Hải An một tuần gần đây tài khoản ngân hàng bị đóng băng, cổ phiếu sụt giảm nghiêm trọng, đúng vào thời khắc nguy cấp này, Gia Cát Tung Hoành lại không thấy bóng dáng, nàng gấp gáp tìm hẳn thương lượng, nhưng luôn không liên lạc được, đến cuối cùng, để cứu công ty khỏi bị suy sụp, nàng không thể không bán cổ phần trong tay, chuyển đổi thành tiền mặt.

Cứ hai mặt áp lực như vậy làm cho thần kinh nàng căng cứng sắp hỏng mất, nàng rốt cuộc không thể nén giận, hôm nay giao ban rồi trực tiếp chạy đến khách sạn tìm Gia Cát Tung Hoành, chỉ là, giống mấy lần trước, hẳn không ở trong phòng, càng đáng giận là di động cũng tắt, không muốn bị quấy rầy.

Hắn đang trốn nàng sao? Nàng không khỏi hoài nghi, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Từ sau khi hẳn rời nhà nàng ngày đó, hẳn liền thay đổi, nhưng nàng không hiểu vấn đề là ở đâu, một đêm ôn tồn triền miên, nàng nghĩ hai người đã ăn ý như một, ai biết sự việc sau này lại hoàn toàn khác hẳn.....

Để chờ hỏi ra sự thật, nàng ngồi xồm ngoài cửa phòng hẳn, nàng không tin như vậy lại không đợi được hẳn.

Đợi gần năm tiếng, Gia Cát Tung Hoành cuối cùng cũng xuất hiện, mà ở cùng hẳn, còn có năm nam nhân cao lớn anh tuấn.

Nàng khởi động hai chân mồi đến tê dại, nhìn thẳng hẳn, mới bảy ngày không gặp, với nàng lại giống như đã vài năm.

Về mặt Gia Cát Tung Hoành khi nhìn thấy nàng cũng không có gì vui sướng, ngược lại mang chút âm trầm tức giận. “Cô tới làm gì?”

Khẩu khí chất vấn của hẳn cơ hồ làm nàng quên luôn điều nàng muốn hỏi. “Tung Hoành, em.....”

“Về đi.” Hẳn không khách khí hạ lệnh đuổi khách.

Nàng ngây dại, Gia Cát Tung Hoành đây..... Là người nàng quen sao?

Lúc này, Khai Dương Đoàn Duẩn Phi bước lên đánh giá nàng, chắc chắn nói, “Cô gái này chính là con gái Trình Nhất Hoa? Trông cũng không tệ!”

“Hừ, ta cảm thấy không được tốt, chỉ là bộ dạng thanh tú thôi.” Thiên Ki Dịch Kiếm Hoài tức vụ Gia Cát Tung Hoành từng vạch trần tâm sự hẳn trước mặt Trình Duy Ân, bởi vậy có ý khiêu khích.

Thiên Toàn Diêm Quỳnh lẳng lặng nhìn Gia Cát Tung Hoành, theo lời Dịch Kiếm Hoài, bọn họ biết Gia Cát Tung Hoành tựa hồ yêu Trình Duy Ân, nhưng Trình Duy Ân lại là con gái kẻ thù, dù Gia Cát Tung Hoành không truy cứu, những người khác cũng không nhất định phải bỏ qua nàng.

Ngọc Hành Thạch Dật mày rậm hơi nhú, trừng mắt nhìn Trình Duy Ân, tuy hẳn không động thủ với đàn bà, nhưng chỉ cần nghĩ đến nàng là con gái tên buồn người Trình Nhất Hoa, hẳn liền một bụng đầy lửa thù.

Điều Quang Vọng Nguyệt Tinh Dã tuy không phải do tay Trình Nhất Hoa bán vào phòng thí nghiệm, nhưng hẳn cũng có hoàn cảnh giống vậy, từ Nhật Bản bị chuyển tới bán vào phòng thí nghiệm, cho nên hẳn vô cùng hiểu cảm nhận của những người khác, nếu hẳn tìm được lũ rắn rết đã bán hẳn, nhất định sẽ đem những người đó toàn bộ giết sạch.

Trình Duy Ân bị bọn họ năm người mười con mắt nhìn đến lo sợ bất an, nàng bước lùi từng bước, sắc mặt có chút tái nhợt.

“Các anh.....” Nàng không hiểu, những người này vì sao lại đối địch nàng như thế?

“Chúng tôi là Bắc Đầu Thất Tinh, Trình tiểu thư, lần này đặc biệt vì bãi phóng cha cô mà tụ họp ở Hồng Kông.” Đoàn Duẩn Phi một đầu tóc nhuộm vàng, chằm chọc nói.

“Bái..... Bái phỏng cha tôi? Vì sao?” Nàng kinh ngạc mở to mắt, những người này chính là “Bắc Đầu Thất Tinh”? Họ vì cha nàng mà đến?

“Ngày mai cô sẽ biết, về đi.” Gia Cát Tung Hoành biết nếu nàng còn nói tiếp không chừng sẽ kích thích những người khác động thủ, bởi vậy lạnh lùng giục nàng rời đi.

“Rốt cuộc..... Có chuyện gì? Tung Hoành, sao anh lại trở thành như vậy? Chẳng lẽ em lại làm sai cái gì?” Nàng sao có thể cứ như vậy trở về, không làm rõ mọi chuyện, nàng sẽ điên mất.

“Cô không sai, là tôi sai, là tôi làm mọi chuyện trở nên phức tạp.” Hẳn sắc mặt âm trầm, giọng điệu lạnh lẽo tới cực điểm.

“Chuyện gì trở nên phức tạp? Rốt cuộc anh đang nói cái gì?” Nàng bắt lấy tay hẳn vội hỏi.

Hẳn vô tình gỡ tay nàng ra, cực kì lạnh lùng nói: “Xin cô tôn trọng chút, Trình tiểu thư, tôi đã viết một bức thư chấm dứt hợp đồng, hơn nữa hoàn trả bốn mươi vạn, từ giờ trở đi, cô không còn là thân chủ của tôi, chúng ta cũng không còn quan hệ.” Nàng kinh ngạc nhìn hẳn, thật lâu không thể hồi phục thần trí.

Hẳn gọi nàng “Trình tiểu thư”, hẳn trả lại nàng bốn mươi vạn, ý hẳn là..... Đoạn tuyệt quan hệ với nàng? Bao gồm công tác của hẳn và cả..... Tình

yêu? Lòng nàng giống như bị vạn mũi tên đồng thời bắn thủng, đau đến không thể hô hấp.

“Nói cho em, vì sao anh đối xử với em như vậy? Em cũng có quyền được biết.....” Môi nàng run run, thanh âm nghẹn lại.

Tình yêu nàng dành cho hắn thì sao? Hắn muốn nguyên vẹn rút lui sao? Hắn rút lui sao?

“Tôi sẽ nói, ngày mai cô sẽ biết, nhưng tốt nhất cô nên chuẩn bị tâm lý.” Hắn nhìn thần tình bị tổn thương của nàng, trong lòng dù cũng đau như nàng, nhưng không thể biểu hiện ra ngoài.

Hôm đó rời khỏi nhà nàng, hắn đã quyết định, so sánh với cừu hận của Bắc Đẩu Thất Tinh, tình yêu cá nhân của hắn có vẻ bé nhỏ không đáng kể, cho nên lần này muốn nắm chắc phần thắng, thứ duy nhất cần hy sinh chính là Trình Duy Ân.

Hắn biết nàng sẽ rất đau, bởi biết lòng nàng sẽ đau, hắn mới lựa chọn dùng phương thức này để ly biệt nàng, đánh cho nàng một đòn thật nặng trong một lần, còn hơn chậm rãi làm tổn thương đến tâm lòng lương thiện của nàng, muốn đau, thì đau trong một lần, muốn hận, thì hận thấu một lần, như vậy, với nàng, với hắn, đều tốt.....

“Ngày mai?” Ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì sao? Nàng như phạm nhân chờ bị giải lên pháp trường, lưng từng đợt lạnh run.

“Đúng, ngày mai sẽ có trò hay để xem, Trình Duy Ân, tốt nhất là cô hãy mời cha và em cô cùng đến công ty, như vậy mới có thể náo nhiệt chút.” Đoàn Duẫn Phi không có ý tốt xen mồm.

Nhìn Đoàn Duẫn Phi, lại nhìn thần sắc âm ngoan của những người khác, tầm mắt nàng cuối cùng dừng lại trên mặt Gia Cát Tung Hoành.

Muốn cha nàng và Duy Trạch đến công ty, tốt cùng những người này muốn làm gì? Một cổ bất an gắt gao nhéo trái tim của nàng, làm nàng không hiểu sao cảm thấy run rẩy.

“Bây giờ không gấp, những gì anh muốn nói chỉ là những câu này?” Nàng thống khổ hỏi Gia Cát Tung Hoành.

“Đúng.” Hắn trả lời vừa đơn giản vừa tuyệt tình.

“Được..... Ngày mai, em chờ anh cho em đáp án.....” Nàng vẻ mặt thống khổ, nói hết, cắn môi dưới vội vàng chạy ra thang máy.

Gia Cát Tung Hoành nhìn xúc động muốn quay đầu nhìn nàng, mở cửa phòng bước vào.

“Cứ để cô ta đi như vậy thật đáng tiếc, lẽ ra nên giữ cô ta lại, làm lão gia hỏa Trình Nhất Hoa kia phải lo lắng..... A! Thiên Quyên, người.....” Đoàn Duẫn Phi hừ một tiếng, đang muốn theo vào phòng, đột nhiên cửa đóng lại phanh một tiếng, thiếu chút nữa đập vào mũi hắn.

“Các người về phòng nghỉ ngơi đi, ngày mai còn có chính sự phải làm.” Gia Cát Tung Hoành lạnh lùng nói vọng ra.

Những người kia liếc nhau một cái, đều biết hắn tâm tình kém, thức thời tự trở về phòng, không quấy rầy hắn, để hắn một mình yên tĩnh.

Gia Cát Tung Hoành đứng trước cửa sổ, tháo kính mắt, nhìn cảnh Victoria đèn đuốc sáng lạn, lòng như chìm vào biển đá ngầm, không ngừng rơi xuống..... Rơi xuống.....

Cố gắng không yêu so với yêu càng cần tự chủ, nhưng sau khi yêu lại phải dứt bỏ, phải cần tự chủ hơn ngàn lần vạn lần!

Ngay cả hắn cũng chịu không được, Trình Duy Ân làm sao chịu nổi? Nhưng, tuy biết rõ nàng sẽ là người bị tổn thương nhiều nhất, hắn cũng không thể nương tay, chỉ vì trái tim hắn từ trước khi yêu, đã bị cừu hận thấm sâu lâu ngày, hắn có thể tha thứ bất kì ai, chỉ mình Trình Nhất Hoa người này là không thể.

Tuyệt đối không thể buông tha.....

Đeo kính, hắn đi tới trước bàn, đem tài liệu liên quan đến Hải An sửa sang lại cẩn thận, ngày mai, Trình Nhất Hoa sẽ trở thành hai bàn tay trắng, ngày mai, mọi chuyện ở Hồng Kông đều sẽ chấm dứt.

Trình Duy Ân quả thực không thể tin được sự thật nàng nhìn thấy, nàng trừng to mắt, run run cầm báo buổi sáng đọc, đột nhiên cảm thấy không nhận ra nổi những mặt chữ quen thuộc trên báo.....

Dựa vào buôn người để lập nghiệp, ông chủ nổi tiếng ngành vận tải biển Hồng Kông Trình Nhất Hoa đúng là người có lòng dạ rắn rết!

Đây là.....

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Tất cả tiêu đề các báo đều có liên quan đến cha nàng, hơn nữa, luôn miệng nói cha nàng là kẻ buôn người!

Mất ngủ cả đêm, sáng sớm đã bị đả kích lớn, nàng cảm thấy trước mắt bắt đầu choáng váng, vô lực ngã ngồi xuống ghế.

Ba..... sao có thể là kẻ buôn người? Nàng không tin..... Nàng không tin.....

Nhưng nỗi kinh hãi của nàng vẫn chưa chấm dứt, ngay tiếp theo, chủ quản tài vụ điện báo, cho biết tài chính Hải An không còn vốn quay vòng, cổ phiếu rất nghiêm trọng, tình hình tràn ngập nguy cơ, rất có khả năng hôm nay phải tuyên cáo phá sản.

Phá sản? Bảy ngày trước, Xí nghiệp Hải An rõ ràng đã có chuyển biến tốt, vì sao bảy ngày sau lại không chân ngã xuống đất? Nàng rùng mình, lập tức nghĩ đến lời Gia Cát Tung Hoành, không khỏi hoài nghi đây có phải hấn động tay chân? Tiếp theo, thư ký của nàng vội vàng xông vào văn phòng.

“Chủ tịch.” Thư ký vẻ mặt hốt hoảng.

“Chuyện gì?”

“Một vị luật sư mang theo gì đó ở phòng họp chờ cô.” Thư ký thần sắc lo lắng nói.

Nàng đột nhiên biến sắc, nắm chặt tay, đi nhanh tới phòng họp.

Vừa mở cửa phòng họp, nàng liền ngây dại, bên trong ngồi đầy các vị trong hội đồng quản trị của Hải An, ai cũng mặt đầy oán giận, vừa thấy nàng, một người lập tức quát to, “Đều tại cha cô! Vụ bê bối của ông ta vừa lên báo, Hải An càng không cứu nổi! Cô tự xem giá cổ phiếu thị trường hôm nay đi!”

Không cần xem cũng biết, cổ phiếu Hải An tất nhiên là rớt thảm, nàng trầm mặc không nói, trực tiếp đi tới chỗ luật sư xa lạ kia.

“Anh hẳn là do Gia Cát Tung Hoành phái tới? Nói cho tôi biết, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?” Nàng cắn răng, lớn tiếng chất vấn.

“Hải An sắp đổ rồi, Trình tiểu thư, cô chỉ có một lựa chọn, đáp ứng điều kiện của thân chủ tôi, giao toàn bộ cổ phần công ty trong tay cô ra, như vậy thân chủ tôi sẽ lập tức vận dụng tuyệt bút tài chính cứu vãn sinh mệnh của Hải An, nếu không, lịch sử Xí nghiệp Hải An hôm nay sẽ phải chấm dứt.” Vị luật sư kia nghiêm túc nói.

“Tôi không hỏi điều này! Gia Cát Tung Hoành đang ở đâu? Thân chủ anh rốt cuộc đang suy tính gì? Vụ báo chí có phải cũng do hấn làm?” Nàng kích động trừng mắt nhìn hấn.

“Những chuyện khác của Hải An tôi không biết, thực xin lỗi.” Luật sư mặt không đổi sắc.

“Anh. Các anh rốt cuộc muốn gì?” Nàng đập tay vào mặt bàn chỗ hấn ngồi, hét lên.

“Rất đơn giản, ông chủ chúng tôi muốn Xí nghiệp Hải An.” Hấn đưa giấy tờ chuyển nhượng cho nàng.

“Hấn muốn Hải An? Mơ tưởng!” Nàng xé sạch chỗ giấy tờ đó, vì tức giận mà cả người phát run.

Lúc này, cả hội đồng quản trị đều hoảng hốt, vội vàng khuyên nhủ: “Đừng cố chấp như vậy, chủ tịch, người ta mang tiền tới cứu Xí nghiệp Hải An, chẳng lẽ cô muốn để công ty sụp đổ thế này? Như vậy không ai có lợi cả!”

Nàng ngạc nhiên nhìn mọi người xung quanh, lúc này mới phát hiện, lũ thấy lợi quên nghĩa này toàn bộ đã sớm theo phe Gia Cát Tung Hoành.

“Duy Ân, trước mắt chỉ còn cách để Gia Cát tiên sinh làm chủ mới có thể vượt qua nguy cơ, nếu không, trong tay cháu dù có nhiều cổ phần cũng không bán được, tự hại chính mình.” Một vị trưởng bối có thâm niên lâu nhất trong công ty trầm giọng nói.

Nàng cảm thấy mình như bị vét kiệt sức lực!

Sức chống đỡ của nàng càng ngày càng yếu, cả người nàng không ngừng sụp xuống.

“Đừng do dự nữa, đây không còn là trách nhiệm của mình cô, một khi ngân hàng truy cứu, nói không chừng nhà cô cũng sẽ bị niêm phong, nếu không muốn để cha và em cô lưu lạc đầu đường, thì hãy ngoan ngoãn ký tên.” Giọng điệu luật sư đầy uy hiếp.

Nhà? Ngay cả nhà họ cũng muốn cướp đi? Không! Không có nhà, ba phải làm sao? Hơn nữa không có tiền, việc chữa bệnh cho ba cũng trở thành vấn đề lớn.

Tại sao có thể như vậy? Vì sao lại xuất hiện nhiều vấn đề như vậy? Vì sao phải ép nàng tới đường cùng mới cam tâm? Tất cả sự thật bức bách nàng không thể không thỏa hiệp, nàng hít một hơi, cầm bút trên bàn, kí tên vào văn kiện.

“Ông chủ của các anh thắng, Hải An là của các người.” Nàng quăng trả bút cho hấn, cố gắng nuốt lệ vào tim, lạnh lùng nói: “Bây giờ, anh có thể nói cho tôi biết Gia Cát Tung Hoành ở đâu không?”

“Thật xin lỗi, điều này tôi không rõ lắm.” Luật sư thận trọng nói.

Nàng cực kỳ tức giận, tiến lên bắt lấy cánh tay hấn, quát: “Gọi điện báo hấn là tôi muốn tìm hấn, hấn bảo hôm nay sẽ nói cho tôi tất cả sự thật, nhưng tới giờ việc gì tôi cũng không hiểu rõ, vì sao hấn không tự mình ra mặt đối phó tôi? Hấn muốn tránh ở chỗ tối để chê cười tôi sao?”

“Xin bớt giận, Trình tiểu thư, thân chủ tôi chỉ dặn tôi nói với cô một câu, nhưng tôi cảm thấy cô sẽ không muốn nghe.” Luật sư muốn nói lại thôi, nhìn nàng.

“Nói, là cái gì?” Nàng nín thở hỏi.

“Anh ấy chỉ muốn tôi nói lại cho cô “Muốn hận thì cứ hận đi!”

Nàng ngây ngốc. Tia hi vọng cuối cùng trong lòng vụt tan biến!

Muốn hận thì cứ hận đi! Những lời này giọng điệu thật khiến người ta tổn thương, giống như không để ý cảm nhận của nàng dù chỉ một chút, cảm xúc của nàng chẳng liên quan gì đến hắn, nàng đối với hắn mà nói. Đã thành người xa lạ.....

Gia Cát Tung Hoành một tay hủy đi mọi thứ của nàng, rồi muốn dứt áo ra đi như vậy?

“Tôi không thể bị điều khiển như vậy, anh không nói cho tôi, tôi sẽ tự mình đi tìm hắn!” Nàng nắm chặt tay, oán hận nói.

“Quá muộn rồi, ông chủ đã trả phòng, cô không thể tìm được đâu.” Luật sư thờ dài, nói xong liền lẳng lặng rời đi.

Trả phòng? Hắn đi rồi? Trong kinh sợ, nàng chạy khỏi Xí nghiệp Hải An, phóng xe thật nhanh tới khách sạn ở bán đảo.

Hôm nay trời âm u, thời tiết không tốt, không khí lạnh như băng còn có mưa phùn, giống tâm tình của nàng giờ phút này.

Hai mươi phút sau, nàng vào khách sạn, quầy lễ tân nói hắn đã trả phòng, nhưng nàng không tin, đi thang máy lên tầng, tới ngoài cửa phòng hắn, liếc mình đập cửa.

“Gia Cát Tung Hoành, anh ra đây! Anh ra đây cho tôi! Anh là tên nhát gan, yêu cũng không dám nói, không yêu cũng không dám nói, phải không? Sao anh có thể đối xử với tôi như vậy? Sau khi cướp đi mọi thứ của tôi thì muốn trốn sao? Tên hôn đản này ra đây cho tôi.” Nàng kêu khàn cả giọng, nhưng dù có kêu thế nào, đáp lại nàng chỉ là một mảnh tĩnh mịch làm người ta hoảng hốt, cùng ánh mắt tỏ mò nghiên cứu và cả tức giận của những người thuê phòng gần đó bị làm phiền.

Phục vụ sợ nàng làm ảnh hưởng đến người khác, vội vàng mở cửa phòng để nàng xác nhận, cũng nói: “Tiểu thư, vị tiên sinh ấy thật sự đã trả phòng, xin cô đừng náo loạn nữa.”

Nàng bỏ phờ tiến vào trong phòng, không khí lạnh từ điều hòa tràn ngập toàn bộ phòng, mọi thứ có vẻ sạch sẽ chỉnh tề, sớm không còn hơi thở của Gia Cát Tung Hoành.

Nàng kinh ngạc nhìn phòng trống, cuối cùng che mặt khóc nức nở, cả người nhũn ra ngồi bệt xuống thảm.

Hắn cứ đi như vậy sao? Để lại tất cả những kí ức triền miên cùng nàng tới đó trong cái phòng trống này? Nàng với hắn mà nói rốt cuộc là gì? Một nhân tình dùng qua rồi vứt bỏ? Nước mắt tràn ra trên mặt, nàng cảm thấy mình vỡ vụn thành nhiều mảnh nhỏ, trái tim và linh hồn đều tan rã, mà nàng sớm không còn sức lực để thu lại.

Không biết khóc bao lâu, một giọng nói âm trầm vang lên trên đầu nàng. “Dù mày có khóc đến chết cũng không tìm được Thiên Quyền đâu.”

Nàng ngừng đầu, nhìn gương mặt đẹp tuyệt thế kia, khàn khàn nói: “Hắn ở đâu?”

“Tên đó không muốn gặp mày.” Dịch Kiếm Hoài cúi đầu nhìn nàng, tóc dài rũ xuống, ánh mắt lạnh lẽo, khóe miệng mang nụ cười lạnh lùng châm chọc.

“Nói cho tôi biết hắn đang ở đâu.” Nàng hỏi lại lần nữa.

“Mày thật cố chấp! Hắn tránh mày đơn giản là muốn tha cho mày một mạng, mày lại cố tình không hiểu nỗi khổ tâm của hắn.” Hắn đi vòng quanh nàng một vòng.

“Cái gì?” Nàng cảnh giác đứng lên, sắc mặt trắng như tờ giấy.

“Tuy nhiên, hắn có thể tha cho mày, tao thì không, Trình Nhất Hoa hại tao thành thế này, tao muốn lão trả giá thật đắt, mà cách làm lão đau lòng nhất, chính là giết hai đứa con lão.” Dịch Kiếm Hoài nheo cặp mắt khiến cho người ta hồn xiêu phách lạc, nở nụ cười ngoan độc.

“Anh nói gì?” Nàng kêu lên kinh hãi, da đầu lạnh buốt.

“Tao nói gì mày nghe không hiểu? Thiên Quyền không thể ra tay giết mày, vậy thì tao làm vậy.” Không biết hắn lấy một cái lông chim bằng kim loại từ đâu ra, bước lại gần nàng.

Gia Cát Tung Hoành muốn đối phó với một mình Trình Nhất Hoa, nhưng hắn thì không, hắn muốn Trình gia tuyệt hậu, muốn Trình Nhất Hoa nhà tan người mất mới có thể tiêu diệt hận trong lòng hắn.

“Vì sao? Rốt cuộc các người cùng cha ta có thâm thù đại hận gì?” Nàng không hiểu, Bắc Đẩu Thất Tinh họ cùng cha nàng ân oán thực sự sâu như vậy sao?

“Thì ra mày vẫn chưa không biết à? Ông bố vĩ đại của mày trước kia là tên buôn lậu thuốc phiện kiêm buôn người, Xí nghiệp Hải An bọn mày, tất cả đều là dùng mồ hôi và máu mà dựng nên.” Dịch Kiếm Hoài kẹp cái lông chim vào ngón giữa và ngón trỏ, gương mặt xinh đẹp lạnh lùng.

“Anh có chứng cứ gì không mà lên án ba tôi?” Nàng phẫn nộ kêu.

“Anh có chứng cứ gì không mà lên án ba tôi?” Nàng phẫn nộ kêu.

“Chúng có? Hừ, Bắc Đầu Thất Tinh bọn tao chính là chúng có chân thực nhất, nhờ vào thằng bố mày, mỗi người trong bọn tao đều trải qua thống khổ không ai có thể tưởng tượng, mắt của Thiên Quyền, cánh tay của Thiên Toàn, chân của Khai Dương, sức lực của Ngọc Hành, cổ họng của Diêu Quang, còn có vai của tao..... Sở dĩ bọn tao biến thành người không giống người, quý chẳng ra quý, tất cả đều do bố mày tạo nghiệt! Là do năm đó lão bán những đứa bé vô tội cho phòng thí nghiệm, là lão đẩy mạnh bọn tao vào vực sâu vô tình tàn khốc.....” Dịch Kiếm Hoài càng nói càng hận, do thù hận kích động cảm xúc, trong cơ thể biến chủng, gen dần dần biến đổi.

Đứa bé? Phòng thí nghiệm? Trong lòng nàng kinh hãi, vì nàng còn nhớ rõ khi cha gặp ác mộng đã thì thào những lời này!

Chẳng lẽ..... Cha thật sự bán một lũ trẻ cho phòng thí nghiệm, mà Gia Cát Tung Hoàn và các thành viên khác của Bắc Đầu Thất Tinh đều là vật hi sinh cho thí nghiệm?

“Mắt của Tung Hoàn chẳng lẽ cũng do thí nghiệm tạo thành?” Nàng đau lòng nhớ tới đôi mắt quái dị của Gia Cát Tung Hoàn.

“Đúng, mắt hắn là do bàn tay con người can thiệp, còn tao..... Có muốn nhìn một chút xem bọn họ đã làm gì trên người tao không?” Hắn cười khẩy, xoay mình ôm lấy vai, thống khổ cúi áo xuống ngang thắt lưng, tiếp theo, hai đạo ánh sáng kim loại từ xương bả vai hắn mọc ra, tiếng kim loại cứng mà sát va chạm nhau hỗn loạn, đôi cánh mở rộng tỏa hào quang chói mắt.

Trình Duy Ân quả thực bị dọa choáng váng, mọc ra từ người Dịch Kiếm Hoài, đúng là một đôi..... Cánh kim loại!

Trời.... Trời ơi! Đây.... Đây là cái gì?

“Anh.....” Nàng nghẹn họng nhìn trân trối, run run không thôi.

Dịch Kiếm Hoài chớp động hai cánh, lạnh lùng ngạo nghễ nhìn nàng đang vừa kinh hoàng vừa sợ hãi. “Đẹp không? Mấy nhà khoa học điên kia tự cho mình là thượng đế, vọng tưởng chế tạo ra một thiên sứ, sau khi tao bị họ cải tạo, đã trở thành bộ dạng buồn cười này.” Hắn nhe răng cười, sát khí trong mắt dần đậm hơn.

“Sao..... Lại như vậy?” Nàng không thể tưởng tượng được trên đời này lại có người quý dị như vậy.

“Bố mày phải chịu toàn bộ trách nhiệm về việc khiến cho thân thể bọn tao thành ra thế này, lão phải chết, nhưng trước khi hắn chết, tao muốn tặng lão chút lễ vật.....” Hắn nói, cảm lông chim trong tay nhắm vào nàng. “Xác của mày!”

Nàng nói không ra lời, mọi chuyện đều không giống thực tế, nàng cơ hồ hoài nghi chính mình có đang mơ.....

“Chết đi!” Hắn kêu nhỏ một tiếng, lông chim trong tay cùng lúc bay vụt ra, vừa nhanh vừa mạnh bắn tới mi tâm nàng.

Một đạo kinh phong đập vào mặt, nàng trợn to mắt, hô hấp cứng lại.

Đúng lúc này, một chùm tia laser đỏ lóa mắt đánh tới lông chim, chuẩn xác đánh rớt lông chim, hóa giải vũ khí giết người sắc bén của Dịch Kiếm Hoài.

“Thiên Quyền!” Dịch Kiếm Hoài nhìn cửa quát khê.

Nàng cứng ngắc quay đầu, Gia Cát Tung Hoàn, người làm nàng vừa yêu vừa hận không biết xuất hiện ở cửa từ khi nào, khuôn mặt tuần tú dài ra.

“Ai nói ngươi có thể động vào cô ta?” Gia Cát Tung Hoàn chậm rãi thông thả bước vào, trầm giọng chất vấn.

“Vi sao không thể giết nó? Chỉ cần là họ Trình, ai cũng đáng chết!” Dịch Kiếm Hoài cả giận nói.

“Đối tượng của chúng ta là Trình Nhất Hoa, không phải cô ta.” Gia Cát Tung Hoàn lạnh lùng nói.

“Sao, hay bởi vì hai người đã từng lên giường, cho nên ngươi mềm lòng?” Dịch Kiếm Hoài khẩu bất tâm ngôn (nói không biết nghĩ, không suy xét).

“Câm miệng! Thiên Xu nói, giao tất cả cho ta xử lý.” Lửa giận lóe ra trong mắt Gia Cát Tung Hoàn.

“Ngươi giống Thiên Toàn bị đàn bà làm mù mắt đầu óc, không rõ hoàn cảnh, không có tư cách chỉ huy ta!” Dịch Kiếm Hoài hừ nói.

“Ngươi dám động đến một cọng lông của nàng, ta sẽ giết ngươi.” Gia Cát Tung Hoàn không nóng giận, không phô trương thanh thế nói.

Dịch Kiếm Hoài ngây ngẩn cả người, vì một nữ nhân, mà ngay cả Thiên Quyền trầm ổn thông minh cũng biến thành một đồ đầu lư? Tình yêu rốt cuộc là cái gì? Hại Thiên Toàn còn chưa đủ, còn làm cho Thiên Quyền cũng mất đi lực phán đoán!

“Được lắm, ta đây cũng phải thử một chút xem ngươi làm sao giết ta!” Hắn cười điên cuồng, phất chốc nhắm vào Trình Duy Ân bắn ra hơn mười cái lông chim.

Gia Cát Tung Hoàn dùng tia sáng từ mắt đánh rơi mấy cái, bước dài về phía Trình Duy Ân, ôm lấy nàng nhào ra phía sau sô pha, số lông chim còn lại liền găm trên sô pha.

Nàng kinh hãi không thể tự hỏi, thu người núp vào lòng Gia Cát Tung Hoàn.

Địch Kiếm Hoài nhảy lên đứng trên lưng sô pha, lại ra tay công kích. Gia Cát Tung Hoàn ngửa đầu nhìn hắn, ánh sáng từ đồng tử mắt bắn ra như tên, nhất nhất đánh rơi lông chim, nhưng còn một cái đánh thẳng đến sau đầu Trình Duy Ân, bất đắc dĩ, hắn lấy tay che sau đầu nàng, lông chim liền đâm vào cánh tay hắn!

Địch Kiếm Hoài giật mình, ngay tại khoảnh khắc này, Gia Cát Tung Hoàn trừng mắt, một đạo ánh sáng cánh cáo sượt qua đôi má tuần mỵ của hắn, về thành một đạo vết thương.

Hai người giằng co như vậy, thật lâu không nói câu nào.

Trình Duy Ân không biết đã xảy ra chuyện gì, từ trong vòng tay Gia Cát Tung Hoàn ngẩng đầu, thấy một cái lông chim găm sâu vào tay hắn, nàng thất thanh kêu hoảng: “Tay anh.”

“Không sao.” Hắn không hề nhăn mặt rút cái lông chim ra, vớt trên mặt đất.

Địch Kiếm Hoài lau vết máu trên mặt, khó tin nhìn hắn. “Vì bảo hộ cô ta, ngươi thà rằng để chính mình bị thương.”

Gia Cát Tung Hoàn mặc kệ không hé răng, Trình Duy Ân trong lòng run sợ khi nhìn thấy máu chảy trên tay hắn.

“Thật nực cười, ngươi bảo hộ cô ta cũng vô dụng, chỉ cần Trình Nhất Hoa chết, nói không chừng cô ta sẽ hận ngươi cả đời, lòng thù hận này, dù bao nhiêu kiếp cũng không thể tiêu tan, ngươi như vậy là tự chuốc khổ vào thân.” Địch Kiếm Hoài bỏ lại một câu mỉa mai, thu hồi cánh, cầm gậy rời đi.

Gia Cát Tung Hoàn đương nhiên biết hắn cùng Trình Duy Ân đã không thể cứu vãn, nhưng hắn cũng không muốn để nàng bị cuốn vào cừu hận giữa Trình Nhất Hoa và Bắc Đẩu Thất Tinh, người bán bọn họ là Trình Nhất Hoa, không phải nàng, nhưng hắn hiểu những người khác không nghĩ vậy, nhất là Thiên Ki và Diêu Quang, hắn biết rõ bọn họ hận không thể đem cả nhà họ Trình giết hết.

Cho nên, sáng nay khi hắn phát hiện Địch Kiếm Hoài không đi cùng những người khác, biết sự tình không ổn, bởi vậy lo lắng liên lạc với luật sư, nghe luật sư báo Trình Duy Ân chạy đến khách sạn tìm hắn, hắn liền khẩn cấp chạy lại đây.

May mắn tới kịp. Hắn âm thầm thở ra một hơi.

“Tay anh.” Trình Duy Ân vội vã lấy khăn tay bịt lên miệng vết thương, thâm tình khó giải.

“Tay tôi không sao, chỉ là xin cô rời khỏi đây nhanh lên, tôi có thể cứu cô một lần, cũng không cam đoan có lần sau, nếu lại bị Thiên Ki bắt được, hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cô, về nhà đi.” Hắn lạnh lùng đẩy nàng ra, xoay người muốn đi.

“Đợi chút.” Nàng gọi hắn lại, tất cả nỗi đau lại dồn lên ngực.

Hắn đứng yên, nhưng không quay đầu.

“Tất cả những việc anh làm. Đều vì bảo thù sao?” Nàng run giọng hỏi.

“Đúng.”

“Các anh không thể không giết cha tôi?”

“Đúng.”

“Hiện tại người chỉ là một ông già ốm yếu, dù thế cũng không thể tha sao?” Nàng âm thanh ai oán hỏi.

“Không thể.”

“Tôi sẽ dùng mạng của tôi đổi lấy mạng cha tôi! Chỉ xin các anh đừng hại người.” Nàng hô to.

Hắn cắn chặt răng, quắc mắt quay đầu. “Mạng cô không đáng tiền, Trình Duy Ân, cô cho là cô chết thì những đột biến gen trên thân thể chúng tôi có thể tan biến sao? Nói cho cô biết, cho dù cha cô chết một trăm lần, những đứa trẻ đã chết ở phòng thí nghiệm cũng không thể sống lại! Thứ bọn tôi muốn, chính là công đạo! Trình Nhất Hoa thiếu bọn này cũng không chỉ một mạng.”

Sau khi nhìn biến dị kinh người của Thiên Ki Địch Kiếm Hoài, nàng có thể hiểu được hết nỗi hận thù của họ, nhưng nàng sao có thể trơ mắt nhìn cha bị bọn họ hạ độc thủ?

“Tôi là con gái của Trình Nhất Hoa, dù người có lỗi với các anh, tôi cũng muốn bảo vệ người!” Nàng kiên quyết nhìn hắn.

“Nếu tôi là cô, tôi sẽ không lãng phí thời gian làm việc không lương sức mình ở đây, hãy suy tính tương lai mình cho tốt đi!” Hân hừ lạnh.

“Sau khi yêu anh, tôi còn có tương lai sao? Anh cướp đi tất cả, trong đó bao gồm Xí nghiệp Hải An, ngoài ra còn trái tim và linh hồn tôi, anh nói cho tôi nghe, tương lai của tôi ở đâu?” Nàng chua xót oán hận hô to.

Hân biến sắc, hít một hơi thật sâu.

“Đừng hỏi tôi, tôi và cô chẳng còn quan hệ gì, khiến cô động tình là một phần kế hoạch của tôi, khiến cô không phòng bị, giao hết tư liệu cơ mật của Xí nghiệp Hải An cho tôi.” Hân tuyệt tình nói.

Nàng mặt tái xanh, toàn thân xiêu vẹo.

“Anh. Ý anh là anh chưa từng yêu tôi?”

“Yêu là cái gì? Ôm, hôn môi, lên giường. Cái này gọi là yêu sao? Hừ, đừng quá ngây thơ, loại việc này tôi đã làm cùng rất nhiều đàn bà, hôm nay cứu cô, xem như đáp lễ ngày đó cô dâng thân thể cho tôi.” Hân khinh miệt, tàn nhẫn nói.

Nàng không thể nhịn được nữa, xông lên trước, “bốp”, thưởng hân một cái tát.

Hân không né tránh, lẳng lặng nhận cái tát của nàng.

“Anh là tên hỗn đản! Tôi hận anh. Tôi hận anh!” Nàng tức giận tới mức phun trào hô to, nhìn chăm chăm hân một lúc lâu, mắt chan hòa nước lao khỏi phòng.

Muốn hận. Thì cứ hận đi!

Hân nhắm mắt, thở dài trong lòng, là hân bức nàng hận hân, so với yêu, hận ngược lại có vẻ dễ kích động người ta tiếp tục sống hơn.

Chính hân cũng sống lại từ trong thù hận.

“Như vậy được không?” Diêm Quỳnh lặng lẽ xuất hiện ở cửa, nhú mày hỏi.

“Không có gì không tốt, điều duy nhất ta có thể làm chính là buông tay với nàng.” Hân mở mắt, đi tới chỗ Diêm Quỳnh đứng ngoài cửa, tiện tay đóng cửa phòng.

“Người cho là người thật sự buông được nàng? Yêu và hận chỉ cách nhau một ranh giới mỏng manh, yêu một người hoặc hận một người sẽ tự buộc chặt mình vào đó, nàng yêu người, cũng hận người, lòng của nàng cũng bị hai mảnh lưới này cuốn chặt, người không đi giúp nàng cởi bỏ, nàng sẽ đau khổ hơn cả chết, mặt khác, người cũng vậy.” Diêm Quỳnh bùi ngùi nói.

Hân cho hai tay vào túi quần, cười khổ nói: “Người viết giỏi, tài ăn nói cũng tốt lên nhỉ?”

“Ta chỉ là hoàn toàn tình ngộ một việc, khi người người yêu đau khổ, người cũng sẽ chẳng khá hơn là bao.” Đây là kết luận sâu sắc của Diêm Quỳnh.

Hân liếc nhìn Diêm Quỳnh, thực hâm mộ Diêm Quỳnh có thể bắt chấp tất cả để yêu.

“Cho ta một liều thuốc đi!” Hân nói.

“Nó không thể gây tê cho trái tim được đâu.” Diêm Quỳnh vẫn đưa một liều cho hân. Hân biết Thiên Quyền không hút thuốc, người này chính là chán ghét mùi thuốc lá.

Gia Cát Tung Hoành ngậm lấy liều thuốc, châm lửa, hút một hơi dài, lại phun ra. Hân vẫn không thích mùi thuốc như cũ, hút thuốc chỉ để an ủi đôi môi tịch mịch của hân giờ phút này mà thôi.

“Đi thôi! Chúng ta không nên để Trình Nhất Hoa chờ lâu.” Hân thâm trầm nói.

Thời gian đã đến, nên đi nghiệm thu kết quả của nhiệm vụ lần này.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Lệ Chi Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Trình Duy Ân thất hồn lạc phách về nhà, phảng phất như mất đi linh hồn, chỉ còn lại thể xác mà thôi.

Tình yêu, thì ra là một loại tiền cược sang trọng, thua sẽ phải trả giá rất đắt, ngay cả trái tim cũng mất theo.

Suy sụp đi vào phòng, nàng đang lo lắng không biết giải thích với cha việc của Hải An như thế nào, thì vừa vào cửa, một bàn tay to từ đằng sau bịt kín miệng nàng, nàng kinh hãi, giãy dụa muốn quay đầu, lại bị cảnh tượng trước mắt làm cho sợ tới mức cứng đờ.

Trong phòng có rất nhiều người, ngoại trừ một vài người đàn ông to khỏe xa lạ, nàng phát hiện cha mình bị trói trên xe lăn, miệng bị nhét vải; Trình Duy Trạch thì hai tay bị trói sau lưng, tựa hồ bị đánh, hữu khí vô lực nằm trên mặt đất. Còn má Trương đã sớm bị đánh bất tỉnh, ngã bên cạnh xe lăn.

Còn có một người đang thoải mái ngồi bắt chân trên sô pha, người mà nàng vô cùng quen thuộc – Đường Thiệu Tông!

Nàng khiếp sợ không thôi, tức giận cắn ngón tay của người đang bịt miệng mình, người đó kêu đau một tiếng, buông tay ra, nàng liền há mồm gào lên: “Đường Thiệu Tông, anh làm cái gì vậy?”

“Nhiều ngày không gặp, em vẫn hung dữ như vậy.” Đường Thiệu Tông cười gian ác.

“Anh đến nhà tôi làm gì?” Nàng tức giận trừng mắt nhìn hắn.

“Làm gì á? Đương nhiên là vì quá nhớ em, nên tới tìm em chứ sao!” Hắn ngả ngón nhìn nàng. Mới vài ngày không gặp, tinh thần nàng dù có chút ủ rũ, có điều lại thêm phần yếu đuối động lòng người, bộ dáng nàng làm người ta cảm thấy thương xót.

“Cút!” Nàng ghé tòm hô to.

“Đừng khản trương, tôi sẽ đi, tuy nhiên tôi muốn mang một nhà ba người gia đình em đi cùng.” Hắn hút xì gà, vừa phả khói ra vừa nói.

“Cái gì?” Nàng kinh hoàng hít một hơi.

“Vất vả lắm tôi mới điều tra ra, tiểu tử Gia Cát Tung Hoành kia là một thành viên của tổ chức gọi là “Bắc Đầu Thắt Tinh”, hơn nữa hắn lại là một tên người đột biến không bình thường.” Lần này hắn phải tốn rất nhiều tiền của, thông qua nhiều đường dây nhưng vẫn không tra ra tư liệu liên quan đến Gia Cát Tung Hoành, ngay lúc hắn cơ hồ phát điên, lại nhận được một cuộc điện thoại kì quái. Đối phương tựa hồ biết hắn đang điều tra Gia Cát Tung Hoành, chủ động nói hết lai lịch Gia Cát Tung Hoành cho hắn, hơn nữa nói với hắn, chỉ cần nắm giữ Trình Nhất Hoa và Trình Duy Ân, Gia Cát Tung Hoành sẽ ngoan ngoãn tự động hiện thân.

Nàng hơi kinh ngạc, hắn lại có thể biết bí mật về Gia Cát Tung Hoành, giận dữ kêu to: “Anh. Mới không bình thường! Gia Cát Tung Hoành chỉ là mất bị cải tạo, còn anh từ khi sinh ra đã có tí vết!” Dù nàng hận Gia Cát Tung Hoành, nhưng vẫn không nhịn được nói giùm hắn.

Đường Thiệu Tông biến sắc, trong mắt hiện ra sự đồ kị.

“Hả? Chẳng lẽ em đã biết về Gia Cát Tung Hoành? Hắn giống như yêu quái mà em còn thương?” Trình Nhất Hoa ở một bên lẳng lặng nghe, vừa nghe đến ba chữ “người đột biến”, mặt không còn chút máu.

Yêu quái đột biến.

Điều Đường Thiệu Tông nói đến, chẳng lẽ là. Những đứa trẻ đó?

“Tôi không biết anh đang nói gì, tôi không có liên quan đến Gia Cát Tung Hoành, còn bây giờ, anh hãy thả người nhà tôi, rồi cút khỏi đây!” Nàng tàn nhẫn nhìn hắn.

“Không liên quan? Nói dối trắng trợn, em và hắn đã lên giường với nhau, còn nói không liên quan?” Đường Thiệu Tông châm chọc nói, đứng lên đi tới chỗ nàng.

“Anh.” Nàng kinh ngạc trợn to mắt.

“Con đàn bà dê tiện, tình nguyện theo quái vật đột biến, cũng không chịu theo tao?” Đột nhiên hắn túm tóc nàng, dữ tợn rống to.

“A!” Nàng đau đến mức muốn cúi gập người xuống.

“Buông chị tao ra!” Trình Duy Trạch yếu ớt kêu.

“Hừ!” Hắn buông tóc nàng ra, quay đầu nhìn Trình Duy Trạch cười lạnh.

“Nghe nói Gia Cát Tung Hoành là do mày tìm đến để đối phó tao, thật sự quá ngu xuẩn! Dẫn sói vào nhà còn không biết, Gia Cát Tung Hoành tới là để chiếm lấy Xí nghiệp Hải An, hắn không phải đến giúp bọn mày, hiện tại, toàn bộ Hải An đều rơi vào tay hắn, thậm chí hắn còn dụ chị mày lên giường.”

“Cam mồm!” Trình Duy Ân sắc mặt trắng bệch, giận dữ kêu.

“Sao? Bị lừa này vẫn không đề ý?” Hấn xoay người nắm cằm nàng.

“Đừng! Tao không ngại, cùng hấn còn hơn là để mày chà đạp!” Nàng phun một ngụm nước bọt vào mặt hấn (trước đây khi edit lời Duy Ân tí vẫn dùng xưng hô lịch sự, bây giờ chuyển sang mày-tao luôn cho mạnh mẽ).

“Mẹ nó! Đồ dê tiện!” Hấn tát nàng một phát, làm nàng ngã sấp xuống sô pha.

“Chị!” Trình Duy Trạch kêu gấp.

“Ừm ừm.” Trình Nhất Hoa kích động, liên tiếp phát ra âm thanh.

Nàng bị đánh cho mắt thấy đầy sao, nhất thời không dậy nổi, vịn tay vào sô pha thờ dốc.

Đường Thiệu Tông làm sao tra ra chuyện của Gia Cát Tung Hoành? Chẳng lẽ hấn biết cả ân oán giữa cha nàng và Bắc Đầu Thất Tinh? Nàng kinh nghi bất định, đột nhiên cảm thấy hoảng sợ. Một bên là Bắc Đầu Thất Tinh muốn giết cha, một bên là Đường Thiệu Tông tâm hoài bất quỷ (có ý đồ xấu xa) với mình, sao nàng lại gặp phải nhiều chuyện cùng lúc như vậy?

“Trình Nhất Hoa, con gái ông đem địch nhân trở thành tình nhân, ta đây thay ông giáo huấn cô ta.” Đường Thiệu Tông càn rỡ cười to.

“Mày cho là bằng vào mày có thể đối phó được Gia Cát Tung Hoành?” Nàng lau vết máu trên khóe môi, ngẩng đầu cười lạnh.

“Dù Gia Cát Tung Hoành có ba đầu sáu tay, tao cũng không sợ, có người nói cho tao biết, chỉ cần nắm mày và lão già này trong tay, hấn sẽ ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ.” Đường Thiệu Tông đã sớm chuẩn bị kế hoạch để chinh Gia Cát Tung Hoành.

“Tao? Mày nghĩ rằng dùng tao thì kiềm chế được hấn?” Nàng ách nhiên thất tiểu (nín lặng không cười nổi), Đường Thiệu Tông nghĩ rằng Gia Cát Tung Hoành còn quan tâm tới nàng?

“Gia Cát Tung Hoành thích mày, nắm mày trong tay, hấn chỉ còn là một con bò không làm được gì.”

“Mày sẽ phải thất vọng.” Nàng nở nụ cười, cười đến muốn khóc.

“Có thất vọng hay không chờ khi hấn tới gặp tao sẽ biết.”

Hấn đắc ý cười, quay đầu quát bọn tay chân: “Dẫn tất cả chúng đi!”

“Vâng.” Một tên lên tiếng, để lại má Trương, đem Trình Nhất Hoa và Trình Duy Trạch lên xe.

“Đừng làm tổn thương cha tôi.” Nàng thấy những người đó lời Trình Nhất Hoa một cách thô lỗ, vội kêu lên.

Đường Thiệu Tông không kiên nhẫn liền đập mạnh một cái vào sau đầu nàng, nàng trước mắt một mảnh tối đen, mềm người đổ vào lòng hấn.

“Hắc hắc hắc. Gia Cát Tung Hoành, tao muốn hưởng thụ con đàn bà của mày ngay trước mặt mày.” Hấn cười dâm đãng ôm lấy nàng, ra khỏi Trình gia.

Lòng bàn tay phải của hấn trống rỗng, không nhồi máu thịt của Gia Cát Tung Hoành vào thì hấn không cam tâm!

Gia Cát Tung Hoành đứng trong phòng cao nhất của khách sạn Lệ Tinh, đối mặt với cửa sổ thủy tinh, nhìn mưa dầm rả rích tại cảng Victoria, những người khác đều tụ tập trong phòng, thảo luận về Đường Thiệu Tông.

Đường Thiệu Tông vừa ra khỏi Trình gia, qua hệ thống vệ tinh theo dõi toàn cầu Thiên Xu biết được ba người nhà họ Trình bị bắt, hơn nữa báo cho họ rất nhanh, bởi vậy, trong vòng mười phút ngắn ngủi, bọn họ đã nắm được tình huống.

“Đường Thiệu Tông dám khiêu khích Bắc Đầu Thất Tinh chúng ta, ta thấy vị Thiếu đông của Tập đoàn Đức Lai này căn bản là không rõ tình hình.” Khai Dương Đoàn Dẫn Phi hút một điếu thuốc, nhìn Đường Thiệu Tông cùng thông tin về ngày sinh tháng đẻ và tổ tông tám đời nhà tên này trên màn hình máy tính, hừ lạnh.

“33 tuổi, người phụ trách đương nhiệm sự nghiệp Tập đoàn Đức Lai Châu Á, năng lực hạng trung, tư chất bình thường, rất thích tranh đấu tàn nhẫn, thích cáu cá. Thiên Xu thật đúng là đem hấn phê bình đến mức không còn gì luận!” Thiên Ki Dịch Kiếm Hoài châm chọc cười nhẹ.

Tư liệu liên quan đến Đường Thiệu Tông trên màn hình đều do Thiên Xu truyền tới.

“Nghe nói hấn vẫn mơ ước Xi nghiệp Hải An, hơn nữa có ý đồ gây rối Trình Duy Ân.” Đoàn Dẫn Phi nói không nghĩ.

“Này! Sao ngươi lại nói mấy thứ hồ đồ rồi?” Diêm Quỳnh lấy mũi chân đá hấn một cái, nhũ mày nhắc nhở.

Đoàn Dẫn Phi ngăn người, ngẩng đầu nhìn bóng lưng Gia Cát Tung Hoành, chẳng những không ngậm miệng, ngược lại còn nói to hơn, “Sao, không thể đề cập đến Trình Duy Ân sao? Ta nghĩ Thiên Quyền hấn không phải người dễ bị ảnh hưởng như vậy?”

“Ngươi chỉ biết xát muối lên miệng vết thương của người khác!” Diêm Quýnh tức giận túm áo Đoàn Duẫn Phi, mắng.

“Đừng! Như vậy mới có thể hoàn toàn tiêu độc nơi bị tình yêu làm tổn thương, nếu chỉ làm như không thấy thì chẳng có tác dụng gì, phải nhanh chóng lấy toàn bộ những bộ phận bị ăn mòn ra mới có thể khỏi hẳn.....” Đoàn Duẫn Phi tránh khỏi tay Diêm Quýnh, cười mỉa.

Hắn bắt cần đòi, không đánh giá cao tình yêu, bởi vậy đối với người rơi vào lưới tình, hắn không có chút đồng tình.

“Nói hay như hát! Tốt lắm, ngươi cho là cao thủ tình trường là ngươi sẽ không khốn đốn vì tình? Ta sẽ chờ xem bộ dạng ngu xuẩn của ngươi khi bị nữ nhân tóm được!” Diêm Quýnh không tin hắn không bao giờ đổ trước phụ nữ.

“Ngươi tuyệt đối không thể thấy được.” Đoàn Duẫn Phi tự tin ngẩng cao cái đầu tóc vàng.

“Hừ! Không nên nói trước điều gì.....” Diêm Quýnh cười lạnh.

“Ngươi vẫn chưa chịu dừng?” Đoàn Duẫn Phi không kiên nhẫn, tay chống nạnh, bước lại gần Diêm Quýnh.

“Đừng làm loạn, Trình Nhất Hoa cùng con gái hắn bị Đường Thiệu Tông bắt đi, hiển nhiên là nhằm vào ta.” Gia Cát Tung Hoành cuối cùng cũng mở miệng.

“Vì sao hắn biết ngươi muốn tìm Trình Nhất Hoa?” Ngọc Hành Thạch Dật ngạc nhiên hỏi, thân hình cao lớn cường tráng của hắn ngồi trên sô pha khiến sô pha có vẻ đặc biệt nhỏ hẹp.

“Tựa hồ hắn cũng biết chuyện ngươi là thành viên Bắc Đầu Thất Tinh.....” Thiên Ki Dịch Kiếm Hoài duỗi chân, tựa người vào phía khác của sô pha, tay vuốt vuốt mái tóc dài.

“Bằng vào năng lực của hắn thì không thể tra nổi lai lịch của ta. Hay..... Có người phía sau chỉ điểm hắn...” Gia Cát Tung Hoành cúi đầu trầm ngâm.

“Có thể là ai?” Diêm Quýnh nghiêm nghị.

“Theo ta được biết, trước mắt thì có rất nhiều người cảm thấy hứng thú với Bắc Đầu Thất Tinh chúng ta, trong đó có cả một số đơn vị tình báo từ châu Âu châu Mỹ, mấy cái này không đáng lo, ngược lại cần phải chú ý vài nhóm người đang âm thầm theo dõi chúng ta.” Gia Cát Tung Hoành đẩy gọng kính mắt, sắc bén nói.

“Ý ngươi là những động tác liên tiếp của Tập đoàn tài chính Minh Nhật thời gian gần đây?” Đoàn Duẫn Phi biết chủ nhân mới của Tập đoàn tài chính Minh Nhật tựa hồ đã bắt đầu triển khai trả thù họ.

“Không chỉ bọn họ, phòng thí nghiệm năm đó dù đã bị chúng ta phá hủy, tuy nhiên trong vài năm gần đây giống như có dấu hiệu tro tàn lại cháy.” Gia Cát Tung Hoành nhướn mày.

“Phòng thí nghiệm?” Mọi người đang ngồi đều biến sắc. Nhất là Diêu Quang luôn trầm mặc, hắn có loại sợ hãi gần như điên cuồng đối với phòng thí nghiệm.

“Đúng, ta hoài nghi lúc ấy tư liệu của phòng thí nghiệm bị rò rỉ, điều đó chứng tỏ không chừng đã có người rõ hoàn cảnh của chúng ta như lòng bàn tay, điểm ấy mọi người phải cẩn thận.” Gia Cát Tung Hoành nghiêm túc cảnh báo.

Mọi người đột nhiên lâm vào trầm mặc, phòng thí nghiệm là ác mộng của mỗi người họ, cho dù đã qua nhiều năm, nhưng vẫn khó có thể quên đi.

“Thế thì ai đã móc nối với Đường Thiệu Tông?” Diêm Quýnh nghi hoặc.

“Đừng vội đoán, bọn họ muốn dùng Đường Thiệu Tông để thử năng lực của ta, nếu Đường Thiệu Tông gặp hạn, bọn họ sẽ tự động xuất hiện.” Gia Cát Tung Hoành hơi cười cười.

“Đường Thiệu Tông đáng thương, hắn không biết chính mình bị lợi dụng!” Đoàn Duẫn Phi nhạo báng.

“Bây giờ hắn là đang nhanh chóng về biệt thự của mình!” Thạch Dật nói.

“Ừ, ta nghĩ chúng ta cũng nên xuất phát đi tiếp đón hắn.” Diêm Quýnh hừ lạnh.

“Cứ để ta đối phó với hắn!” Gia Cát Tung Hoành nói, nhanh tay cầm áo khoác, chuẩn bị đi trước một mình.

Lúc này, những người khác đồng thời đứng lên, trầm miệng một lời: “Bọn ta cũng đi.”

“Chỉ đối phó một tên Đường Thiệu Tông, cần gì phải lao sư động chúng (điều động nhân lực không cần thiết)?” Gia Cát Tung Hoành nhíu mày.

“Bọn ta muốn gặp Trình Nhất Hoa, chắc lão sẽ rất nhớ chúng ta.” Diêm Quýnh châm chọc nói.

“Đúng vậy, ta phải đi chào hỏi và gửi lão đi Tây thiên.” Thạch Dật nắm chặt tay thành nắm đấm khiến các đốt ngón tay kêu răng rắc.

Gia Cát Tung Hoành biết, mục tiêu của họ chính là Trình Nhất Hoa, hấn còn lo cho Trình Duy Ân, mọi người cùng đi, hấn thực sự sợ bọn họ ngay cả Trình Duy Ân cũng sẽ không buông tha.

“Thiên Quyên, người yên tâm, ta sẽ để lại Trình Duy Ân cho người ‘xử lý’, chỉ là, người sẽ không vì nàng mà buông tha cho Trình Nhất Hoa chứ?” Dịch Kiếm Hoài bén nhọn nhìn hấn.

Hấn sao lại nghe không hiểu sự trào phúng trong đó? Cho nên bình tĩnh trả lời: “Yên tâm, sẽ không.”

“Thiên Ki, nói đủ chưa?” Diêm Quýnh không khỏi nói thay Gia Cát Tung Hoành.

Dịch Kiếm Hoài không hồn giật liếc mắt nhìn Diêm Quýnh, không tiếp tục chủ đề nữa.

“Đi thôi! Đi làm cho tên họ Đường sáng mắt ra.” Đoàn Duẩn Phi xoa tay, cười ra khỏi phòng.

Mọi người rời đi, Gia Cát Tung Hoành đi sau, cước bộ đột nhiên trầm trọng.

Hấn sẽ vì Trình Duy Ân mà buông tha Trình Nhất Hoa sao? Hấn lại tự hỏi một lần, do dự vài giây, hấn vẫn giữ nguyên đáp án vừa rồi.

Sẽ không, hấn sẽ không vì Trình Duy Ân mà buông tha Trình Nhất Hoa, cho dù hấn yêu nàng, hấn cũng sẽ không để tình yêu chi phối.

Tất cả, đều đã không thể cứu vãn.

Có cái gì đó đang chuyển động trên mặt nàng, cảm giác ẩm ướt dính dính làm nàng cực kì không thoải mái.

Trình Duy Ân từ từ tỉnh lại, cố gắng mở mí mắt nặng trĩu, phát hiện Đường Thiệu Tông đang ôm chặt mình, nàng vừa sợ hãi, vừa buồn nôn đẩy hấn ra.

“Đừng chạm vào tao!” Nàng muốn né ra sau, nhưng mới hơi cử động, gáy liền đập vào cửa xe, hại nàng đau đến tê tái.

“Sao khản trương vậy? Bao nhiêu đàn bà muốn lặn vào lòng tao còn không được, mà phải cảm thấy vinh hạnh chứ!” Đường Thiệu Tông thêm nhỏ dãi nhìn chăm chăm vào ngực nàng, vạt áo đã bị hấn cởi bỏ, hai vú tuyết trắng như ẩn như hiện, quả thực khiến hấn mê hồn thực cốt.

“Tao nhờ vào! Thật ghê tởm!” Nàng phẫn nộ kéo nhanh vạt áo, vội vàng liếc ra ngoài cửa sổ, nàng đang ở trong một chiếc xe hơi, mà xe đang đi trên một sơn đạo heo lánh.

“Mày thật không biết tốt xấu, nhưng không sao, tao chính là vì coi trọng sự hung dữ của mày nên mới mê mày tới vậy.” Nói xong, hấn vươn tay về phía nàng.

Nàng hoảng sợ xoay người muốn mở cửa xe, tiếc rằng cửa xe đã sớm bị khóa.

“Ha ha ha. Mày không thoát được đâu!” Hấn dùng sức giữ chặt hai tay nàng, miệng ghé sát vào mặt nàng.

“Buông tay...” Nàng thét chói tai, giãy dụa.

“Kêu đi! Ở đây, không ai có thể cứu được mày.” Đường Thiệu Tông cười điên cuồng, hôn lên vành tai nàng.

“Không. Đừng.” Nàng ra sức đẩy ra, dưới tình thế cấp bách bật ra tiếng kêu to: “Tung Hoành...”

Đường Thiệu Tông hơi sửng sốt, lạnh lùng cười. “Hừ! Gia Cát Tung Hoành dù có ba đầu sáu tay cũng không thể cứu được mày! Hấn hiện tại nhất định còn giồng ruồi bọ mắt đầu gấp đến độ tìm loạn khắp nơi!”

Nàng cũng bị tiếng kêu cứu của chính mình làm cho giật mình, rõ ràng hận Gia Cát Tung Hoành muốn chết, nhưng tại thời điểm này trong lòng nàng vẫn chỉ có hấn.

Thật đáng châm chọc!

“Lại đây cho tao!” Đường Thiệu Tông ghen ghét dữ dội, tay định túm tóc nàng, lúc này, xe đột nhiên hơi chòng chành, hấn mất thăng bằng, tông mạnh người vào ghế trước.

“Shit! Lái xe kiểu quái gì vậy?” Hấn gào lên với lái xe.

“Dạ dạ. Xin lỗi thiếu gia. Có thể là lốp xe hỏng.” Lái xe hốt hoảng kêu.

“Lốp xe hỏng? Đang yên lành sao lại hỏng?” Đường Thiệu Tông giận cau mặt, ngẩng đầu nhìn phía trước.

“Cái này. Có lẽ là cán phải đinh.”

“Thối tha! Cũng sắp đến biệt thự, cứ đi tiếp đi.” Hấn quát.

“Vâng.” Nhưng lái xe mới nói xong, xe lại lung lay một chút, sau đó, toàn bộ xe chúi về phía trước, không sao đi tiếp.

“Này! Anh có thể lái từ từ té không?” Hấn kinh hoàng nắm chặt tay vịn của xe.

Trình Duy Ân cũng sợ hãi ôm đầu lui vào góc, toàn thân phát run.

“Lốp xe lại hỏng. Không lái nổi.” Lái xe mất thấy xe sắp tới cổng biệt thự, giữ chặt tay lái kêu to, thư kí ngồi cạnh ghế lái cũng cố gắng giúp ổn định xe, nhưng một chút tác dụng cũng không có.

Đột nhiên, một người đàn ông cao lớn ra đứng giữa cổng, rất giống không muốn sống nữa, lái xe sớm sợ tới mức hồn bất phụ thể, liền mình nhấn phanh bóp còi, nhưng Đường Thiệu Tông ngồi phía sau kêu lên: “Trực tiếp đi qua! Xử lý tên kia cho gọn gàng vào!”

“Nhưng. Sẽ đâm chết người. Aaa...” Lái xe sợ quá nhắm mắt kêu hoảng, thư ký che mặt không dám nhìn.

Đột nhiên, một người đàn ông cao lớn ra đứng giữa cổng, rất giống không muốn sống nữa, lái xe sớm sợ tới mức hồn bất phụ thể, liền mình nhấn phanh bóp còi, nhưng Đường Thiệu Tông ngồi phía sau kêu lên: “Trực tiếp đi qua! Xử lý tên kia cho gọn gàng vào!”

“Nhưng. Sẽ đâm chết người. Aaa...” Lái xe sợ quá nhắm mắt kêu hoảng, thư ký che mặt không dám nhìn.

Ngay khoảnh khắc xe sắp đâm vào người nọ, người trên xe chỉ cảm thấy xe như bị một bức tường chặn lại, lực quán tính cực mạnh làm mỗi người đều đứng mạnh về phía trước rồi ngã ra sau, một trận chấn động cực lớn, khi xe đứng yên, bọn họ mới đầu văng não tưởng phát hiện, xe bị người nọ dùng tay chặn lại!

Tình cảnh “châu chấu đá xe” này làm cho bọn họ trợn mắt há hốc mồm, người đàn ông cao lớn kia lại có sức mạnh chỉ dùng tay cũng khiến xe dừng.

Vị có sức lực vô cùng này chính là Ngọc Hành Thạch Dật trong Bắc Đầu Thất Tinh.

Lái xe nhũn người ngồi yên ở ghế lái, Đường Thiệu Tông sai thư kí của hắn xuống xe buộc người nọ đi, thư ký hít một hơi, cố giữ hai chân không run, xuống xe nói với người nọ: “Này, anh là ai? Đây là nhà riêng, mau tránh ra!”

Thạch Dật không để ý đến hắn, chỉ yên lặng nhìn chiếc xe phía sau chờ chín người, Trình Nhất Hoa đang ở trong đó.

“Này! Tôi đang nói với anh đấy, có nghe thấy không?” Thư ký găm lên.

Đột nhiên, từ bốn phương tám hướng xuất hiện năm người vây lấy hai chiếc xe (xe đầu 4 chỗ có Đường Thiệu Tông và Trình Duy Ân, xe sau là xe 16 chỗ chở Trình Nhất Hoa và bọn tay sai của họ Đường), trong đó có một người đàn ông tuấn dật mặc âu phục, rõ ràng chính là Gia Cát Tung Hoàn!

Khi Trình Duy Ân thấy hắn, một lòng bất ổn, vừa vui vừa buồn. Hắn xuất hiện, báo hiệu từ kì của cha nàng, nhưng dù biết rõ, lòng nàng vẫn yếu đuối muốn dựa vào hắn.

Đường Thiệu Tông kinh hãi không thôi, hắn còn chưa gọi điện uy hiếp Gia Cát Tung Hoàn, sao tên đó đã tìm đến đây?

“Còn chưa xuống xe? Đường Thiệu Tông.” Gia Cát Tung Hoàn đến gần xe, trên mặt có nụ cười tươi nhả nhận.

Đường Thiệu Tông tức giận hừ một tiếng, chậm rãi mở cửa xe, bước xuống xe. “Mày thật lợi hại! Tìm đến đây quá nhanh.”

“Quá khen.” Gia Cát Tung Hoàn hai tay rút túi quần, tầm mắt nhanh chóng quét tới Trình Duy Ân đang ngồi trong xe một chút, muốn xác định nàng có xảy ra chuyện gì không.

Trình Duy Ân căng thẳng, túm chặt vạt áo trước ngực, lùi về chỗ ngồi.

“Sao, đây đều là trợ thủ của mày?” Đường Thiệu Tông khinh miệt nhìn năm người kia, ánh mắt khi thấy Dịch Kiếm Hoài thì dừng lại, hơi kinh diễm.

“Họ là bạn của tao.” Gia Cát Tung Hoàn giới thiệu.

“Mày cho là tìm những người này đến có thể cứu Trình Duy Ân sao?” Đường Thiệu Tông không thèm để mấy soái ca đẹp đẽ (lời tác giả, không phải mình chém) này vào mắt chút nào.

“Mục tiêu của tao không phải Trình Duy Ân.” Gia Cát Tung Hoàn cúi đầu đẩy kính mắt.

“Hả?” Đường Thiệu Tông ngẩn ngơ.

“Trình Nhất Hoa mới là người tao muốn.” Gia Cát Tung Hoàn chỉ chín người tòa tiểu ba sĩ.

“Gì cơ? Mày tới vì lão già họ Trình, không phải Trình Duy Ân?” Đường Thiệu Tông không tin.

“Đứng.”

Đường Thiệu Tông phút chốc mở cửa xe túm lấy Trình Duy Ân, ác liệt cười to, “Mày nghe kìa, Trình Duy Ân, tình nhân của mày không phải tới cứu mày, hần nói hần tới là vì bố mày.....” Trình Duy Ân sắc mặt tái nhợt quay đầu, không muốn nhìn Gia Cát Tung Hoành, nhưng bộ dáng chặt vật của nàng lại làm cho nụ cười của Gia Cát Tung Hoành cứng đờ.

Cơ thể mảnh mai của nàng đầy vết xây xước, trán có vết bầm, khoe miệng có vết máu, tóc tai và vạt áo hỗn loạn, đều làm cho máu hần trong nháy mắt chảy ngược.

Đường Thiệu Tông dám làm tổn thương nàng..... Chết tiệt.....

Hần sắc mặt phát lạnh, gân xanh lộ ra.

“Tuy nhiên, mày muốn đoạt Trình Nhất Hoa từ tay tao cũng không phải chuyện dễ.” Đường Thiệu Tông nói tiếp.

“Hừ? Vì sao?” Gia Cát Tung Hoành hỏi, ngoài cười nhưng trong không cười, trong mắt hiện sát khí.

“Vì hôm nay mày không thể sống mà rời đi.” Đường Thiệu Tông đắc ý vẫy tay ra hiệu cho thư kí.

Thư ký hiểu ý, dùng bộ đàm lệnh cho toàn bộ nhân mã trong biệt thự hành động, không đến một phút sau, hơn hai mươi người mặc trang phục bộ đội đặc chủng đã bao vây nhóm người Gia Cát Tung Hoành, tất cả họ ai cũng cầm súng tự động trong tay, xác thực dọa người.

“À..... Vì đối phó tên yêu quái là mày, tao đã đặc biệt mời từ nước ngoài những cao thủ mạnh nhất, hôm nay, tao sẽ dùng máu mày rửa miệng vết thương trên tay tao!” Đường Thiệu Tông nhe răng cười nói.

Hai chữ “yêu quái” kia đã phạm vào cấm kị của Bắc Đầu Thất Tinh, trên mặt mỗi người họ đều bao phủ sát khí lạnh lạnh, Trình Duy Ân cảm thấy sát khí khiếp người đang ngưng tụ trong không khí, trái tim như muốn nhảy lên cổ họng.

Xuất hiện cùng Gia Cát Tung Hoành chính là các thành viên khác của Bắc Đầu Thất Tinh? 1, 2, 3, 4, 5, 6.....

Sao có mỗi sáu người? Không phải có bảy người sao? Nàng run rẩy nhìn bọn họ, tình huống đọc ra trong sáu đôi mắt kia là ngọn lửa công kích mãnh liệt thiêu đốt.

Quả nhiên, Đường Thiệu Tông còn chưa hạ lệnh ra tay, Bắc Đầu Thất Tinh đã triển khai hành động, bọn họ như quỷ mỵ tập kích hơn hai mươi tên lính đánh thuê kia, động tác gọn gàng mau lẹ, một chiêu lấy mạng.

“Nổ súng! Bắn chúng nó cho tao!” Đường Thiệu Tông tức giận rống to.

Đạn bay như mưa trước mặt Trình Duy Ân, nàng tuy sợ hãi, cũng không muốn bỏ lỡ cơ hội cứu cha, thừa dịp Đường Thiệu Tông và thủ hạ đang ứng chiến, nàng trốn ra chỗ cái xe 16 chỗ, mở cửa xe, tiến vào trong.

“Ba..... Ba ổn chứ?” Nàng thấp giọng kêu, nhẹ nhàng xé mở băng dính trên miệng Trình Nhất Hoa.

“Duy Ân..... Đỡ ba ra ngoài.....” Trình Nhất Hoa suy yếu nói.

“Hiện tại bên ngoài rất nguy hiểm! Chúng ta mau thừa dịp trốn đi.....” Nàng vội la lên, xoay người giúp Trình Duy Trạch cởi bỏ dây trói.

“Không, trốn không thoát được.” Trình Nhất Hoa suy sụp nói, “Mà ba cũng không muốn trốn, để ba gặp bọn họ.....”

“Ba!” Nàng chính là không muốn để Bắc Đầu Thất Tinh gặp được cha!

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Chị, Thiên Quyền đại ca không phải tới cứu chúng ta sao?” Trình Duy Trạch hoàn toàn không rõ tình huống.

“Không, hần tới để giết ba.....” Nàng bí ai nói.

“Cái gì?” Trình Duy Trạch khiếp sợ há hốc mồm, Bắc Đầu Thất Tinh là do hần mời đến hỗ trợ, làm sao có thể biến thành muốn tới giết cha?

“Nói thì dài, mau rời khỏi đây trước rồi nói sau!” Nàng không muốn lãng phí thời gian giải thích, việc cấp bách là nhanh chóng mang cha rời khỏi nơi nguy hiểm này.

“Vâng.....” Trình Duy Trạch vội vàng gạt đầu, lén lút chuyển lên ngồi ghế lái.

Tiếng xe khởi động lẫn vào tiếng súng, Trình Duy Ân nhìn nhanh ra ngoài xem tình hình chiến đấu, đám bộ đội đặc chủng làm sao cũng không thể đánh trúng nhóm Bắc Đầu Thất Tinh, nhóm Gia Cát Tung Hoành thân thủ mạnh mẽ, tay không đã đánh ngã không ít người, Đường Thiệu Tông thấy thế, tức giận hét lớn với tên thư kí: “Lấy súng tao mua ra đây!”

“Vâng.” Thư ký lấy từ trên xe ra một khẩu súng có tạo hình đặc biệt quái dị, đưa cho Đường Thiệu Tông.

“Tao không tin là không thể bắn thủng sọ chúng mày!” Đường Thiệu Tông cười tàn ác, vung trộm tới sau lưng Gia Cát Tung Hoành, chìa súng nhắm bắn.

“Cẩn thận.” Trình Duy Ân khẩn trương bàn tay vã đầy mồ hôi, buột miệng cảnh báo Gia Cát Tung Hoành.

Gia Cát Tung Hoành không quay đầu, nhưng trong một nháy mắt này, mọi người chỉ cảm thấy hoa mắt, hai bóng người kì lạ đồ lấy viên đạn có sức công phá mạnh kia một cách nghiêm mật, bảo vệ Gia Cát Tung Hoành.

Tiếng súng phút chốc dừng lại, đơn giản là vì ngoài Bắc Đầu Thất Tinh cùng Trình Duy Ân, ai cũng kinh hãi cơ hồ muốn rớt con mắt.

Đó là một. Thiên sứ!

Một thiên sứ có đôi cánh kim loại!

Mà đứng cạnh thiên sứ, là một quái nhân có đôi tay đáng sợ!

Đường Thiệu Tông ngây ra như phỗng, ngây ngốc ở đường trường.

Đây. Đây là cái quỷ gì? Hắn nghĩ. Chỉ có Gia Cát Tung Hoành không bình thường, không nghĩ tới tất cả những người này đều là quái vật.

Trình Nhất Hoa từ trong xe nhìn thấy tất cả, môi run run, thật lâu nói không ra lời.

Những người “không phải người” này, chính là những đứa trẻ bị bán năm đó sao? Đáng sợ. Hắn năm đó làm rất nhiều việc đáng sợ.

Địch Kiếm Hoài thu cánh chim, lạnh lùng xoay người. Diêm Quỳnh nghiêng mặt, co duỗi những ngón tay sắt của hắn, phát ra tiếng vang lách cách rợn người.

Gia Cát Tung Hoành từ sau lưng họ chậm rãi thông thả đi ra, thấy Đường Thiệu Tông mặt như gặp quỷ, cười lạnh.

“Mày đã chọc giận bọn tao, Đường Thiệu Tông, bọn tao không có thời gian để đùa với mày.” Nói xong, hắn tháo kính mắt xuống, trong đồng tử mắt là ánh sáng đỏ rực.

Trình Duy Ân thờ dốc vì kinh ngạc, nằng biết, công kích thực sự bây giờ mới bắt đầu!

Đột nhiên, Bắc Đầu Thất Tinh hành động, mắt phóng điện của Gia Cát Tung Hoành, cánh tay sắt của Diêm Quỳnh, lông chim của Địch Kiếm Hoài, sức mạnh của Thạch Dật, và còn Đoàn Duẫn Phi nhanh như tia chớp đồng loạt ra chiêu.

Quân đoàn của Đường Thiệu Tông tan tác ngã trái ngã phải, có tên người mọc thêm lỗ, có tên toàn thân cắm đầy lông chim, trong không khí lập tức tràn ngập mùi máu.

Đường Thiệu Tông vốn kiêu ngạo cuồng vọng lúc này sớm toàn thân run rẩy, hoảng sợ ôm đầu quỳ rạp trên mặt đất, kêu: “Đừng giết tôi. Đừng giết tôi.”

“Trời ơi. Đây rốt cuộc là.” Trình Duy Trạch nhìn mà há hốc mồm, vạn lần không nghĩ là hình ảnh khoa học viễn tưởng chỉ có thể xuất hiện trong phim lại diễn ra ngay trước mắt hắn!

“Duy Trạch. Đừng nhìn nữa! Mau! Tranh thủ đi mau!” Trình Duy Ân lập tức nhỏ giọng giục Trình Duy Trạch.

“Cái gì. Cái gì?” Trình Duy Trạch nhìn đến ngây ngốc, nhất thời hồn còn chưa về.

“Đi mau! Nếu không đi thì không thể đi được nữa.” Nàng lo lắng kêu nhỏ.

“A. Vâng vâng, đi mau.” Trình Duy Trạch hít một hơi, nhấn mạnh nhấn ga, thừa dịp Bắc Đầu Thất Tinh đối phó Đường Thiệu Tông, lái xe xông ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Lệ Chi Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Trời càng lúc càng âm u, mưa càng lúc càng nặng hạt, chiếc xe mới lao ra năm mét, Địch Kiếm Hoài đã giương cánh bay vọt đến chắn trước cửa kính xe. Trình Duy Trạch kêu to kinh hãi, phanh gấp, trong nháy mắt xe trượt đi, quay chín mươi độ mới dừng lại. Trình Duy Ân và Trình Nhất Hoa ngồi trên xe

đều ngã người về bên trái, xe lăn của Trình Nhất Hoa thậm chí suýt đổ.

Vai trái Trình Duy Ân đập vào thành xe, nhưng nàng bất chấp đau đớn, tới chỗ Trình Nhất Hoa, đỡ cha ngồi thẳng lại trên xe lăn.

“Ba, ba không sao chứ?” Nàng lo lắng nhìn sắc mặt tái nhợt của cha.

“Ba..... Vẫn ổn.....” Trình Nhất Hoa thở phò.

Lúc này, cửa xe bị sức mạnh đánh bật ra, thân ảnh cao lớn của Thạch Dật che ngoài cửa, hắn không nói hai lời, một tay đã đem cả Trình Nhất Hoa cả chiếc xe lăn mang ra ngoài.

“Đừng chạm vào cha tôi.....” Nàng kinh hoàng nhảy xuống xe, nhưng bọn Gia Cát Tung Hoành sớm đứng thành một vòng bao vây nàng và cha nàng.

“Kể tiếp cần kết thúc, là ân oán giữa chúng tôi và cha cô.” Gia Cát Tung Hoành lạnh lùng nói với nàng.

“Tung Hoành, em xin anh, buông tha cho ba em! Anh nhìn ông xem, ông đã gầy yếu đến mức này, đối phó một ông già các anh nhẫn tâm sao?” Nàng nhận không được cầu xin hắn.

“Trong mắt chúng tôi, hắn vĩnh viễn là một tên buôn người máu lạnh, vì hắn, chúng tôi mới có cơ hội vào địa ngục một lần.” Gia Cát Tung Hoành quay đầu không nhìn nàng, sắc mặt tối lại.

“Anh.....” Nàng không thể phản bác, nàng biết những người này chịu không ít khổ ải, với bọn họ mà nói, cha nàng là người bắt đầu những nỗi khổ ấy, không thể tha thứ.

Trình Duy Trạch cũng lao xuống xe, tức giận bùng bùng trừng mắt nhìn Gia Cát Tung Hoành. “Sở dĩ anh nhận ủy thác của tôi, hoàn toàn là để tìm cha tôi?”

“Đúng vậy.”

“Mày là đồ lừa đảo! Thì ra Bắc Đẩu Thất Tinh tất cả đều là một đám hỗn đản!” Trình Duy Trạch tức giận hô to.

Gia Cát Tung Hoành hơi nhíu mày, phút chốc kéo tay hắn lại gần, ghé vào lỗ tai hắn thấp giọng cảnh cáo: “Mau dẫn chị cậu rời khỏi đây, hai người các người ở đây chỉ khiến cho người khác chú ý.” Dứt lời, hắn đẩy Trình Duy Trạch ra, xoay người đi về chỗ Trình Nhất Hoa.

Trình Duy Trạch sững sờ vài giây, trợn mắt đăm mạnh về phía trước. “Đứng lại, tên xú gia hòa này.....” Hắn thật muốn đâm Gia Cát Tung Hoành một phát.

“Duy Trạch, đừng làm vậy!” Trình Duy Ân ôm lấy hắn, sợ hắn xúc động sẽ chọc giận những người khác.

“Bọn họ sáu tên trai tráng lại đối phó cha già của chị em ta, bọn họ có thể coi là người sao?” Trình Duy Trạch gầm lên.

Lời nói của hắn khiến cho năm người kia khó chịu, bọn họ đồng thời quay đầu, ánh mắt tràn ngập sát khí.

“Duy Trạch..... Đừng nói nữa.....” Trình Duy Ân kéo hắn ra sau lưng mình, vừa vội vừa sợ.

Lúc này, Trình Nhất Hoa bỗng nhiên mở miệng, nói với Trình Duy Trạch: “Im lặng nào, Duy Trạch, để cha nói chuyện với họ chút.....”

“Mày muốn tán gẫu gì với bọn tao? Hà Hoa lão đại?” Gia Cát Tung Hoành hô lên biệt hiệu của Trình Nhất Hoa năm đó.

Trình Nhất Hoa ngẩn ngơ, nở nụ cười tự giễu. “Hơn hai mươi năm..... Hơn hai mươi năm tôi chưa được nghe người khác gọi như vậy.”

Trình Duy Trạch cùng Trình Duy Ân đều mở to mắt. Hoa lão đại, phụ thân chẳng lẽ thật sự là tên buôn người?

“Năm đó, mày buôn người chắc được lời không ít.” Đoàn Duẫn Phi tức giận phùng phùng.

“Đúng, lời rất nhiều, trong đó kiếm được nhiều nhất, chính là.... Bán đi lũ nhỏ các người....” Trình Nhất Hoa hít một hơi.

“Thì ra bọn tao lại có giá thể!” Dịch Kiếm Hoài âm ngoan nhìn hắn.

“Đúng vậy..... Các anh xác thực cực kỳ đáng giá, phòng thí nghiệm liên lạc với tôi, ra giá mua những đứa trẻ, hơn nữa muốn trẻ con phương Đông, khi đó tôi còn cảm thấy kỳ quái, vì sao phải là trẻ con phương Đông, lại không được quá năm tuổi.....” Trình Nhất Hoa nhớ lại chuyện cũ, sắc mặt trở nên bi ai.

“Bởi vì phòng thí nghiệm phát hiện, gen của trẻ con phương Đông có độ tiếp nhận cao gấp hai lần trẻ phương Tây, hơn nữa trẻ càng nhỏ thì càng dễ dàng thành công.” Gia Cát Tung Hoành nắm chặt tay thành nắm đấm, lạnh lẽo nói.

“Khi đó căn bản tôi không biết, cũng lười hỏi, dù sao kiếm được tiền thì cứ kiếm, muốn trẻ nhỏ thì quá dễ dàng, chỉ cần lên tiếng kêu gọi, lũ tay chân lập tức tìm được, thế là chưa đến ba tháng, tôi đã chuyển được hai nhóm trẻ con đến phòng thí nghiệm.....” Hắn ngừng đầu, nhìn bọn họ. “Các anh hẳn là

những người còn sống sót trong lũ trẻ ấy.....”

Đám Gia Cát Tung Hoành lấy ánh mắt tràn ngập thù hận trả lời hắn.

“Thật ra khi ta chuyển nhóm thứ hai, đã từng lên vào phòng thí nghiệm nhìn trộm, kết quả là..... Thấy ở trong phòng vô số..... tiêu bản....quái trạng dị dạng..... Có lưng mọc sừng tê giác..... Có bốn chân biến thành vuốt báo.....” Hắn càng biện hộ càng kích động hoảng sợ, bởi vì cảnh tượng từ nhiều năm trước lại như tái hiện trước mắt hắn.

“Cái mày thấy chỉ là một phần nhỏ.” Gia Cát Tung Hoành hận thù nói.

“Nhưng đã đủ khiến tôi chịu hai mươi năm ác mộng.....” Trình Nhất Hoa thống khổ nhắm mắt lại, “Vào khoảnh khắc ấy, tôi mới hiểu được chuyện tôi làm đáng sợ đến mức nào, liền lập tức bỏ cửa chạy lấy người về Hồng Kông, lấy tiền kiếm được mở một công ty vận tải biển, không dám làm bậy nữa.....”

“Nhưng tạo nghiệt của mày vĩnh viễn không thể mất đi.” Diêm Quýnh nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Đừng, tôi tự biết mình nghiệp chướng nặng nề..... Cho nên tôi luôn luôn chờ, hi vọng có ngày những đứa nhỏ có thể sống đứng trước tôi, rồi..... Kết liễu mạng sống của tôi.....” Trình Nhất Hoa nói rồi tập tễnh đứng lên, run rẩy đứng trước mặt họ.

“Ba.....” Trình Duy Ân đứng một bên lẳng lặng nghe sớm đỏ hốc mắt, nằng bước lên, muốn chạy qua dìu hắn.

“Đừng tới đây, Duy Ân, mạng già của ba..... Còn không đủ để bù đắp một phần vạn nỗi khổ năm xưa của họ.” Trình Nhất Hoa quát nạt dừng lại.

“Mày đã hiểu ra, hừ, nhưng đừng nghĩ bọn tao sẽ đồng tình với mày, tha chết cho mày.” Tay Dịch Kiếm Hoài xoay xoay một cái lông chim (như quay bút), giống như sẵn sàng cắm vào ngực Trình Nhất Hoa bất cứ lúc nào.

“Tôi đã sớm biết sẽ có ngày hôm nay..... Cho nên tôi mới cố sống đến bây giờ, tôi nghĩ..... Các anh nhất định có chuyện muốn hỏi tôi.....” Trình Nhất Hoa nhìn Gia Cát Tung Hoành.

Trong thời gian ngắn ngủi vừa rồi, Trình Nhất Hoa đã nhìn ra hai việc, thứ nhất, Duy Ân thích Gia Cát Tung Hoành; Thứ hai, người này là quân sư có vai trò trọng yếu của nhóm người đột biến, tuy rằng thân thủ cũng rất cao, nhưng những người khác đều chủ động bảo vệ hắn.

Trình Nhất Hoa nghĩ, hẳn hẳn là có việc muốn hỏi mình mới phải.

Gia Cát Tung Hoành có chút kinh ngạc, hẳn thật không ngờ Trình Nhất Hoa so với tưởng tượng còn sâu sắc hơn.

“Quả nhiên không phải loại trộm vặt, Hoa lão đại, mày biết mục đích của bọn tao?” Hắn nhướn mày.

“Ngoài giết tôi, các anh hẳn là còn muốn biết năm đó ai đã ra giá mua những đứa nhỏ!” Trình Nhất Hoa nói.

“Đúng vậy, hẳn mày biết đối phương là ai.”

“Nói thì các anh có thể không tin, tôi cũng không rõ lắm về thân phận đối phương, bọn họ liên lạc với tôi bằng điện thoại, tiền cũng đưa trực tiếp đến căn cứ của tôi. Những người duy nhất tôi gặp qua, chỉ có vài nhà khoa học ở phòng thí nghiệm, mà những người đó cũng đã chết khi phòng thí nghiệm bị phá hủy.....”

“Sao mày có thể không biết?” Thạch Dật tức giận đến mức vung tay lên, xe lăn của Trình Nhất Hoa lập tức thành một đồng sắt vụn.

“Đừng nóng vội, Ngọc Hành, Hoa lão đại tuy không biết đối phương là ai, nhưng ta nghĩ hẳn là cũng có chút manh mối.....” Gia Cát Tung Hoành thấp giọng trấn an Thạch Dật.

Trình Nhất Hoa nhìn hắn với ánh mắt thương thức, gật gật đầu. “Thật thông minh, Duy Ân thật có mắt chọn mà.....”

Gia Cát Tung Hoành vẻ mặt cứng đờ, mắt chạm nhanh vào ánh mắt ngạc nhiên của Trình Duy Ân. Trình Nhất Hoa có thể nhìn ra hắn cùng Trình Duy Ân có khúc mắc trong tình cảm, thật sự là một lão già không đơn giản.

“Tôi lục trong danh bạ điện thoại năm đó, gọi thử vài lần, phát hiện người nói chuyện cùng tôi không cẩn thận nhắc tới một cái tên đặc biệt.....”

“Là cái gì?”

“Tôi lục trong danh bạ điện thoại năm đó, gọi thử vài lần, phát hiện người nói chuyện cùng tôi không cẩn thận nhắc tới một cái tên đặc biệt.....”

“Là cái gì?”

“Nặc Á Phương Châu (诺亚方舟, trong tiếng Anh là Noah's Ark, mình có tra từ sai thì mọi người chỉ giúp mình, vì từ giờ đến các quyển sau cái tên này được nhắc đi nhắc lại rất nhiều).”

“Đó là ý gì?” Đoàn Dẫn Phi cùng Diêm Quýnh đồng thanh cả giận nói.

Gia Cát Tung Hoành sắc mặt đại biến, bởi vì hắn biết, “Nặc Á Phương Châu” là tổ chức từ thiện tầm cỡ thế giới do ba tập đoàn tài phiệt siêu cấp hợp thành!

Chẳng lẽ tổ chức từ thiện này lại treo đầu dê bán thịt chó, ngoài sáng thì làm việc thiện, trong tối lại làm việc ám muội?

“Tôi đã nói tất cả những gì tôi biết, bây giờ, muốn chém muốn giết tùy các anh.” Trình Nhất Hoa nói một hơi, đã thấm mệt.

“Hừ, mày cho là bọn tao chỉ giết mày thôi là hết chuyện?” Dịch Kiếm Hoài liếc về phía Trình Duy Ân và Trình Duy Trạch, xinh đẹp gương mặt hiện lên ác ý.

“Không thì các anh còn muốn gì.....” Trình Nhất Hoa nhìn theo ánh mắt hắn, trong lòng hoảng hốt. “Không! Các anh không thể làm vậy.....”

“Mày bán nhiều trẻ con như vậy, cũng phải cho mày ném nỗi đau mất con chứ.” Vọng Nguyệt Tinh Dã hiếm khi mở miệng, nhưng vừa nói đã toàn những ngôn từ gay gắt.

“Không..... Tha cho chúng, người sai là tôi, chúng vô tội!” Trình Nhất Hoa nóng vội kêu to.

“Vô tội? Tội nghiệt của mày, sớm quyết định án tử cho con mày.” Đoàn Dẫn Phi cười lạnh vọt đến sau lưng Trình Duy Trạch, bẻ quặt tay cậu ta ra sau.

Trình Duy Trạch sợ hãi, hắn chưa kịp nhìn Đoàn Dẫn Phi vọt tới như thế nào, cả người đã bị kiềm chế.

Trình Duy Ân vừa kích động vừa nóng lòng, nàng nói với nhóm Bắc Đẩu Thất Tinh: “Đừng giết họ, muốn giết cứ giết tôi được rồi..... Tôi là trưởng nữ nhà họ Trình, tất cả tội hãy để tôi gánh, xin hãy buông tha bọn họ.....”

“Thật là một cô gái có dũng khí, chẳng lẽ cô không sợ chết?” Diêm Quỳnh nhìn nàng, cuối cùng cũng hiểu Gia Cát Tung Hoành coi trọng nàng ở điểm nào nhất.

Nhiệt tình, lương thiện, chính trực và chung thủy..... Nàng, một cô gái bình thường, lại có những tính cách đặc biệt rất không tầm thường.

“Nếu chết có thể giúp những người tôi yêu được sống, vậy rất đáng giá.” Trên mặt nàng không hề sợ hãi.

“Duy Ân, đừng nghĩ bậy, con còn trẻ.....” Trình Nhất Hoa vừa cảm động vừa hồ thẹn, hắn đối xử với nàng nghiêm khắc hơn yêu thương, nhưng nàng một chút cũng không để ý, ngược lại còn hết sức hiếu thảo.

“Thực cảm động quá đi..... Vậy tao sẽ giết mày trước, rồi giết cha mày sau.” Dịch Kiếm Hoài nở nụ cười lạnh như băng.

“Sao có thể như vậy? Các anh làm vậy khác gì những tên bắt cóc các anh làm thí nghiệm?” Nàng kinh ngạc, tức giận mắng.

“Mày nói gì?” Dịch Kiếm Hoài và Đoàn Dẫn Phi đều bị lời của nàng chọc giận, nắm tay thành quyền.

“Tôi nói phát rồ không phải mấy nhà khoa học đó, mà là các anh.....” Nàng tức điên, nói chẳng thêm nghĩ, mắng to.

“Duy Ân, im miệng!” Gia Cát Tung Hoành mày nhíu chặt, lo lắng quát nàng ngừng lại.

Nhưng đã quá muộn, nàng chẳng những chọc giận Dịch Kiếm Hoài và Đoàn Dẫn Phi, ngay cả Thạch Dật và Vọng Nguyệt Tinh Dã đều cả giận, trong nháy mắt, vô số lông chim phóng về phía nàng, hơn nữa Đoàn Dẫn Phi đá chân, Thạch Dật cũng ra một quyền thật nặng. Mắt thấy nàng sẽ phải chịu một đòn rất mạnh, Gia Cát Tung Hoành hoảng hốt, phi thân về phía nàng, ôm nàng tránh khỏi cú đâm của Thạch Dật và lông chim của Dịch Kiếm Hoài, nhưng không tránh khỏi cú đá của Đoàn Dẫn Phi, lưng liền hứng chịu cú đá đó.

“A.....” Hắn hét lớn một tiếng, ngã xuống đất, bùn đất tung tóe bắn đầy người.

“Tung..... Tung Hoành! Anh không sao chứ?” Trình Duy Ân mặt đầy bùn đất bò dậy từ trong vòng tay hắn, sợ tới mức can đảm bay đi đâu hết, toàn thân run rẩy.

Cái này khiến tất cả mọi người ngây dại, Đoàn Dẫn Phi còn chấn động hơn nữa, hắn kính trọng Gia Cát Tung Hoành như anh trai, không nghĩ tới việc lại đá trúng hắn.

“Thiên Quyền!” Diêm Quỳnh chạy tới nâng Gia Cát Tung Hoành dậy, không thể tưởng tượng được hắn lại bất chấp mạng sống xông vào cứu người.

Gia Cát Tung Hoành khởi động thân thể, thấy Trình Duy Ân không sao, mới thở phào một hơi.

“Người..... Yêu cô ta đến vậy?” Dịch Kiếm Hoài cũng thay đổi sắc mặt, từ khi biết Gia Cát Tung Hoành tới nay, người này đối với việc gì cũng đều lãnh đạm không đếm xỉa, vẫn đạm phong thanh không có cảm tình, lúc nào cũng tự cao tự đại, nhưng Trình Duy Ân lại làm hắn biến thành một nam nhân sinh động!

“Đúng, ta yêu cô ấy, muốn giết cô ấy, hãy giết ta trước.....” Gia Cát Tung Hoành không hề che dấu tình cảm trong nội tâm, ở thời khắc sinh tử, hắn bỗng nhiên hiểu ra, hắn quyết tâm muốn giết Trình Nhất Hoa, nhưng không có cách nào trở mặt nhìn Trình Duy Ân chịu một chút thương tổn.

Câu trả lời khẳng định làm cho trái tim sắp chết của Trình Duy Ân cơ hồ sống lại, chỉ vì, hần nói hần yêu nàng.

Hần yêu nàng. Mọi chuyện phía trước cũng không còn trọng yếu, chỉ cần hần yêu nàng.

Nàng mắt chan chứa lệ, nhào vào lòng hần, ôm chặt lấy hần.

“Các anh tha cho Duy Ân đi, để cho bọn họ yêu nhau, đừng vì tôi mà chia rẽ một đôi tình lứa....” Trình Nhất Hoa cảm thán.

“Được, không giết cô ta, vậy lấy mạng mày!” Địch Kiếm Hoài quay đầu, đem toàn bộ giận dữ chuyển tới Trình Nhất Hoa.

“Đừng mà...” Trình Duy Ân ngẩng đầu kinh hãi kêu.

“Ba!” Trình Duy Trạch quỳ gối trên mặt đất bần kêu to.

Nhưng vào lúc này, Đường Thiệu Tông bị bỏ quên ở một bên giờ khẩu súng rơi cạnh chân hần bắn liên tục, điên cuồng gào thét: “Lũ quái vật chúng mày chết hết đi!”

Đạn quét về phía mỗi người họ, Diêm Quỳnh quay người chắn trước Trình Duy Trạch, cánh tay sắt đỡ đạn giùm hần; Gia Cát Tung Hoành kéo Trình Duy Ân ra phía sau, dùng mắt bắn tia chớp về phía mi tâm Đường Thiệu Tông, nhưng vì không có gì che chắn, nên thể nào cũng sẽ trúng đạn, nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Trình Nhất Hoa không chút do dự, đem hết khí lực cuối cùng, chắn trước người Gia Cát Tung Hoành.

“Đoàng! Đoàng!” hai tiếng, hai viên đạn găm vào ngực hần, hần chấn động một chút rồi ngã ra sau.

Cùng lúc đó Địch Kiếm Hoài vỗ cánh, đánh rớt đa số đạn bắn về phía Vọng Nguyệt Tinh Dã cùng Thạch Dật, rồi vung tay, mấy chục cái lông chim cắm tới tim Đường Thiệu Tông, Đường Thiệu Tông trợn trừng hai mắt, còn chưa ngã xuống đã tắt thở.

Hần đại khái không nghĩ rằng, chỉ vì một đã tâm nho nhỏ lại đưa tới họa sát thân.

Trình Duy Ân kinh hãi quên cả kêu, hình ảnh cha ngã xuống như quay chậm trước mắt nàng, có vẻ không phải sự thật.

“Ba!” Trình Duy Trạch kêu lên đau đớn chạy lại, gục trên người Trình Nhất Hoa khóc lớn.

Gia Cát Tung Hoành khiếp sợ, Trình Nhất Hoa cứu hần! Lão đã dùng thân mình đỡ thay hần hai phát đạn!

Hần tiến lên ngồi xổm bên Trình Nhất Hoa, thì thào hỏi: “Vì sao..... Vì sao ông phải làm vậy.....” Bây giờ, hần lại thiếu lão một cái nhân tình!

Trình Duy Ân đỡ đầu quỳ gối bên người Trình Nhất Hoa, ngẩn người nhìn ngực cha không ngừng trào máu.

Trình Nhất Hoa hấp hối nhìn Gia Cát Tung Hoành, hơi mỉm cười. “Cậu là người Duy Ân yêu..... Tôi phải vì nó... bảo vệ cậu.....”

“Vô dụng thôi, dù tôi có yêu cô ấy bao nhiêu, căn bản không thể.....” Hần khó xử nhíu mày. Hần sao có thể đem con gái kẻ thù về đảo Bắc Cực Tinh? Sao có thể?

“Trên đời này..... Không có gì là không thể..... Hãy nghe tôi nói..... Duy Ân..... Không phải con ruột tôi... Con bé là....một trong số.... những đứa nhỏ..... Đơn giản là khi ở trên thuyền..... con bé sinh bệnh..... Tôi liền ... đem nó về Nuôi nấng.....” Trình Nhất Hoa đứt quãng nói ra tâm sự hần cất giấu trong suốt hai mươi năm.

Trình Duy Trạch cùng các thành viên Bắc Đầu Thất Tinh khác đều ngây ngốc.

Trình Duy Ân nghĩ nàng nghe lầm, nàng khó có thể tin điều cha nói, khó khăn hỏi: “Ba..... Ba đang nói gì thế? Rốt cuộc ba đang nói cái gì?” Gia Cát Tung Hoành chấn động mạnh, một câu của Trình Nhất Hoa đã dễ dàng giải trừ cổ kị trong lòng hần.

“Duy Ân..... Thực xin lỗi..... Giấu con lâu như vậy.....”

“Sao có thể?” Nàng không thể tin được, điều này thật quá sức chịu đựng!

“Duy Ân..... Là cô nhi..... Xin cậu..... Đối xử tốt với con bé..... Nhận lời tôi.....” Trình Nhất Hoa như ngọn đèn cạn dầu, cầm lấy tay Gia Cát Tung Hoành.

“Tôi sẽ làm vậy.” Gia Cát Tung Hoành gật đầu nhận lời.

“Chúc..... Hai đứa..... Hạnh phúc.....” Trình Nhất Hoa thanh âm càng lúc càng nhỏ, cuối cùng yên lòng nhắm mắt.

“Ba? Ba?” Trình Duy Ân thất thần kêu, nhưng cha nàng không tỉnh lại nữa. “Ba! Ba mau tỉnh lại, nói cho con biết con là con của cha! Ba nói đi! Đây rốt cuộc là chuyện gì? Ba.....” Nàng kích động kêu điên cuồng, bỗng nhiên nói cho nàng rằng nàng không phải con của cha, vậy nàng đã là gì trong suốt hai mươi năm qua?

“Duy Ân, ông ấy đã đi rồi.” Gia Cát Tung Hoành ôm lấy vai nàng.

“Sao ba có thể chỉ bỏ lại câu này rồi ra đi? Nếu con không phải con của ba, thì con là ai? Em rốt cuộc là ai?” Nàng ngẩng đầu nhìn Gia Cát Tung Hoành, khóc.

“Em vĩnh viễn vẫn là Trình Duy Ân, là cô gái anh yêu.” Hấn trịnh trọng nói.

Lời nói của hấn cho nàng một tia hi vọng, bởi vì dù nàng là ai, hấn cũng đều ở bên nàng.

Nàng kinh ngạc ngẩng người nhìn hấn, nước mắt vô thanh vô tức trào ra.

Gia Cát Tung Hoành đau lòng ôm nàng, để nàng dựa vào người hấn, nhẹ nhàng vỗ về.

Tận tình khóc đi! Ân oán đã xong, trò chơi của Thiên Xu cũng nên ngưng hấn.

Ngẩng đầu lên, mây đen trên trời đã dần dần tản ra, tuy rằng còn mưa, nhưng hấn biết, trời, sẽ trong xanh.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Lệ Chi Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Xí nghiệp Hải An về sau trở thành một công ty của Bắc Cực Tinh, nhưng trước mắt giao cho Trình Duy Trạch phụ trách, nhiệm vụ Gia Cát Tung Hoành giao cho hấn chính là trong một năm làm công ty tăng trưởng 3%, nếu không hấn sẽ mất chức chủ tịch. Vì vậy, Trình Duy Trạch đã sửa được thói chơi bời lêu lổng trước kia, liêu minh học tập, một tháng qua, dưới sự quản lý của hấn, Hải An đã dần dần bước vào quỹ đạo.

Còn Trình Duy Ân, bình thường có vẻ vô lo vô nghĩ, nhưng vì yếu đuối nên từ sau khi cha mất và biết rõ thân thế của mình, nàng chưa thể khôi phục tinh thần bởi vậy luôn cau mày không vui. Gia Cát Tung Hoành biết tâm tình của nàng, nên cố ý mang nàng về đảo Bắc Cực Tinh, rời xa thương tâm.

Tám màn thần bí bao phủ đảo Bắc Cực Tinh khơi dậy mối quan tâm của Trình Duy Ân, nàng cũng dần nguôi ngoai, chậm chậm hòa mình cùng những người khác, chẳng qua, nàng phát hiện Dịch Kiếm Hoài vẫn không thích nàng, nhìn thấy nàng thủy chung vẫn có biểu tình chán ghét, sau nhiều lần suy tư, nàng cuối cùng tìm ra điểm mấu chốt.

“Thiên Ki thích anh.” Nàng nghiêm túc nói với Gia Cát Tung Hoành.

“Đừng nói linh tinh.” Gia Cát Tung Hoành đang tìm tài liệu liên quan đến “Nặc Á Phương Châu”, không quay đầu lại nói.

“Thật đó, bằng không hấn sẽ không chán ghét em như vậy.” Nàng đi đến bên hấn, hai tay ôm mặt hấn, bắt hấn nhìn nàng.

“Thiên Ki ghét cha em.” Hấn hết cách, để đồng tư liệu trong tay sang một bên.

Sau khi đỡ xuống gánh nặng chủ tịch Xí nghiệp Hải An và trưởng nữ họ Trình, nàng có vẻ thoải mái tự tại, mấy ngày nay nét không vui trên mặt đã biến mất, nàng lại trở thành Trình Duy Ân lỗ mãng, xúc động, nhiệt tình lại trong sáng.

“Hừ, anh không thấy nét mặt hấn khi nhìn em thôi, vẫn tràn ngập ý thù địch.” Nàng lắc đầu, thận trọng nói.

“Đừng để trong lòng, tính tình Thiên Ki chính là như vậy, âm trầm bất định, em đừng đi chọc hấn là được.” Hấn cười, đứng lên, nhịn không được ôm nàng vào lòng.

Mấy ngày nay, hấn đột nhiên tỉnh ngộ một việc, dù Trình Duy Ân có phải con gái Trình Nhất Hoa hay không, hấn cũng không thể bỏ nàng, dù Thiên Xu và những người khác phản đối, hấn vẫn muốn nàng!

“Em không trêu chọc hấn, em chỉ nói rõ với hấn, đừng có ý gì với anh, hơn nữa em muốn làm bạn cùng hấn.” Nàng dựa đầu vào vai hấn, nói.

“Cái gì cơ?” Hấn đẩy nàng ra, ngạc nhiên hỏi.

“Sao vậy?” Nàng nháy mắt mấy cái, ngạc nhiên hỏi (chị cứ nghĩ ảnh đồng tính trong khi ảnh bình thường, người ta không tức điên lên mới lạ, không làm gì đã là may mắn rồi).

“Em nói trực tiếp với hấn như vậy?” Hấn thật bó tay với nàng, với tính Thiên Ki một khi điên lên thì lục thân cũng bắt nhận (không nhận cha mẹ, anh em, vợ con, tóm lại không nhận người thân), nàng lại còn dám đi vuốt râu hùm?

“Đúng, em không hy vọng còn tồn tại khúc mắc với hấn.” Về mặt nàng rất chân thật.

“Trời ạ, thế hấn có phản ứng gì?” Gia Cát Tung Hoành thật tò mò.

“Hấn chẳng nói gì, chỉ gật gật đầu, nói với em: “Biết rồi!” Nàng thuật lại lời Dịch Kiếm Hoài.

“Thế thôi sao?” Hấn có chút kinh ngạc, Thiên Ki lại bình tâm tĩnh khí tiếp nhận Trình Duy Ân như thế.

“Đúng thế! Cứ như vậy, em nghĩ, sau này bọn em có thể chung sống hoà bình.” Nàng mỉm cười.

“Em à..... Sau này làm ơn đừng làm việc thiếu suy nghĩ như thế nữa được không?” Hấn không nhìn được phì cười, cốc nhẹ trán nàng.

“Em có làm gì sai đâu.....” Nàng cau trán lẩm bẩm, rồi không yên tâm nhìn hấn, “Anh không được thích hấn đâu đấy! Em tuy không xinh bằng hấn..... Tuy nhiên nếu anh ở cùng một người đàn ông thì cũng có chút kỳ quái, nhưng dù sao hấn cũng thật xinh đẹp, lỡ anh.....”

“Đủ rồi..... Cái đầu nhỏ của em nên dừng nghĩ đi.” Hấn nhìn vói về coi thường, không để nàng nói hết, giữ lấy gáy nàng, cúi đầu ngăn môi nàng lại.

Dưới sự nhiệt tình tấn công của hấn, nghi ngờ của nàng trở thành hư không, thỏa mãn dựa vào hấn, đáp lại tác cầu của hấn.

Đầu lưỡi thân mật chạm nhau, dục hòa lập tức cỏ dại lan tràn, biết rõ một lúc nữa còn có cuộc họp, hấn vẫn không giữ được khô nóng trong cơ thể, ôm lấy nàng đi tới giường lớn, hai người giao triền cùng một chỗ, đảo Bắc Cực Tinh rét lạnh nổi lên cảnh xuân tình yêu ấm áp nhất.....

Trong kích tình, bỗng nhiên truyền đến thanh âm thúc giục của Thiên Xu, “Thiên Quyền mau tới họp.”

Nàng kinh hãi, vội vàng muốn đứng dậy. “Lão đại máy tính đang tìm anh.....”

Hấn chẳng nói chẳng rằng, ôm nàng giữ lại, lần đầu tiên gạt khỏi ý niệm phản kháng trong đầu.

“Để hấn chờ đi!” Hấn cười giả tạo.

“Có thể không?” Nàng vẫn cảm thấy không nên chọc vào người tránh ở máy tính kia.

“Đây là bắt đầu tuyên chiến với hấn, anh sẽ bắt được chỗ giấu đầu lòi đuôi của hấn vào một ngày nào đó.....” Hấn cười, lại hôn nàng lần nữa, đem mệnh lệnh của Thiên Xu quăng ra sau đầu.

Ở một nơi khác, trong phòng họp, có năm người đã không kiên nhẫn sắp phát điên, bởi vì Diêm Quỳnh cùng Gia Cát Tung Hoành lại đồng thời vắng họp!

“Muốn Thiên Toàn rời khỏi Đông Tâm Ngũ nửa bước quả thực cũng như lấy mạng hấn, thối tha, nực cười.” Đoàn Duẫn Phi lạnh nhạt hừ nói.

“Ngay cả Thiên Quyền cũng trúng độc sâu như vậy, hấn chưa bao giờ muộn họp, trước kia dù có đang ở nam cực, cũng nhất định gấp gấp trở về họp.” Thạch Dật cuối cùng cũng biết thế nào là sức mạnh tình yêu.

“Họa thủy.” Vọng Nguyệt Tinh Dã lấy hai chữ đơn giản biểu đạt bất mãn trong lòng.

Dịch Kiếm Hoài không hé răng, hấn đang hồi tưởng lại những lời Trình Duy Ân nói với hấn, rồi nở nụ cười.

“Thiên Ki, nguoi cười cái gì?” Đoàn Duẫn Phi ngạc nhiên hỏi.

“Không có gì, ta chỉ là đang nghĩ..... Trình Duy Ân bộ phận cùng Thiên Quyền thận trọng kín đáo thật đúng là tuyệt phối..... Nguoi nói có phải không?” Thiên Ki nhìn Thiên Xu trong màn hình, theo trực giác của hấn, hấn dám cam đoan, nguoi tác họp cho Gia Cát Tung Hoành cùng Trình Duy Ân chính là Thiên Xu!

Thiên Xu trầm mặc một lúc lâu, nhìn hai cái ghế trống, nói có ý tứ: “Thiên Quyền chỉ là tìm được điều hấn muốn nhất mà thôi.....” Hấn cười thầm trong lòng, xem ra, nữ nhân sẽ là chỗ yếu nhất của Bắc Đẩu Thất Tinh, hấn phải đề phòng chút mới được.....

[Hoàn]

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Lệ Chi Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.